

**WE ARE
WITH YOU 90 MINUTES
WITH QUDS
FOREVER**

Sade Soda Dergi

Yıl: 2 Sayı: 5 Kış 2018

ÖNDER

İmam Hatipliler Derneği Adına

İmtiyaz Sahibi

Halit Bekiroğlu

Genel Yayın Yönetmeni

Hilâl Furkan

Yazı İşleri Müdürü

Abdullah Ceylan

Yayın Editörü

Mustafa Furkan

Sade Soda Mutfağı

Musab Yılmaz

Enes Yılmaz

Kübra Nur Doğru

Hilâl Mısırlı

Yusuf Dönmez

Raif Nas

Medeni Şahin

Yunus Emre Avşar

Hukuk Danışmanı

Hasan Hüseyin Kalender

Grafik Tasarım

Ali Bıyıklı

0539 763 89 49

Reklam

Furkan Güngör

Yazışalım, Konuşalım, Gel Tanışalım

Alemdar Mah. Yerebatan Cad. Salkım Söğüt Sok.

No: 7 Fatih/İSTANBUL

sadesodadergi@gmail.com

0 (212) 519 09 53

Potansiyel Yazarımızsın,

Yaz ve Gönder

sadesodayazi@gmail.com

Baskı Yeri

Acar Matbaacılık Promosyon ve Yayıncılık

Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih San. Sit.

No: 12/270.280 Zeytinburnu/İstanbul

Yönetim Yeri

Alemdar Mah. Yerebatan Cad. Salkım Söğüt Sok.

No: 7 Fatih/İSTANBUL

sadesodadergi@gmail.com

0 (212) 519 09 53

Dilek&Öneri&Şikayet

sadesodadergi@gmail.com

Sosyal Medyada Biz

f t @ sadesodadergi

"Üç ayda bir yayınlanır."

Yazılarda yayın kurulu değişiklik yapabilir.

Gönderilen yazılar iade edilmez.

Yazılardan kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Yazılardan yazarları kadar okuyucular da sorumludur.

"Ölüyoruz, demek ki yaşanılacak"*

Dövüş Kulübü'nde Jack'in alter egosu Tyler Durden'e şunları söyler yazar:

"Bütün bir nesil sadece gaz pompalıyor, masaları bekliyor. Beyaz yakalı, kravatlı esirler... Reklamcılık, araba, kıyafetler de var. İşlerimizde çalışmaktan nefret ediyoruz çünkü bu sayede ihtiyacımız olmayan şeyleri alabiliyoruz.

Bizler tarihin ortasındaki çocuklarız dostlarım. Amaç ve mekân yok. Büyük bir savaşımız yok. Büyük bir depresyonumuz yok. Bizim büyük savaşımız ruhani bir savaş. Bizim büyük depresyonumuz kendi hayatımız. Hepimiz televizyonlarda görüyoruz. İnanıyoruz ki bir gün hepimiz milyoner olacağız."

İçinde bulunduğumuz çağın gerçeği bu.

İnsan ki gelecekle en haşır neşir canlı olsa gerek. Ölümü tadacağı bile daha küçük yaşlardan en kadim bilgi olarak kulağına fısıldanan, ölümden ders çıkarması istenen, bir gün kendisinin de toprak olacağına farkına vararak yaşamaya emredilen canlı.

Aklımız hep yarında... Yarının bile ardında...

Fakat içinde bulunduğumuz çağın bazı farkları var. Baudrillard bu konuda bugün nesnelere çağının yaşandığını, geçmiş uygarlıkların tümünde dayanıklı nesnelere, araçlar veya binalar kuşaklarca insandan daha uzun yaşamışken, bugün onların doğmasını, gelişmesini ve ölmesini izlediğimizi söyler. Bugün, tarihte örneği görülmemiş bir tarzda yüceltilen insanla karşı karşıyayız. Bir tarihî eser olarak insan...

Her gün nesnelere örülü gününbirlik hayallerinin altında çırpınarak evlerine dönen, sahip olmaya çalıştığı her şeyin altında kalan umutsuz insana yardım edecek bir insan eli gerek. Ne diyor Maalouf Afrikalı Leo'sunda?

"Günün anlamı olması için gece, konuşmanın anlamı olması için sessizlik, barışın anlamı olması için savaş gereklidir."

Ya "Yarının anlamı olması için hayaller?"

Hadi bu da bizden olsun.

Ne de olsa "Öldük, ölümden bile bir şeyler umarak..."

Hilâl FURKAN

*İsmet Özel

için deki ler

10 >

06

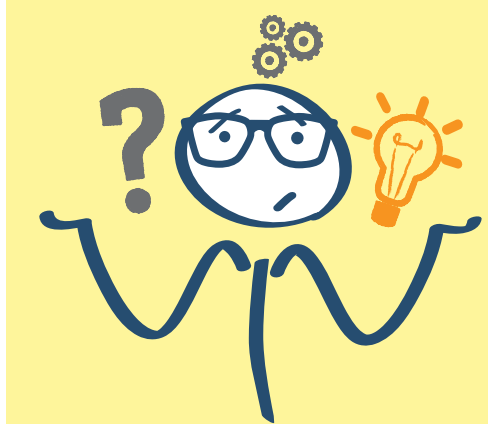
Ahlak Abidesi
Nurettin Topçu
Mahmut Bıyıklı

12

Şimdi Bu Genç
Ne Yapsın?
Mustafa Furkan

18

**Mahmut
Bıyıklı**

08 Biz mi yoksa
Kudüs mü Esir?

14 Çift Cevap Joker
Hakkımı Kullanmak
İstiyorum

22 Demirbaş

23 İçini Döken
Kitaplar

30 Duyduk ki Mutsuz
Sonlara Meylediyorsun,
Etme

36 Sıcak İnsanların
Çok Sıcak Ülkesi:
Malezya

40 Bozkırın
Mavisi

42 Bir Peri Masalı Değil:
Hayvan Çiftliği

< 29

Çevrimiçi
Mevlana İdris Zengin

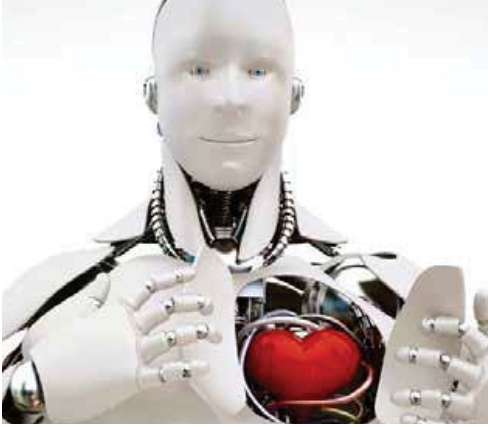
54 >
POP
JAZZ
ALATURKA
SAZ

26 Müsaitmeniz
Akşama Robotlar
Size Gelecek
Hilâl Mısırlı

54 Aynı Sırayı Paylaşanlar
Meryem İlayda Atlas

46 Vallahi
Gezdik
Abdullah Bera Küçük

32 Geleceği
Keşfedenler

58 Gömlek
Düğmesi

34 Teknoloji
kafası

49 Savaşın
Çocukları

50 Bir Tane Fiyatına
Bir/Takım Bedava
Düşünceler

52 Bilim
Kokusu

62 Zekâ
Spor

46 >

**ÖRNEK
PROJELER**
SEN DE YAPARSINI

AĞAÇ
ALTI

MAHMUT
BIYIKLI

*ahlak
abidesi:*

Nurettin Topçu

“SORBONNE ÜNİVERSİTESİ’NİN GİRİŞ VE ÇIKIŞ
KULELERİNDE YİRMİ DÖRT SAAT AY YILDIZLI TÜRK
BAYRAĞININ DALGALANMASINI İSTİYORUM.”

Vefatının 40. yılında merhum Nurettin Topçu ile ilgili çeşitli illerde büyük sempozyumlar gerçekleştirildi. Akademisyenlerimiz Topçu’nun neredeyse bütün yönlerine, uzmanlık alanlarına göre değindiler, uzun konuşmalar yaptılar. Lakin en can alıcı soruyu ve bütün sempozyumların özet cümlesini hiçbir oturumda konuşmacı olmasına rağmen merhum ağabeyimiz Cahit Çollak yaptı. Benim de katıldığım sempozyumlarda günler süren oturumlar bitmiş, artık sonuç bildirgesi okunma vakti gelmişti. Şimdilerde “moderatör” denilen oturum yöneticisi, bildirgeden önce mikrofonu dinleyicilere uzatmış “Fikir beyan etmek isteyen var mı?” diye sormuştu. Çollak ise, kalabalığın en arkasından mahcup bir edayla elini kaldırmış ismini ve nefsinin araya katmadan şu soruyu çoğunluğu akademisyen ve yazar haziruna yöneltmişti: “Topçu’nun ahlakının neresindeyiz?” Bütün katılımcıları sarsan bu soru aslında sorulması gereken asil ve

asil bir soruydu. Topçu’nun ahlakının neresindeyiz? Yıllar sonra bu konuşmalar kitaplaşmış, kalın ve büyük harflerle yazılan bildiri sahiplerinin arasında bu soruyu soran, Topçu ahlakının samimi takipçisi, Hareket okulunun sadık talebesi Çollak’ın ismi bile geçmeden “bir dinleyici” denilerek bu tarihî soruya da yer verilmişti.

TORPİLE KARŞIDIR

Bugün sadece öğretmenlerin değil her meslek erbabının bütün makam sahiplerinin Topçu’yu tanımaya, anlamaya, onun ahlakının zirvesine yaklaşmaya ihtiyacı vardır. Bu memlekette yeniden bir dirilişten bahsetmek için her şeyden önce bu ahlaki toparlanmaya, Topçu duruşuna ihtiyacımız var. Bu hususta şu hatıra gayet mânidardır:

1934 yılında Galatasaray Lisesi’nde Felsefe Öğretmeni olarak görev yapar. Lisenin Müdürü Behçet Bey kendisine bir liste verir. Bu liste-

de itibarlı, tanınmış ailelerin çocuklarının isimleri vardır. Üstü kapalı bir tehdit ile bu talebelerin sınavdan geçirilmeleri ima edilir. Fakat ahlak abidesi Nurettin Topçu bu adaletsiz, çirkin teklife karşı “Eğer bunlar çalışkan talebelerse elbette geçerler.” cevabını verir. Ve bu listede ismi olup geçmeye yeterli derecede not alamayanlar imtihanı geçmez. Topçu tehditlere boyun eğmez teklif nereden gelirse gelsin ve sonucu ne olursa olsun adaletten ayrılmaz.

ÖRNEK AHLAK

Talebelerine kuvvetin adalelerde ve damarda akan kanda değil, kalbin derinliklerinde aranması gerektiğini hatırlatır. Sırasına oturup gözlerini kendine çeviren her genci “Yarınki Türkiye'nin Kurucuları” olarak görür. Onlara gelecekte memleketi yönetecek kadrolar olma ufku kazandırır. Sabırlı, azimli, gösterişsiz olmayı öğütler. Yaşama zevkini bırakıp yaşatma aşkına nasıl gönül verileceğini ince ince öğretir. Bu öğreti sadece dil ile olan, hâle yansımayan bir öğreti değildir. Hayatı hakkıyla yaşayan bir hareket adamının, kalbinin doğrularıyla hareket eden bir kalp adamının, bir fikir öncüsünün önce nefsinde yaşayıp sonra ruh cephesinin maden işçilerine anlattığı bir öğretileridir. Çünkü O, eseriyle hayatını birleştiren anıt şahsiyetlerden biridir.

KULLUK BİLİNCİ

İslam'ı aşk boyutunda yaşar. İbadetlerini şevk içinde yerine getirir. Namazını gösterişe çevirmez, hayırlarını gizli yapar. Sadece kâinatın mutlak sahibinin görmesini, onun razı olmasını arzu ettiği bir kulluk bilincindedir. Bir seferinde ibadet içinde duyulan vecd hâlini anlatırken öğrencilerden birisi cesaretini toparlayıp hocaya “Ama hocam sizin dediğiniz gibi kendinden geçercesine namaz kılsak rekâtların sayısını şaşırırız.” der. Bunun üzerine, “Keşke öyle kılabilsen de rekâtları şaşırсан.” cevabını verir.

KARŞI BİR ADAM

Nurettin Topçu aykırı bir aydındır. Alışıl gelmiş kalıplara karşıdır. Bilindik fikirlere yeni yorumlar getirir. Bu sebeple genel kabul görmüş fikri akımların tabanlarının duygularını okşamaktansa kafalarını karıştırır ve geniş kitleler ondan uzak durur. Mesela milliyetçilik der ama Turancılığa karşı çıkar. İslamcıdır ama din ile toprağı, vatani ayırmak isteyen İslamcılığı hoş görmez. Anadolucudur fakat Osmanlı'yı ve değerlerimizi dışarıda tutan Anadoluculara karşıdır. İlk Anadolucular, Osmanlı'yı millî tarihimizin dışında bırakmışlardır. Topçu buna da karşı çıkar ve bu durumu Osmanlı'yı anlamadıklarına bağlar. Bilim ve teknolojiye ilerlemesine karşın ahlak ve maneviyattaki yozlaşması nedeniyle Batı'ya karşı da mesafelidir. Sadece bunlara değil kapitalizme, komünizme, masonluğa, siyonizme, çağa buhran ve bunalım aşıl原因an birçok akıma karşıdır.

DAVAYA OMUZ VERMEK

Nurettin Topçu, bencillerden şikâyetçidir. Davaya omuz vermek yerine davanın omzuna çıkıp kendisinden başkasını oraya layık görmeyenlerden mustarıptır. “Yüksel ki yerin bu yer değildir.” diyerek yüksekleri işaret ettiği tanıdıklarının değişimlerine, dönüşümlerine anlam veremez. “Bazı arkadaşlarımızın önüne merdiven koyuyoruz yükselsinler, yukarılara çıksınlar diye; ama onlar yukarıya çıktıklarında arkalarından başkası gelmesin diye merdiveni de çekip alıyorlar. Kaderin cilvesi, sonra kendileri de merdivenle inmek yerine aşağıya düşüyorlar.” diye dertlenir.

TOPÇU AHLAKI

Kendisizle yaptığımız bir televizyon programında Emin Işık hocamız anlatmıştı:

Mahir İz'in müdür olduğu zamanlarda Topçu; din felsefesi, din psikolojisi, din sosyolojisi derslerine girer. Okulun muhasebecisi Merhum İz'e derki; “Bütün hocalar ders ücretlerini aldılar, Nurettin Bey almadı. Üç aydır benim çekmecemde. Lütfen gelsin, alsın.” Mahir Bey, Nurettin Bey'in yanına gelip, “Ücretin üç aydır bekliyormuş.” deyince Topçu demiş ki; “Ben buraya ücret almak için gelmiyorum. Ben buraya, ibadet etmek için geliyorum.” Mahir Hoca, “Hocam tahakkuk ettirilmiş. Kadının zimmetinde duruyor. Sen imzalayıp al da biz fakirlere veririz.” demiş. “O parayı alıp zimmetime geçirdikten sonra ister harcamışım, ister fakire vermişim, bir şey değişmez ki! O zaman para ile ibadet yapmış olurum!” der. Mahir İz'in bütün ikna çabalarına ve ısrarına rağmen imzayı atmaz, parayı da almaz. Dört sene son sınıfların dersine bir kuruş para almadan gelir. Bugün kaybettiğimiz ama mutlaka tekrar kazanmamız gereken ruh bu ruhtur. Topçu'nun ahlaki bize lazım.

HAREKET DERGİSİ

Nurettin Topçu denilince akla hemen kurucusu olduğu Hareket Dergisi gelir. Dergicilik tarihimizi incelediğimizde dergilerin kurucularıyla özdeşleşmesi, Hareket ve Topçu için de geçerlidir. Necip Fazıl Büyük Doğu ile, Sezai Karakoç Diriliş ile, Nuri Pakdil Edebiyat ile özdeşleşmiştir. Dergilerde yüzlerce farklı isim yazmasına rağmen genel olarak kurucu isimlerle anılır. Hareket dergisi öncü dergilerdendir. 1925 yılında kapatılan Sebülreşad'dan sonra İslami duyarlık içinde çıkan ilk dergidir. Tam teslimiyetçi batıcılığa katı modernizm anlayışına karşı muhalif bir duruş sergileyen ilk yayın organıdır. Hem Türklük, hem İslam vurgusu yapması hasebiyle 1914-1918 yılları arasında çıkarılan İslam Mecmuası'na benzetenler de olmuştur. Hareket dergisinin ilk sayılarında İslam vurgusu düşüktür. Zamanın ağır şartları gereği Topçu örtük ama muhalif bir dil kullanır. Zaman içinde derginin İslam vurgusu artar. Dergi çeşitli aralar vererek 1975'e kadar çıkmayı başarmış, fikrî yazıların azalmasını gerekçe gösteren Topçu derginin kapanmasını istemiş ve dergi yayını sonlandırmıştır. Bugün kültür dünyamızın yakından tanıdığı onlarca ismin yazılarının çıktığı Hareket dergisi yayımlandığı bütün dönemler boyunca okul olma vazifesini korumuş ve bu okulun başöğretmenliğini Nurettin Topçu yürütmüştür.

BAYRAĞI DALGALANDIRAN ADAM

Karakter abidesi Nurettin Topçu'nun bugüne ve yarınlara örnek olarak anlatılacak sayısız ahlak kahramanlıkları var. Fakat daha gençlik yıllarının en hızlı zamanlarında kendisine sunulan ödül teklifine verdiği cevap beni âdetâ sarsmıştır.

Doktora çalışması Sorbonne Üniversitesi Felsefe Jürisi tarafından yılın en başarılı doktora tezi seçilir. Üniversitenin geleneklerine göre birinci olan öğrenciler mutlaka ödüllendirilmektedir.

Bunun üzerine yetkili Profesör, Topçu'ya ödül olarak talebinin ne olduğunu sorar:

“Bir altın saat mi? Amerika veya Kuzey Avrupa'ya bir yolculuk mu?”

Bugün hangi gence teklif edilse cazip gelecek bu tekliflere Nurettin Topçu'nun cevabı “Sorbonne Üniversitesi'nin giriş ve çıkış kulelerinde yirmi dört saat ay yıldızlı Türk bayrağının dalgalanmasını istiyorum.” olur. Aziz ruhu şad olsun.

BİZ Mİ YOKSA KUDÜS MÜ ESİR?

İslam bir beşer dini değildir. Beşer yaşasın ve cenneti kazansın diye inmiş bir dindir ama beşer dini değildir. Kurallarını insanların belirlediği, zamana ve mekâna göre değişkenlik gösteren bir din değildir İslam. O yüzden İslam'ın tam anlamıyla beşer tarafından icra edilmediği yerde İslam tam anlamıyla vardır denemez. O yüzden bugün üzerinde yaşadığımız yeryüzünde "İslam Coğrafyası" denen bir toprak parçası yoktur. Batı'nın şekillendirdiği ama Müslümanların yaşadığı toprak parçaları vardır. Cümle kimimize ağır gelse de doğru budur. Müslümanların yaşadığı ama İslam'ın kısmen yaşandığı coğrafyaların sahibiyiz. Bulduğumuz topraklarda Batı'nın hükümleri icra edilirken, kafalarımız Batı'nın tasallutu altındayken, tepkilerimizi, düşüncelerimizi, eğitim sistemimizi, duygularımızı Batı'nın istediği formatta düzenlediğimiz için, bu topraklar Batı'nın ideolojisinin hâkim olduğu ama Müslümanların yaşadığı coğrafyalardır.

Çünkü sadece Müslümanların değil İslam'ın coğrafyalara hâkim olduğu bir zamanda adalette sıkıntımız yoktu. Tartıda, ahlakta, infakta sıkıntımız yoktu. O zamanlarda insanlar komşusu açken tok yatmıyordu. O zamanlarda İslam için ölmek vardı ama dönmek yoktu. Kinayıcının kinamasından korkulmayan zaman-

lardı o zamanlar. O zamanlar tesettürün başörtüsüne indirgenmediği, yetimin kollandığı, dulun himaye edildiği, insanın canının hiçe sayılmadığı zamanlardı. O zamanlar beyaz gelinlikle girilen evlerden beyaz kefenle çıkana kadar boşanmanın akıldan geçirilmediği zamanlardı. İffet, hayâ ve namusun değer ifade ettiği zamanlardı. Çünkü o zamanlar İslam'ın hükümleri yeryüzünde icra ediliyordu.

O zamanlar dünyanın bir leş gibi görülüp tamah edilmediği zamanlardı. O zamanlar namazın insanların hayatını düzenlediği, insanların yirmi dört saatini boşa değil beşe ayırdığı zamanlardı. O zamanlar Müslüman kardeşliği denilince kendi tarikatından olanların, kendi cemaatinden olanların, aynı partiye oy verenlerin, aynı memlekette doğanların akla gelmediği, kim iman etmişse o benim kardeşimdir denildiği zamanlardı, o zamanlar. O zamanlar yalanın ölüm sayıldığı, dedikodu ve gıybetin cehennemde alev olup dile düştüğü zamanlardı. Faiz almanın cehenneme kütük olarak görüldüğü zamanlardı. Çünkü o zamanlar Müslümanların değil İslam'ın taş, toprağa, yere ve göğe, akıllara ve duygulara, evlere ve caddelere hükümler olduğu zamanlardı. O zamanlar İslam'ın Müslümanları vardı. Şimdi ise ne yazık ki Müslümanların anladığı İslam var.

İşte bu yüzden yeryüzünde kan ve gözyaşı dinmiyor. İşte bu yüzden yetimler hep yetim kalıyor. Başını okşayacak, onlara sofralarında yer açacak birini bulamıyorlar. İşte bu yüzden göbeği

kendinden önce gidenlerle aklıktan uyku uyuyamayanlar aynı mahallede yaşıyor. İşte bu yüzden üç kuruş için beş yalan söylemekten çekinmeyen esnafın sahipleriyiz. İşte bu yüzden memurluğu ateşten gömlek değil de garantiye alınmış bir gelecek olarak görmekteyiz. Tam da bu yüzden dünya dünya diye zikir çekip ahireti garanti gören tipler olduk.

Bunun neticesinde ne mi oldu? Ayasofya mahzun kaldı. Kırılmayan zincirlerin içinde tekbir getirilemeyen bir müzeye döndü. Ne mi oldu? Muhammed Mursi iki bin gündür aldığı solukları zindanda almak zorunda kaldı. Ne mi oldu? Mekke ve Medine'nin bulunduğu topraklarda ılımlı İslam çığırkanlığı yapılmaya başlandı. Ne mi oldu? İlk kiblemiz, gözbebeğimiz, Peygamberimiz aleyhisselam'ın miraca çıktığı Kudüs, bir oteli dolduramayacak kadar nüfusu olan Yahudi'nin elinde esir kaldı.

KUDÜS'ÜN ESARETİ

Kudüs yeni değil çok uzun zamandır esaret altında. Kudüs'ün semalarında ezanlar okunuyor olsa da çok uzun zamandır esaret altında. Kudüs'ün esareti, oranın esareti olarak algılandığı günden beri esaret altında. Kudüs toprak olarak esaret altına alınmadan gönüllerimizde, düşünce dünyamızda ve evlerimizde esaret altına alındı. Kudüs'ü bir Arap sorunu veya Filistin sorunu görmeye başladığımız günden beri Kudüs esaret altında. Kudüs, Cuma namazlarında doldurup sabah namazlarında doldurmadığımız camilerin sahibi olduğumuz günden beri esaret altında. Kudüs'ün esareti biz zillate razı olduğumuz gün başlamıştı. Topraklar geri alınır, yeniden fetihler yapılır peki biz o gün böyle bir kafaya, böyle bir anlayışa, böyle bir hayata sahipsek Kudüs'ü de kendimize benzetmez miyiz? Kudüs'ün esareti dizilerin müptelası olduğumuz gün başlamıştı. Kudüs'ün esareti gündemimizi futbol ve siyasetin belirlediği günlerde başlamıştı. Kudüs'ü tuttuğumuz futbol takımı kadar bile önemsemediğimiz gün zaten kaybetmiştik. Kudüs'ü köyümüzdeki bir toprak parçası kadar değerli görmediğimiz gün zaten kâfire teslim etmiştik.

Yürekerimizdeki Kudüs'ü önce işgal ettiler, sonra gerisi geldi. Biz gittiğimiz her yere Kudüs sevdamızı götürbilseydik Allah bizlere orayı tekrar fethetmeyi nasip edecekti. Yemek sofralarımızda Kudüs konuşulsa, yemekten içmekten daha önemli görseydik Kudüs'ü bizden kim alabilirdi o mukaddes beldeyi? Kudüs rüyaları görebilseydik bugün, Kudüs kâbus olmayacaktı bizim için. Kudüs'ün güvenliğinin Kudüs'ten değil evlerimizden, yürekerimizden, fikrimizden, şehrimizden başladığını bilseydik ve ona göre önce yürekerimizi, fikirlerimizi, dinimizi, şehirlerimizi, çocuklarımızı Kudüs gibi değerli bilseydik kimse Kudüs'e dokunmazdı.

GERÇEK BİR KUDÜSLÜ, GERÇEK BİR TEPKİ

Yıllar önce katil devlet, lanetli millet İsrail, Gazze'yi vurduğunda Trabzon'da bir mitinge katılmıştım. Mitingde konuşacak olan sivil toplum kuruluşları kendi vakıf ve derneğin reklamını yapmak için birbirleri ile kavga etmişlerdi. Ama miting yeri "Kahrolsun İsrail" sloganlarıyla inliyordu. O sırada üniversite okuyan bir Filistinli kardeşimize söz verdiler.

Söz alan kardeşimiz Kudüs'ün çocuğuydu ve Kudüs'e yaraşır bir cümle kurmuştu. Bu cümleyi, Kudüs'ü sadece İsrail vurduğunda hatırlayanlar için kurmuştu. Bu cümleyi, günde beş defa değil de yılda beş defa Kudüs'ü gündem yapanlar için kurmuştu. Bu cümleyi, sosyal medyada Kudüs ile ilgili paylaşımlar yapıp Kudüs için başka hiçbir şey yapamayacağını düşünen veya yapmayanlar için kurmuştu. Bu cümleyi, medya organlarının pompalamasıyla çalışan, twit atmaktan, fotoğraf paylaşmaktan başka bir şey yapmayan, gece bir maçla beraber Kudüs'ü unutan,

Kudüs'ü siyasi bir malzeme olarak kullanan veya bir ayet paylaşıp bütün sorumluluğu Allah azze ve celleye atanlar için kurmuştu. Bu cümleyi, Kudüs için ne yapabilirsin diye sorulduğunda "Ben daha ne yapayım? Sert bir şekilde paylaş tuşuna basarak fotoğraf paylaştım ya..." diyenler için kurmuştu. Bu cümleyi kanın oluk oluk aktığı Müslümanların yaşadığı ülke adlarını sayarak hafızasının ne kadar kuvvetli olduğunu gösteren ama iş infaka, bir sohbete katılmaya, cemaatle namaza geldiğinde ortalıkta görünmeyen tipler için kurmuştu. Bu cümleyi, Rabia işaretini abone olduğu gazete yardımıyla alıp arabasının arka camına yapıştırıp "Kahrolsun Amerika" diye sloganın esiri olmuş tipler için kurmuştu. Bu cümleyi, kullanmadığı ikinci el eski eşyalarını yardım kampanyasına verenler için kurmuştu. Ne mi dedi o Kudüs'ün genci? Aslında hepimizin bildiği bir gerçeği haykırıştı. "Kahrolsun İsrail demekle İsrail kahrolmuyor." demişti.

Beş kelimededen oluşan ve hepimizin bildiği bu cümle aslında çok şey ifade ediyor, anlayana. Yapılan bir mitingde avazı çıktığı kadar "Kahrolsun İsrail" diye bağırıp evine gidince kolayı kafaya dikenlerden bahsediyor bu cümle. Yarım saatlik bir organizasyonla insanların gazını alıp sonra eline aldığı sigarayı keyifle tüttürenlerden bahsediyor bu cümle. Selahaddin gibi Kudüs'ün ordusuna katılacak insan yetiştirme derdini değil de Kudüs için slogan atacak insan yetiştirme derdine düşenlerden bahsediyor bu cümle. Bu ümmetin kızı olarak giydiği pantolonun Kudüs'e bomba olarak düştüğünü anlamayanlardan bahsediyor bu cümle. Kapitalizmin karakolları olan faizli bankaların esiri olmuş ama yine Yahudi'ye lanet okumaktan geri kalmayanları göz önüne seriyor bu cümle. "Kahrolsun İsrail demekle İsrail kahrolmuyor." Olay net, cümle basit.

KUDÜS İÇİN NE YAPABİLİRİM ve NE YAPABİLİRİZ?

Cuma hutbesinde olan Selahaddin Eyyubi'ye bir genç bağırır. "Kudüs'e cihadı emret, başka ne konusundan bahsediyorsun?" der. Cevap vermez. Cumartesi sabah namazına durmadan önce sorar: "Dün bana hutbede cihadı emretmemi isteyen genç nerede?" Ses yoktur çünkü genç gelmemiştir.

- Kendi vakfımız ve derneğimizin tabelalarını Kudüs için indirip kardeş olabiliriz.
- İslam birliği kurulsun diye her yere selamla girip selamla çıkabiliriz.
- Kudüs ile ilgili kitaplar okuyup tahlil grupları kurabiliriz.
- Evimizdeki israfı azaltıp ülkemizin güçlü bir ekonomiye sahip olmasını sağlayabiliriz.
- Müslümanların olmayan malları almayarak onların ekonomik gücünü azaltabiliriz. Dikkat edin "Müslümanların olmayan" diyorum "Türklerin olmayan, Kürtlerin olmayan" demiyorum. Türk olup Yahudi kafasına sahip onlarca firma var. Onları da boykot etmeliyiz.
- Kudüs'ün konu edildiği ayetleri ezberleyip, namazda onları okuyup çocuklarımıza öğretebiliriz. O ayetlerin tefsirinin yapıldığı meclisler kurabiliriz.
- Siyasi liderleri eğer Kudüs'e sözde değil özde sahip çıkmazlarsa oy ile tehdit edebiliriz.

Yapılacak şey çok var yapmak isteyene. Ama slogan atmak daha kolay tabi. Tercihimizi zor, sürekli ve kalıcı olandan yana mı yoksa kolay, sürekli ve geçici olandan yana mı kullanacağız? Buyrun istediğiniz sorudan başlayalım.

THREE PEOPLE
ÜÇ DİL
ثلاثة عوالم

Judith Malika Liberman

Masallarla Yola Çık

İngilizce: Yasemin Özenç Kandemir • Arapça: Ubeydullah Altuntas

10 SADE SODA

Engelleri görmezden gel ve adaya ulaşana kadar devam et. Bunu bir kez yaptın mı artık geri dönüş yok. Hayatı bir macera gibi yaşamaya karar verip de tam amaçlarına ulaşmak üzereyken, gene eski **konfor alanı**na geri dönemezsin. Çünkü artık geride bıraktığın o alan yol olmuştur.

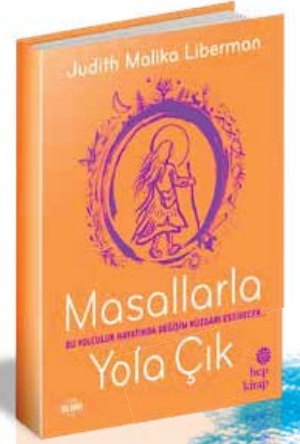
Bir kez hayallerinin peşinden gitmeye kendini adadığında, önceden bulunduğun yere dönmen artık mümkün değildir. Kendi masalının **kahramanı** olmayı seçtin. Düşündüğünde başını döndüren o güzel fantezileri eyleme dönüştürmeye karar verdin. İlham dolu hayata hoş geldin! Bu macerada burada seninle olmayan insanları özlersen onlara maceranınla ilgili bir şarkı söylemeye ne dersin? Onlarda da senin örneğini izleyip kendi yolculuklarına başlama isteği uyandıracak kadar ilham verici bir şarkı...

İlhamla dolu bir hayata öncülük eden kişi, dünyada

devasa bir değişim dalgası yaratır. Kendi müziğiyle dans eden, rüzgârlara tohumlar serpen, okyanus dalgalarının üzerinde kendi hayallerini takip eden insanlar ne kadar çoğalırsa, böyle şeyleri başarmak da o kadar kolaylaşacaktır. Hakiki yolunda yürüyen her kahraman, **cesaretle** yaşaması için sayısız insana ilham verir.

Kalıpları kırmayı ve hayatlarını kutunun dışında yaşamayı seçmiş bazı insanlar bencil olmakla itham edilirler. Birinin hayatını tam yaşamaya cüret etmesi bencilik değil, toplumumuza verilebilecek **en büyük hediye**dir. Bu cesur insanlar, duvarlara, içinden hepimizin uçabileceği pencereler çizerler, başkaları için yollar açarlar. **Başkaları adına kendini durdurma.**

Bil ki; seni sevenler senin özgürlüğünle özgürleşeceklerdir. **Hayalini yaşa.** Bu dünyaya verebileceğin en büyük hediye budur.

Overcome the obstacles and continue until you reach the island. When you have done this once, there is no return. You cannot go back to the **comfort zone** again while you decide to live life like an adventure and you are just about to achieve your goals because the area you left behind has become a road.

Once you have committed yourself to pursue your **dreams**, it is no longer possible to go back to the place where you were before. You have chosen to be the hero of your own story. You have decided to realize those beautiful fantasies that excite you when you think of them. Welcome to the inspirational life! If you miss people who are not with you here in this adventure, how about you sing a song about your adventure for them? An inspirational song that will build up their passion to follow you as role model and to start their own journeys...

The person who leads a life full of inspiration creates a **huge wave of change** in the world. The more people who dance with their own music, plant the seeds on the winds, and follow their dreams over the ocean waves, the easier it will be to achieve such things. Every hero who walks in the way of truth will inspire innumerable people to live **courageously**.

Some people who have chosen to **break taboos** and to live their own lives outside the box are accused of selfishness. Daring to live life to the fullest is not selfishness, but **the greatest gift** that can be given to our society. These courageous people draw windows on the walls through which all of us can fly and open roads for others. **Do not stop yourself for others.**

Just keep in your mind that those who love you will be free with your freedom. **Live your dream.** This is the greatest gift you can give to this world.

لا تبالى **بالعواقب**، سر حتى تصل إلى الجزيرة فإن فعلتها لمرة واحدة فلا مجال للتراجع. إن قررت أن تعيش الحياة كمغامرة، وحين تكون على وشك تحقيق أهدافك، وقتها لن تستطيع أن تعود إلى **حياة الترف** مجدداً، لأن الحياة التي تركتها خلفك قد وُلّت.

عندما تركض خلف **أمان**ك بكل وسعك فلا يمكنك أن تعود إلى المكان الذي كنت فيه. فقد اخترت أن تكون **بطل** حكايتك، وعزمت على تحقيق الفانتازيا الجميلة التي تجعلك تنتشي إذا فكرت فيها. مرحبا بك في حياة مليئة بالإلهام.

وما ذا تقول في أن تغني للناس الذين لم يكونوا معك في هذه المغامرة إذا اشتقت إليهم أغنية تتعلق بالمغامرة..؟! أغنية مليئة بالإلهام قدر ما تحثهم على النظر في تجربتك و توقظ إرادتهم نحو بدء رحلتهم... هؤلاء الناس الذين يقتدون بحياة مليئة بالإلهام يخلقون **موجة تغير ضخمة** في العالم.

فكلما كثر الراقصون على موسيقاهم، الزارعون في الرياح بذوراً، المنتبعون أحلامهم فوق أمواج المحيط، كلما زادت سهولة النجاح في مثل هذه الأشياء. كل بطل يسلك طريقه الحقيقي يعطي إلهاماً لعدد لا يحصى من الناس ليعيشوا **بشجاعة**.

بعض الأشخاص الذين استطاعوا **كسر القوالب**، واختاروا أن يعيشوا حياتهم خارج الصندوق يتم إتهامهم بالأنانية. عندما يتجرأ أحد ليعيش الحياة بكامل تفاصيلها فليس ذلك من الأنانية، إنما ذلك **هدية كبرى** يمكن إهداؤها لشعبنا. هؤلاء الرجال الشجعان يرسمون على الجدران نوافذ يمكن أن نحلق من خلالها ويفتحون آفاقاً للآخرين..

لا توقف نفسك بسبب الآخرين وليكن في علمك أن الذين يحبونك سيكونون أحراراً بحريتك. **عش أحلامك**، فهذه أكبر هدية يمكن إهداؤها للعالم.

MUSTAFA
FURKAN

SİMDİ BU GENC NE YAPSIN?

Tatile çıkacağız. Önümüzde iki seçenek var: Ya hiçbir araştırma yapmadan direkt atlayıp uçağa/otobüse bir tatil beldesine gitmek ya da oturup uzun uzun uğraş verip sitelerdeki yorumları okuyup, analizler yapıp ulaşabildiğimiz “doğru bilgiler”e göre bir yerlere gitmek. İlk seçeneği tercih edersek başımıza ne gelir kimse bilmez. Üstüne üstlük ne gideceğimiz yeri ne oraya nasıl gideceğimizi ne de nerede kalırsak tatilimizin berbat olmayacağını bilebiliriz. Yani durumun özeti: Muamma. İkinci seçeneğe göre gidecek olursak da muhtemelen güzel bir yere gideriz. Hem daha önce yaptığımız araştırma sonucunda bir aşinalık oluşur aklımızda, gözümüzde. Hiç yoktan bizi nelerin beklediğini biliriz.

Peki, genç biri geleceği ile ilgili, daha doğrusu hayatının akışı ile ilgili seçim yapacak olsa bu kadar rahat davranabilir mi? Kafasının

estiğini yapabilir mi? Şimdi bazılarınız “Neden olmasın? Tüm ‘tuzu kurular’ ‘Mutlu olduğun işi yap ve onda mükemmel ol.’ diyor.” diyeceksiniz. Evet aslında bazıları öyle diyor ama o “mutlulukla yapılan işte” kaç kişi gerçekten istediği kadar mutlu o meçhul. Yani seçtiğimiz “mutluluk getirici işler” gerçekte -ülke şartlarında- sefalet ve sonucunda mutsuzluk getirebiliyor.

Seçimlerimiz her zaman enteresan şeylerin etkisiyle şekillenmiş ve bizi de bir o kadar enteresan yerlere götürmüştür. Hele bu seçimi gençken -aklımızın bir karış havada olduğu değil bildiğiniz gökyüzünden inmediği bir zamanda- yapmışsak o zaman olay daha bir başka boyuta geçiyor. Herkes gibi bizim de -her dönem olduğu gibi- kılavuzlara ihtiyacımız var. Ve bu kılavuzların sıradan olmaya hakları yok desek yanlış olmaz.

En Pulu Gelecek...

Kılavuzların sıradan olmamasını gerektiren durum sıradan bir dönem yaşamıyor oluşumuz. Normal zamanlarda insanlar kendilerinden önceki dönemde hayat tecrübesi olan yaşça büyük kişilerden bir şeyler öğrenmeye çalışırlardı. Fakat bu dönem öyle mi? Şu an çevremize baktığımızda kim bize gelecekte neler olacağından bahsedebilir ya da nelere dikkat edersek daha kaliteli bir yaşam süreceğimizi söyleyebilir? Bu durum bilgisizlikten değil içinde yaşadığımız zamanın öngörülemez sonuçlara gebe olmasındandır. En iyi ihtimalle tecrübe aktarımı yapılabilir.

Hadi popüler bir şey soralım. Her dönem konuşulan "geleceğin meslekleri" nedir sizce? Kimse bilemiyor. Öğretmenlik desek online eğitimler inanılmaz yükselişte, üretim bandında robotlar, ulaşımda dronlar vs. Yani her bir şey o kadar anlam ve durum değiştiriyor ki yetişmek imkânsız. Bu kadar değişimin içinde olan gençler bile bu değişim hızına yetişemezken bu yeniliklere sonradan ayak uydurmak zorunda kalan büyükler bu değişimi nasıl gözlemleyecek de bize nasıl kılavuzluk edecek? Çok karamsar oldu değil mi? Maalesef böyle ama. Bu dönem o kadar enteresan bir dönem ki gelecek 15-20 yıl içinde değişecek ve yok olacak iş alanlarını düşündüğünüzde kime göre ve neye göre meslek seçimi yapılacak insan şaşırıp kalıyor. Çünkü büyüklerimiz belki de ilk defa bize kılavuzluk edemeyecek. Hepimiz yaşayıp göreceğiz.

Yapay zekâ adı altındaki çalışmalar ilerleyen zamanda bizi bizden iyi tanıyıp bize birçok öneride bulunacak. Biz de mecburen bunlara boyun eğeceğiz. İleride "E yapay zekâdan iyi bilecek değilsin ya!" diyen arkadaşlarımızın sesini duyar gibiyim. 😊

Gelişiyoruz falan diyoruz ama pek de öyle olduğu söylenemez. Peter Thiel'in "Sıfırdan Bire" kitabında belirttiği gibi aslında gelişme sadece Silikon Vadisi etrafında kilitlenmiş durumda. Bazı kolaylıklar var ama durağan bir çağ yaşamaktayız. Asıl kırılma, gelişen teknoloji ile değil belki de bu teknolojinin yardımıyla yapay zekâ teknolojisinin gelişmesi ile olacak. Çünkü artık kontrol etmek için kullandığımız aletler kendi kendilerini kontrol edecek ve bunun sonucunda aletlere yorum yapma, öğrenme kabiliyeti de kazandırılacak. Tabi bu durum kimilerine göre "robot-insan" arasındaki savaş doğuracak kimilerine göre ise insan giyilebilir teknolojilerin de etkisiyle bir nebze yarı robot-yarı insan olacak.

Kimileri 3D yazıcılarla yapay organ basmaya başladı bile. İlk örnekler kulak, kalp, damar vs. Bu bu kadarla da kalmayacak. Buradaki kritik nokta şu: Atomun parçalanabilir olduğu keşfedildiğinde nasıl ki atom bom-

basıyla Hiroşima'nın yok edileceği akla gelmedi aynı şekilde bu yeni ve hızlı gelişmelerin de neler getireceği öngörülemiyor. Ve bu durum hiç hayra alamet gibi durmuyor. Zaten Efendimiz bir hadiste her asrın bir öncekinden daha kötü olacağını haber vermemiş miydi? Her şey kolaylaşmış gibi dursa da aslında dünyaya farkında bile olmadan zarar vermeye, onu hoyratça kullanmaya devam ediyoruz.

Peki Ne Yapalım, Mars'a mı Gidelim?

Şimdilik Mars'a gitme gibi bir seçeneğimiz yok, en azından Elon Musk'ın bu konudaki öngörüsü en erken 2024. Eğer elimizde bu seçenek de yoksa ne yapmalıyız? Burada kuru kuruya spesifik tavsiyeler vermek yerine herkes için hemen her yerde ihtiyaç duyulacak tavsiyeler üzerinde dursak daha iyi olacak:

- Lise ya da üniversitede iseniz ve hâlâ okulunuzda "İyi eğitim verilmiyor." diyorsanız bence önce gidip yüzünüzü yıkayın ve uyanmaya buradan başlayın. Çünkü artık sabit okul devri hızla kapanıyor. Dünyanın önde gelen okullarından istediğiniz dersi online olarak dinleyip öğrenebiliyorsunuz. Öğrenmek istediğiniz alanı belirleyip ortaya somut şeyler koyabilecek kabiliyete ulaşmaya çalışmak güzel olacaktır. Bunun için Udemy, Coursera, edX, Youtube iyidir.

- Şu an bilgiye ulaşmada hiçbir sıkıntı çekmiyoruz fakat bize yarayacak bilgiye yani "kaliteli bilgi"ye ulaşmakta, onu tanıyabilmekte sıkıntımız var. Bu konuda da günlük meselelere takılmayan, gelecek konusunda yenilikleri -çaktırmadan reklam yapanları kastetmiyorum- ve gelişmeleri haber veren kişileri arayıp bulmak faydalı olacaktır. Bu konuda isim vermek pek iyi olmuyor ama biraz uğraşırsanız karşınıza çıkacaktır.

- Hemen şuracığa klişe olmuş bir hakikati de iliştiirelim. İngilizce öğrenin. Ne yapıp edip öğrenin. Para tuzağı kurslardan uzak durup kendinizi disipline etmeye yoğunlaşın. Sonra da harika uygulamalarla işi çok uzatmadan 3 şey uygulayın: Okuyun, okuyun ve okuyun. Bunun başka yolu yok.

- Meslek seçimi konusuna bilerek girmeyeceğim ama big data, yapay zekâ ve sağlık alanı güzeldir.

Şüphesiz gelecek geliyor. Tercihlerinizle geliyor hem de. Bilinçli ya da yorumlara bakarak yaptığınız tercihlerle geliyor. Ya sizi asıl yapmanız gereken şeylerden alıkoyan çevresel etkenlere kapılır, birilerinin esintisinde yol alır gidirsiniz ya da onlardan uzak durup bu fırsatların inanılmaz bollığı zamanında her birisinden faydalanır ve yenilikleri siz getirirsiniz.

İnsanlık için güzel bir şey yapın ama bunu medeniyetinizin hassasiyeti ile yapın. Soru şu: Yaptığınız tercih ile düzen kuran mı olacaksınız yoksa düzen bozan mı?

OKU

Büyük Veri İş Başında

İZLE

Yapay Zekâ TED Videoları.

KATIL

Hemen bir online big data kursuna katıl.

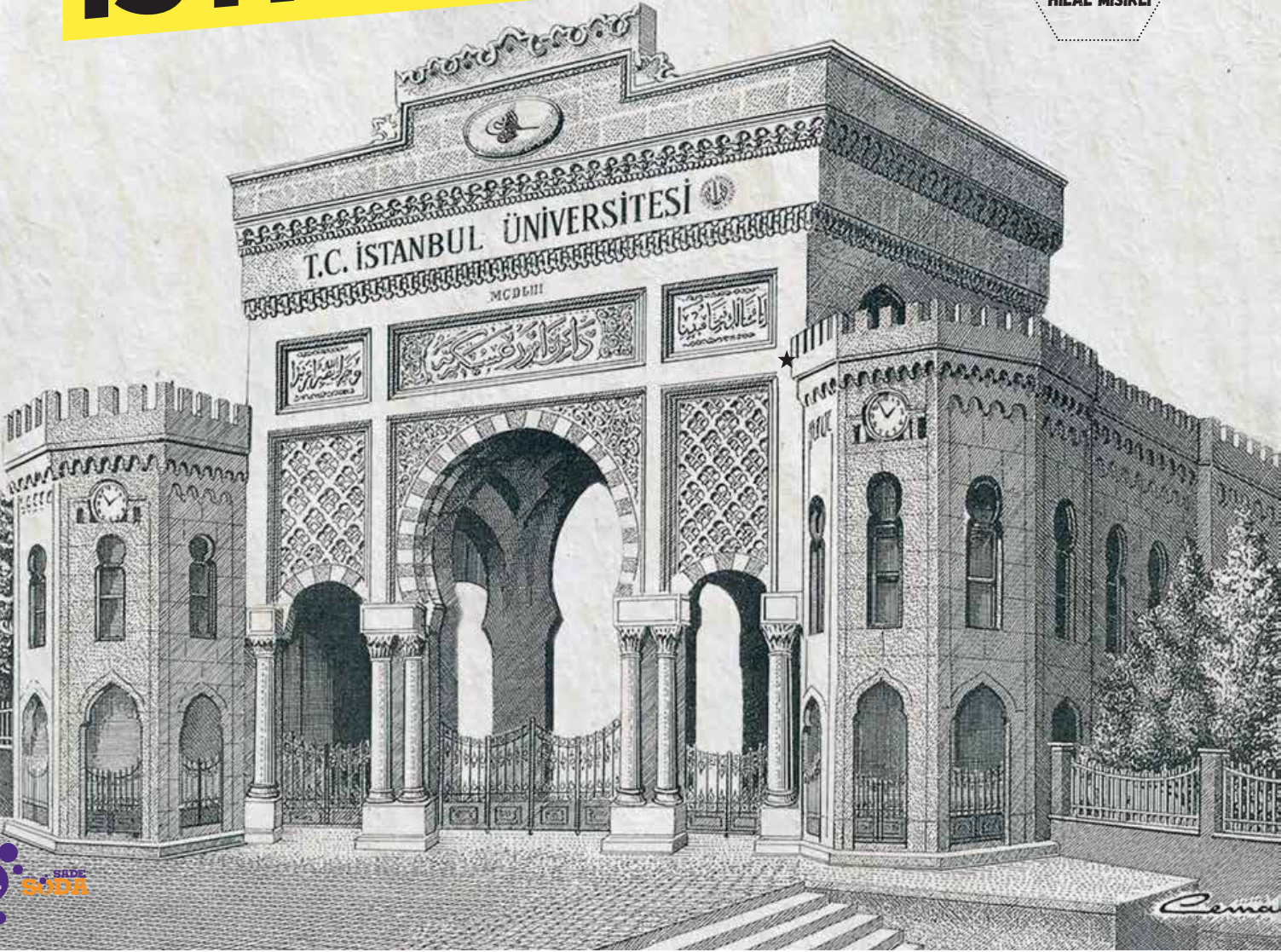
ARAŞTIR

3D yazıcı ile üretilen organlar ve geleceği

ÇİFT CEVAP JOKER HAKKIMI KULLANMAK İSTİYORUM

x2

HAYALLER
HAYATLAR
ENES YILMAZ
HİLAL MISIRLI

ENES YILDIZ, 20

Marmara Üniversitesi, Makine Mühendisliği, 2015
Boğaziçi Üniversitesi, Felsefe, 2017 (sınava yeniden girmis)

Türkiye’de başarılı öğrenciler sayısla, özellikle de tıp ve mühendisliğe yönlendiriliyor genellikle. Benim de sanırım biraz da bundan kaynaklı olarak küçüklüğümde beri mühendis olma isteğim vardı. Fakat açıkçası mühendis olmanın neye tekabül ettiği konusunda çok ciddi fikir sahibi değildim. Lise son sınıfta bu konuda radikal bir karar değişikliği yapmadan Marmara makineyi tercih ettim. Bunda İstanbul faktörü oldukça önemliydi. Makine bölümü için diyebilirim ki dersler başladığı andan itibaren bir mesafem vardı. Fakat yine de dersleri tamamen ihmal etmiyordum. Fakat zaman içerisinde, özellikle ikinci yıl bu bölümün bana uygun olmadığı, diğer bir deyişle buraya ait olmadığını düşünmeye başladım. Bazı arkadaşlarım dersleri severek çalışıyorlar, bir yandan da okul dışı mesleki aktiviteler ve stajlar yapıyorlardı. Benimse içimde bu alana karşı böyleleri derin bir merak gelişmemişti. Bu noktadan sonra, hayatımın geri kalan kısmında hangi uğraşta olmalıyım, ne yaparsam mutlu olurum diye düşündüm fakat yine de çok fazla emin olamadım. Bu yüzden hangi üniversitede ya da hangi şehirde olursam okulun dışında da kendimi geliştirebilirim diye düşünüp İstanbul sevgimden de ötürü Boğaziçi Üniversitesi’ne gidebilmek için bölüm değiştirmeye karar verdim ve sosyal bilimler alanını kendime daha uygun görmeye başladım. Bundan dolayı, sayısal çıkışlı olduğum için tekrar sınava hazırlanmam gerekti. Zaten ikinci sınıfta okulu fiilen bıraktığım için bu süreçte sınava çalıştım ve Boğaziçi felsefeyi kazandım. Tercihlerim arasında Galatasaray sosyoloji ve psikoloji bölümleri de vardı. Şu anda hazırlık sınıfındayım ve diyebilirim ki evet, eski okulumu bırakıp tekrar sınava çalışmama değdi.

ZEYNEP ŞOLPAN, 20

Galatasaray Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler, 2015
Boğaziçi Üniversitesi, Sosyoloji, 2017
(merkezi yerleştirme puanıyla yatay geçiş)

Lisedeyken hukuk fakültesine gitme düşüncem vardı. Bunun yanında, Boğaziçi Üniversitesi’nden bazı bölümleri de düşünüyordum, orada okuyan arkadaşlarım vesilesiyle ara sıra gidip geliyordum. Sınavlar açıklanıp tercih dönemi geldiğinde, Galatasaray seçeneğini düşünmeye başladım. Fransızca eğitim veriyor olmasının beni uluslararası ilişkiler alanında öne geçireceğini düşünüyordum. Bununla birlikte, etiket değeri de Galatasaray’ı seçmemde biraz etkili oldu diyebilirim. Ayrıca, Galatasaray’daki sosyal imkânların Boğaziçi’ne göre çok kısıtlı olduğunu düşünüyorum. Beni Boğaziçi’ne çeken sebeplerden biri de bu oldu.

Galatasaray’da hazırlığı tamamlayıp bölüme geçtikten sonra, lisansın birinci döneminde dersleri takip ettim fakat çok tatmin edici gelmiyordu. Okulu seçmemde etkili olan Fransızca faktörü, okuldan uzaklaşmamda da etkili oldu bir anlamda. Başarılı olmuş olsam da bir yıllık hazırlık eğitiminin, bir dili akademik düzeyde kullanmak için pek de yeterli olmadığı kanaatine vardım. 1. sınıfın ikinci dönemi, büyük oranda yatay geçiş düşüncesiyle geçti. Puanımın yettiği Boğaziçi sosyoloji bölümüne başvurduğum ve yatay geçiş yaptım. Bu yıl hazırlığı atlayıp birinci sınıfa başladım. Şu anki eğitimimden memnunum.

TERCİH. ÜNİVERSİTEYE GİRİŞTE EN ÖNEMLİ KAVRAM. HER YIL SINAV DÖNEMLERİNDE TELEVİZYONA UZMANLAR ÇIKAR, SAATLERCE NASIL DOĞRU TERCİH YAPILACAĞINI ANLATIRLAR. TERCİH DÖNEMİ OLAN BİRKAÇ HAFTALIK SÜRE İÇERİSİNDE HERKES DANIŞABİLECEĞİ HER KİM VARSA ONLARI ARAR, AKIL DANIŞIR. FAKAT NE KADAR DÜŞÜNÜRSENİZ DÜŞÜNÜN, NE KADAR TECRÜBELİ VE MUHAKEMESİ KUVVETLİ İNSANLARA DANIŞIRSANIZ DANIŞIN, KİŞİNİN KENDİ TECRÜBESİ ÇOK DAHA FARKLI KANAATLER OLUŞTURABİLİYOR. BİZ DE BU SAYIMIZDA, GİRDİĞİ BÖLÜMÜ DEĞİŞTİRME KARARI ALMIŞ ARKADAŞLARIMIZA BUNUN SEBEBİNİ, YAŞADIKLARI SÜREÇLERİ BİZİMLE PAYLAŞMALARINI İSTEDİK.

BİLAL ÖZDEMİR, 21

Galatasaray Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler, 2015
İstanbul Üniversitesi, Hukuk, 2017
(merkezi yerleştirme puanıyla yatay geçiş)

Sosyal çevremle etkisiyle, ortaokul yıllarımdan beri hukuk fakültesine gitme isteğim vardı. Fakat daha iyi eğitim alabileceğimi düşündüğüm devlet üniversitelerinde hazırlık sınıfı olmamasını büyük bir handikap olarak görüyordum. Lise sürecinde çeşitli sebeplerden dolayı yabancı dil kabiliyetimi geliştiremedim. Doğrudan İstanbul Üniversitesi hukuk fakültesine gitsem belki de dört yıl boyunca başka sosyal ve akademik faaliyetlere ayrabileceğim vakitlerimi dil öğrenimime ayırmam gerekecek diye düşünüyordum. Bundan dolayı, Galatasaray Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünü seçtim. Hazırlık ve 1. sınıfı okudum. 1. sınıfı da okumamdaki sebep, sadece hazırlık sınıfını bitirmenin bir dili öğrenmek ve kullanmak açısından yeterli olmadığına dair kanaatimdi. Şu anda İstanbul Üniversitesi’nde hukuk okuyorum. Tabii buranın da hoşuma gitmeyen bazı unsurları var fakat mevcut seçenekler içerisinde en optimal yolun bu olduğunu düşündüğüm için böyle bir süreç uyguladım.

ŞEYMA BOZDEMİR, 26

Yıldız Teknik Üniversitesi, Bilgisayar Mühendisliği, 2009
Kocaeli Üniversitesi, Tıp Fakültesi, 2012
(sınava yeniden girmis)

Çocukluğumdan beri doktor olmak istiyordum. Puanım beklediğim altında gelince mesleğine âşık bir mühendis, aynı zamanda akademisyen olan babamın yönlendirmesiyle mühendislikler arasında bir kadın için en uygunu olduğunu düşündüğüm bilgisayar mühendisliğini tercih ettim. Gerekirse evden yazılım yaparak çalışma imkânı vardı. Yıldız'ı tercih sebepimse o dönem başörtüsü sorunu yaşanmayan sayılı üniversiteden biri olmasıydı.

O dönem aslında oldukça güzel geçiyordu, çok güzel bir üniversite ortamımız vardı, notlarım iyiydi fakat mesleki anlamda hiçbir şekilde ısınmıyordum. Birkaç ufak staj deneyimi de yaşayınca kesin olarak karar verdim ki hayatım boyunca yapabileceğim bir meslek değil; çalışma ortamı fazlaca erkek ağırlıklı, sürekli ekran karşısındasın. Fazla mekanik, sosyal yönü yok denecek kadar az. Ve tabii aklımdan çıkaramadığım bir hekimlik hayalim var. Okulu bırakmaya karar verdim, 3. sınıfa başlarken okula ara verdim, tekrar üniversite sınavına çalıştım. Bu dönem ilk hazırlık dönemime göre oldukça rahat geçti ders anlamında; psikolojik olarak çok zorladığım dönemler oldu ama elhamdülillah Kocaeli Üniversitesi'ni kazandım.

Tıp fakültesi oldukça özveri isteyen bir fakülteydi gerçekten, ama çok keyif alarak okudum. 3. sınıfa başlarken evlendim, iki aylık bir oğlum var, hamilelik sürecimin tamamını okulda, hastanede çalışarak geçirdim. Allah'ın yardımıyla işlerim hep yolunda gitti. Şu an son sınıf öğrencisiyim, intern hekim olarak çalışıyorum. Hekimliğin manevi hazzı, insanlarla iç içe olmak beni inanılmaz mutlu etti, ediyor. Okul konusunda aldığım radikal kararın doğruluğunu elhamdülillah sık sık hissediyorum.

MERVE TARHAN, 21

Karabük Üniversitesi, Bilgisayar Mühendisliği, 2014
Gazi Üniversitesi, İktisat, 2016
(sınava yeniden girmis)

Ben sayısal öğrencisiydim ve hayalim mimar olmaktı. Ama maalesef sınav sonuçlarım mimarlık için tam bir felaketti. Ben de "Benim isteğim zaten olmadı, bari ailemin isteği olsun." dedim. Hazırlık ve 1. sınıfı okudum ama aklımda sadece "Bu bölüm bana göre değil, peki ne yapabilirim?" düşüncesi vardı. Çünkü yazılım ilgim hiç yoktu ve yazılım zorla, birileri istedi diye yapılacak bir şey değil. Bir karar vermem gerekiyordu ya bu deveyi güdüp istemediğim, mutsuz olacağım bir bölüm okuyacaktım ve daha fenası bir ömür bu mesleği yapacaktım ya da bu diyardan gidecektim. Diyardan gitmeyi tercih edip tekrar sınavlara girmeye karar verdim. Yarım dönem boyunca çalıştım. Fakat bu sefer eşit ağırlıktan hazırlandım. Çünkü sayısalın bana göre olmadığını geç de olsa anlamıştım. Zamanında mimarlık iyi ki olmamıştı çünkü hayalim olduğu için belki bırakamayacaktım.

Şu an 2. sınıfım. Okulumu da bölümümü de seviyorum. İnsan kendi içinde sürekli değişen bir varlık. İstekleri, hayalleri, bakış açısı yıllar içinde değişiyor ve bölümüm sosyal bilimlerin babası olarak düşünüldüğü için geniş bir alana sahip. Mesleğimi, ne iş yapmak istediğimi kendim seçebileceğim. Sadece şu mesleği yapabilirsin diye bir dayatma yok. Kısaca, elhamdülillah bir cesaret göstererek o sınava girdim ve "Bilgisayar mühendisliği bırakılır mı, sen kafayı mı yedin?" diyenlere inat şu an Gazi Üniversitesi'nde İktisat okuyorum.

ÂMİNE SENA POLAT, 22

Erciyes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, 2014
İstanbul Teknik Üniversitesi, Endüstri Mühendisliği, 2015
(yatay geçiş)

Kendimi bildim bileli çalışan kadın olmak istememiştim, rol modelim annemdi. Anaokulunu yarıda bırakmış, ilkokula "Gitmezsen babanı hapse atarlar." tehdidiyle gönderilmiştim. Sonrasında nispeten başarılı çoğu öğrenci gibi durumu sorgulamayı bırakıp kendimi müfredatın akışına bıraktım. Bana seçme hakkının verildiği 12. sınıfta uyandım. Bu sınav senesinde varlık sebebimi sorguladım ama bu mesele böyle kısa bir vakitte çözülebilecek gibi değildi, çok kararsızdım. Suriye cihadının da etkisiyle hiç hoşlanmadığım halde tıp tercih ettim. Fakat bu mesleği tasarladığım şekilde icra etmek ileride hem temposu hem mesai saatleri açısından benim için zorlayıcı olacaktı, evdeki sorumluluklarımı aksatmak istemiyordum, yurtdışına mahremsiz gidemezdim, aile hekimi olmak için bu çile çekilmezdi. İlk ayın sonunda döndüm. İnsanların tedavi olamamasının değil onları bu duruma düşüren sistemin asıl sorunumuz olduğuna inanıyorum. Herkes fitratına uygun şekilde üzerine düşeni yapmalı. Mühendisliğin bana uygun olduğuna karar verdim, endüstri mühendisliğinin çalışma alanı çok esnek. Tercih ederken yine tereddütlerim vardı, şimdi mutmainim.

AYŞEGÜL İNCEBACAK, 20

İstanbul Medipol Üniversitesi, Hemşirelik, 2015
Sakarya Üniversitesi, Matematik Öğretmenliği, 2016
(merkezi yerleştirme puanıyla yatay geçiş)

Geçiş nedenim benim hemşirelik mesleğinin zorluğunu kaldıramıyor oluşumdu. Annem için, zaten tutmaz diye düşünüp yazmıştım ama kazanınca bir sene daha hazırlanmak yerine okuyup sonra bölüm değiştireyim dedim; bunu da hocam söylemişti. Daha sonra okula almaya başladım derken stajlar beni iyice soğuttu. Böylece bırakma kararı aldım, ailem de hep arkamdaydı zaten. Matematiğe âşık olduğum için ve öğretme işini sevdiğimden ötürü ilköğretim matematik öğretmenliğine geçiş yaptım. İstanbul'da ailemin yanında okuyorken başka şehre gelmek başta çok zorladı açıkçası ama sonuçta eğitim için geldiğinizi ve sonunda iyi şeylerin olacağını düşünürseniz her şey daha güzel oluyor. O yüzden bir senem gider gibi düşüncelerden ziyade okuldan sonraki 30 senelik hayatınızda o işi yapacağınızı düşünüp karar vermelisiniz bence. Ben öyle yaptım en azından. Çok mutluyum şükür ki. Okulumun eğitiminden de gayet memnunum. Bu yüzden bölümünü sevmeyen birileri varsa benim gibi hem kendine hem de çalışacağı insanlara eziyet etmesin ve istediği işi yapsınlar.

SENA ALPARSLAN, 22

29 Mayıs Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler, 2014
İstanbul Üniversitesi, Eski Yunan Dili ve Edebiyatı, 2017
(sınava yeniden girmiş)

Lise 2'de bölümleri araştırırken uluslararası ilişkiler bölümü; alanı, çalışma sahası ve eğitim sürecindeyken yönlendireceği şeylerle epey ilgimi çekmişti. Meslek garantisi veren tek bir alana odaklanan herhangi bir bölüm düşüncesine çoğu akranım gibi kapılmamıştım, ailem de bu konuda üstelenen yahut yönlendiren bireyler hiç olmadılar. Üniversite zamanı geldiğindeyse istediğim yere geldim. Hazırlık dâhil 3 sene bu okulda kaldım fakat her sene başlayıp dersleri bırakarak işin sonunu getiremiyordum. Bölümün İngilizce olması, sürekli okuma yapmak, her hafta ödev teslim etmek hareketli yapıma ağır geldi muhtemelen; bir yandan da tatmin etmeyen bir şeyler vardı. Derslerden ziyade başka dillerle uğraşmak daha cazip geliyordu. Ders döneminde Fransızca kursuna başlamam istediğim şeyi biraz daha netleştirdi. Kurstaki hocam ve arkadaşlarım dile yetenekli olduğum, ilerlemek istediğim bir şey varsa dil konusunda olması gerektiğini söylüyorlardı. İnsan bazen bir başkasının kendisini okumasına ve yönlendirmesine ihtiyaç duyuyor, ne istediğine neye iyi olduğuna vâkıf olamıyor. İstanbul'daki üçüncü senemde çok da üstünde durmadan bir anda YGS'ye girdim. Aldığım puan yeterliydi, LYS'ye hazırlanırsam Fransız ya da İspanyol Dili ve Edebiyatı'na gidebilirdim. Fakat sınav pek iyi geçmedi, aldığım puanla şu anda okuduğum bölüme başladım. Amacım dil öğrenmek ve bu dilleri aktif olarak kullanabileceğim alanlar bulmaktı. Eski Yunan Dili ve Edebiyatı'nda tüm Batı dillerinin çıkış noktası olan Latinceyi de öğreniyorum. Çağdaş uygarlığın yapı taşlarından olan bu iki temel kaynak öğrenmek istediğim Fransızca ve İspanyolca için sağlam ve zengin bir süreç.

Değmeyin Keyfimize:

GENÇLER GÜRÜL GÜRÜL GELİYOR

DERGİMİZİN PEK NADİDE YAZARI,
DERGİMİZİN İSİM BABASI MAHMUT
BIYIKLI ABİMİZE DERMİMİZE DERMAN
OLACAK SORULAR SORDUK, HEPİMİZİ
YÜREKLENDİRECEK CEVAPLAR
ALDIK. OKUMAZ MISINIZ?
SODALAR BİZDEN...

Hâlihazırda Türkiye Yazarlar Birliği İstanbul şube başkanısınız. Görev aldığınız süreden beri tanık olduğumuz üzere etkinliklerin biri başladı, biri bitti; çok faal bir kurum TYB. Peki, TYB kültür hayatımıza neler kattı. Gelecekte neler yapmayı planlıyorsunuz?

TYB Türkiye'de zihin oluşturma anlamında da büyük bir etki uyandırdı. Faaliyetleri süreklileşen, gelenekselleşen faaliyetler oldu. Türkçenin Uluslararası Şiir Şöleni, Kültür Sanat Ödülleri gibi, onlarca yıldan beri devam eden Şehir Tarihi Yazarları Kongresi ve Edebiyat Festivali gibi yıllara meydan okuyan, geniş çaplı çalışmalara mührünü vurdu.

Yazarlar Birliği geçmişten bugüne getirebildiğimiz güçlü edebiyat mirasımızı geleceğe taşımanın idealini taşımıştır. Türkiye'nin en büyük yazar örgütü olan TYB, herhangi bir iktidar döneminde iktidar imkânlarıyla kurulup iktidar gittikten sonra kaybolan derneklerden değildir.

Darbelere meydan okuyarak her türlü imkânsızlıklara direnerek bugünlere gelmiş, her zaman sözünü en gür şekilde söylemiştir. Bugün fark edilen bazı meseleleri TYB kırk yıldan beri söylemektedir. Siyasette, ekonomide vs. iktidar olunabilir ama kültürde yoksanız bütün kazanımlarınız bir anda kaybolur, hakikatini daima dillendirmiştir.

TYB'nin irfan ordusu, yaşamaktan çok yaşatmaya gönül vermiş, sabırla ve azimle fakat gösterişten kaçınarak ruh cephesinin maden işçiliğine talip olmuştur. Milletimiz, ülkemiz ve insanlık için fedakârlığı mesleki sorumluluk olarak görüp yılmadan, yorulmadan çalışmaya, üretmeye devam etmektedir.

Bu topraklarda yaşamak bize önce milletimiz, ümmetimiz ve bütün insanlık için kurtarıcı bir hamle yapmak sorumluluğunu yükler.

Bu hizmet anlayışı bir meşale gibi nesilden nesile taşınmaktadır. Kuruluşunda yeni doğmuş olduğum bu güzide kurumda bugün emek ve yürek verenlerden birisi olmak benim için büyük bahtiyarlıktır. Bu vesile ile bu örnek kurumu zor zamanlarda kurup bütün zorluklara rağmen bugünlere getiren TYB Şeref Başkanı Mehmet Doğan'a ve aziz yol arkadaşlarına ne kadar teşekkür etsek azdır. TYB bayrağını tertemiz bir şekilde yurdumuzun burçlarında kırk yıldır dalgalanmasında en büyük pay şüphesiz onundur.

Gelecekte de kırk yılın tecrübesiyle görkemli çalışmalara imza atacağız. 2018 yılı boyunca 40. yıl faaliyetlerimiz olacak. Bu ülkenin değerlerini dert edinen kültür cephesinin kahramanlarıyla omuz omuza verip uluslararası arenada ülkemizi temsil edecek nitelikli çalışmalara imza atacağız. Bu topraklarda yaşamak bize önce milletimiz, ümmetimiz ve bütün insanlık için kurtarıcı bir hamle yapmak sorumluluğunu yükler.

14 yaşındaki Filistinli Fevzi el Junidi...

Ümmet ve coğrafya olarak son yıllarda önemli sınavlar veriyoruz. Sizin gözünüzden bakalım biraz dünyaya. Her şeye rağmen Mahmut Bıyıklı'yı heyecanlandıran, umuduna umut katan bir şey var mı?

Coğrafyamızdaki sosyal-siyasi meselelerin yoğunluğu, Ortadoğu'daki farklı gelişmeler, sürekli teyakkuzda olmamızı gerektiriyor. Çağa tanık olmanın mesuliyetleri bizi buna bir nevi mecbur kılıyor. Öte yandan son yıllarda acılar, en ağır şekilde ülkemizin gündemine rengini vermeye devam ediyor. Şehitlerin verdiği yürek yangınlarının yanında ihanet cephelerinin bıraktığı hasar zihnimizden çıkmıyor. Yine de ümidimizi korumakla memuruz. Yılmadan, yorulmadan milletimiz ve ümmetimiz için gece gündüz çalışacağız. Her birimiz "Ne yaparsam Kudüs kurtulur, hangi adımı atarsam mazlumların dertlerine deva oluruz?" bilincini kuşanmamız gerekiyor. Bu manada bütün acılara rağmen beni heyecanlandıran, ümidime ümit katan şey İsrail askerlerinin gözaltına aldığı 14 yaşındaki Filistinli Fevzi el Junidi'nin cesur bakışı, dik duruşu, kahraman yüreğidir. Ümmette bu çocuklar oldukça sonunda galip gelen mutlaka biz olacağız.

Düştüğümüz yerden ümidimizle ayağa kalkacağımıza inanıyoruz.

Yeniden diriliş mümkün mü peki?

"Her medeniyetin, geleceğini bir sezış tarzı ve koruma üslubu var-

dır." diyor Sezai Karakoç. İslam; ruh, zekâ ahlak ve cihad şuuruyla dünyaya nizam getirecek tek hakikat olduğu hâlde son yüzyıllar İslam dünyasının Batı'ya adapte kadro zihniyetler eliyle dört taraftan atıl bırakıldığına şahitlik ettik.

İnsanı hiçe sayan akım ve ideolojilerin sanatla hayata girdiği, İslam öncesi pagan kültüre yönelik çabalarıyla körüklenen büyük gerilim ve çatışmalarla büyük bir medeniyetin tahrip edildiği dönemlerden geçildi. Düşüncede diriliş olmadan inançta, inançta diriliş olmaksızın duyuşt, duyarlıkta, sanatta, edebiyatta bir diriliş beklemek hayal olsa gerek. Tanzimat'tan beri müptela olduğumuz düşünce durgunluğu, azim bir medeniyeti üzerine uymayan taklit düşüncelerin eşiğine bıraktı. Düşünce kökleri kireçlenen bir ulu medeniyetin çocukları ruh ve kafa köleliğini meslek edinerek denenmemiş, peşin hükümler deryasında savrulmakta.

Saadet asrına dayanan sahil bir geleneğin renk ve edasını yeniden bugüne çağırabilmenin yollarını bulmak gereği üzerindeki iç yolculuğumuza, kaybettiklerimizin büyüklüğüne rağmen hep gönlümüzde taşıdığımız ümidimizle düştüğümüz yerden ayağa kalkacağımıza inanıyorum.

Modern çağda yaşayan bireyler olarak en çok neye ihtiyacımız var sizce?

Hakkı, hakikati bilmek ve ona tâbi olmak ihtiyacıdır çocuk kalbimiz. Zannın, yalanın, gıybetin, iftiranın taşları onun iman alevini söndürür. Onlara maruz kaldığımız her ortam gönül kandilimiz için tehlike arz eder. Bunun neticesi, tükenmez şikâyetler, hiçbir şeyle mutlu olmama, çevreye uyum sağlayamama; dolayısıyla Yaratıcı'yla aramızın bozulmasıdır. Kalp, tam çalışır hâle getirilemediği sürece ruhumuzu dolayısıyla yaratıcılığımızı ve eşreflik sıfatımızı tüketiyoruz. Güzel insanların bulunduğu, anıldığı ve güzelliklerin yaşatıldığı ortamlara ihtiyacımız var her yaşta.

Okumaktan mana nedir?

Kendimizi, kâinatı, hayatı ve yaratıcı akli okumak, anlamak ve uygulamak... Okuma fiilinin ruh sağlığımız üzerinde bariz olumlayıcı ve olgunlaştırıcı bir etkisi var. "Sakin okumayayım deme!" azim tembihine mazharız. Okumuyorsak, düşünmüyorsak, başkalarını düşünmeyi ve anlamayı denemiyorsak benlik putlarımızı kırabilmemiz zorlaşıyor. Bu da hayat denilen ilahî senaryonun anlaşılmasına ve rolümüzü hakkıyla oynamamıza engel oluyor. Anne babasının ışıl ışıl sevgi ve güven saçan gözlerine bakarak bir masal eşliğinde uykuya dalan bir çocuktan okumayan bir genç çıkma ihtimali düşüktür her zaman için.

Gençlere güvenmeyen kaybeder.

Gençlerden ümitli misiniz?

Hem de çok. Farkındalık oranı yüksek, alışkanlıklarının esaretini kırmayı başarmış ve devamlı kuvvetlendirdiği coşkusu heyecanı ile kemalini ve çevresini harekete, yaratıcılığa ve verimliğe sevk edebilen her haliyle iftihar edebileceğimiz bir gençliğin filizlendiğine inanı-

BU TOPRAKLARDA YAŞAMAK BİZE ÖNCE MİLLETİMİZ, ÜMMETİMİZ VE BÜTÜN İNSANLIK İÇİN KURTARICI BİR HAMLE YAPMAK SORUMLULUĞUNU YÜKLÜYÜR.

yorum. Açık söyleyelim. Gençlere güvenmeyen kaybeder. Türkiye büyük bir genç nüfusuna sahip. Devletlilerimiz her alanda gençlere güvendiklerini onlara hissettirip sorumluluk yüklerlerse millet olarak kazançlı çıkarız. Yirmi bir yaşında İstanbul'u açıp gülzar yapan komutan nasıl büyük fetihler başardıysa bugünün gençleri de yeni başarılarla imza atacak potansiyelindedir. Hz. Peygamber'in müjdesi her zaman gençleredir.

“GENÇLER BİZDEN DAHA İYİLER VE BİZDEN DAHA İYİ OLACAKLAR. YETER Kİ GENÇLERE BU FIRSATI VERELİM.”

“İnsanlığın efendisi, insanlara hizmet edendir.” sırrında fani olmanın idrakinde bir gençliğin ayak seslerine kendimizi hazırlamalıyız. Çünkü onlar “yol” a çıktı...

Edebiyatımızda gençlerin önü açık mı? Gençlerin edebiyat yürüyüşünü nasıl buluyorsunuz?

Yürüyene yol her zaman açık. Biz yürümesini bilelim yeter ki. Şeyh Galip muhteşem eseri Hüsn-ü

Aşk'ı 25 yaşında, altı ayda yazar. Ateş denizinde mumdan gemiler yüzdürür.

Ünlü hikâyecimiz Ömer Seyfeddin gençlik yıllarında nesilleri besleyecek eserler üretmiş, 36 yıllık ömrüne yüzyıllarca okunacak kitaplar sığdırmıştır.

Necip Fâzıl... O ki 20-21 yaşında Anadolu Mecmuası'nda yayınlanmış şiirlerinde istikbale müjde yaymıştır. Edebiyat otoritelerinin dikkatini çekerek “Genç adam, sen bu sesi nereden buldun?” sorusuna muhatap olmuştur.

Yine Nureddin Topçu düşünce hayatımızın klasiklerinden olan müt-hiş eseri İsyân Ahlâk'ını 25 yaşında yazdı! Örnekler çoğaltılabilir. Sezai Karakoç'un da gençlik yıllarında yazdığı şiirler ortada.

Günümüz edebiyat ortamlarında da gelecekte adını sık duyacağımız başarılı gençler var. Gürül gürül geliyorlar.

Dergi okuyanın derdi kalmaz.

Dergiler çıkıyor, dergiler kapanıyor; bu hususta ne dersiniz?

Var edilmiş her şeyin bir kaderi vardır. Evrenlerin, coğrafyaların, milletlerin, insanların ve insanlığa bir şeyler vermeye çalışan her şeyin... Dergilerin de kaderi vardır. Derdi olan dergilerin kaderi, özel hatlarla yazılmıştır. Böyle inandırılmışız, ezelden. “Ezel kâtiplerin uşşâk bahtın kara yazmışlar.” dendiği kabilinden, dergicilik bizde böyledir. Türkiye dergi mezarlığıdır. Zor iş bir dergi çıkarmak. Herkesi birden mutlu edecek olanı bulmayı gerektiren bütün işler gibi zor ve yıpratıcı.

Fakat dergiciler inatçı ve inançlı adamlardır. “Dergi çıkarmak bir duadır; bir medrese, bir üniversite kurmaktır.” diyen ruh öncülerinin sözlerini hatırlar, heyecanlarını taze tutarlar. Çünkü her şeye rağmen yeryüzünün en mutluluk verici eylemlerinden birisi dergi çıkarmaktır. Müthiş keyiflidir. Bütün okurlarımıza tavsiye ederim. Ya dergi çıkarsınlar ya çıkmış dergiyi alsınlar ya da başkasının çıkarıp başkasının aldığı dergiyi ödünç isteyip okusunlar. Dergi okuyanın derdi kalmaz.

Sıcak gündemimiz Kudüs bizim için neden önemlidir? Kudüs konusunda neler söylersiniz? Kudüs'ü bir de sizden dinleyelim.

Bugün bir avuç işgalci, milyonlarca Müslüman'ı önüne katmış kovalamakta, en mukaddes mekânlarını ele geçirmekte ve onlara açlık, susuzluk ve ölümden başka bir şey bırakmamaktadır. Sayıları bir buçuk milyarı aşan -çiğ gibi çoğalmasını dilediğimiz- Müslümanlar ise az bir istisna dışında tatlı gaflet uykularının sıcak kucakında istirahat etmektedir. Hâlbuki tarih şahittir ki Müslüman'ın rehavete hakkı yoktur çünkü nefis Yahudi'si, gönül Filistin'iyle asla ateşkes yapmamıştır, yapmaz da.

Bütün zulümlere ve saldırılara rağmen Aksa'nın yiğitleri yeni bir dirilişin umudu ve temennisiyle “çağın Selahaddin'i” olma sorumluluğunu hepimize göstermektedirler.

Hayatlarının baharında olan üniversiteli gençler ve lise çağındaki çocuklar, uyanış ve dirilişin en canlı, en halis, en salih örneğini göstererek şehadeti kuşanıyor.

Bütün dünyayı arkasına almış kibirli, ırkçı devlet terörüne karşı kahramanca duruşlarıyla adlarını dün olduğu gibi bugün de diriliş öncülerinin silsilesine yazdırıyor.

Sahte kahramanların boy aynası olmuş dünya ekranında hakiki sevdaların ve asil direnişçilerinin ruhanîyetlerinden güç tazelemeye, taktik öğrenmeye, akıllarıyla akıllanmaya, duruşlarından duruş kazanmaya hepimizin ihtiyacı var. Onlar bize nasıl yaşanacağını ve nasıl ölüneceğini en güzel şekilde gösterdiler.

Zulmün karanlığının ardından özgür Kudüs güneş gibi doğar.

Hız. Ali ra “Gözü olana gün ışımıştır.” buyuruyor. Evet, zulmün karanlığının ardından özgür Kudüs güneş gibi doğar; İsrail'i yıkılmaz mutlak güç olarak gören mankurtlara karşı mutlak kudret Hakk'tadır, Hakk ise mazlumdan yanadır, demektedir. Arif olanın anlayacağı nice kareler yaşanmakta, Müslümanların gayretleriyle çözülecek sorunlar, aşılacak badireler gösterilmektedir.

İsrail'de en çok dikkat çeken şey “koru”dur. Askerinden polisine, memurundan amirine, sokaktaki sıradan vatandaşında bile tarif-

siz bir korku var. Âdetâ Ortadoğu'nun ortasına yerleştirilmiş korku devleti İsrail. Küçük bir çocuğun masumane getirdiği tekbirle yerlere yatacak, silahlarına sarılacak kadar korku iktidarı var.

Tarih en güzel öğretmendir. Size hakikati cesurca fısıldar. Anlayanlar için rehberlik yapar. Kulağını kapatanlara karşı da ısrar etmez ve susar. Siyonistler tarihe kulaklarını tıkamış, onun öğreticiliğinden de kaçıyorlar. Oysa kulaklarını açsalar, tarih onlara şu hakikati yüksek sesle haykıracaktı: "Korktuğunuza uğrayacaksınız." ve "Zulm ile âbâd olanın, âhiri berbâd olur."

Müslüman, güncelin rüzgârıyla savrulan değil, gündemini güncelle taşıyan insandır.

Bizim Kudüs meselemiz, oradaki şartların iyileştirilmesi meselesi değil, işgalin sona erdirilme meselesidir. Müslüman'ın, güncelin rüzgârıyla savrulan değil, gündemini güncelle taşıyan insan olduğuna inanıyoruz. Bu vesileyle bu davaya güncelin bir parçası olarak değil, hayatımızın bir parçası olarak yaklaşmalıyız. Kudüs duyarlılığımızı Kudüs bilincine dönüştürmek durumundayız. Bilinç olmazsa strateji olmaz. Strateji olmadan Kudüs kurtulmaz. Hamaset her zaman gereklidir ama tek başına hamaset eksiktir. Stratejimiz onlarca yıla yayılan, hatta yüzyılı kapsayan bir düzlemde olmalıdır.

Kubbetü's-Sahra ile Kible Mescidi'ni bile karıştıran bilgi kıtlığında değil, Kudüs'teki her taşın anlamını kavrayacak, hatta her taşın altındaki sırâ vâkıf olacak bir nesil yetiştirmeliyiz. Kudüs fatihi Müslüman öncülerini çocuklarımızın rol modeli hâline gelecek şekilde kitaplarla, filmlerle canlı tutmalı; kahramanlıkları bu çağın diliyle anlatmalıyız. Gündemiz Kudüs, hep Kudüs olmalı.

"Gençler bizden daha iyiler ve bizden daha iyi olacaklar. Yeter ki gençlere bu fırsatı verelim."

Bir yılını dolduran Sade Sodamızın isim babasıdır. Son olarak bu hikâyeyi sizden dinlemek isteriz?

Benim en büyük bahtiyarlığım güzel insanlarla tanış olmaktır. İyi bir insanla karşılaştığım gün değmeyin keyfime. Gün akşama varmadan mutlaka bir dost yüzü görmeye çalışırım. En büyük birikimimiz salih dostlarımız. Emin olduğumuz, huzur duyduğumuz kişilerin enerjisi beni bizi zaman güçlü kılar. Hâl geçicidir, iyi hâl de negatif hâl de insandan insana geçer.

**ÂHİRİ BERBÂD OLUR."
MÜSLÜMAN,
GÜNCELİN
RÜZGÂRIYLA
SAVRULAN DEĞİL,
GÜNDEMİNİ
GÜNCELE TAŞIYAN İNSANDIR.**

İnsan insana yara da olur şifa da olur. Dostlarımız yaralarımızı iyileştirir. Eksiklerimizi kapatır, iyiliklerimizi çoğaltır. Dost, dostun heyecanına ortak olandır. İşte Sade Soda ekibindeki arkadaşlarımız da benim yol arkadaşlığı yaptığım, sevdiğim genç dostlarımdır. Bir gün onları dergi telaşı içinde gördüm. Onların yeni dergi heyecanı beni de birden sardı. Eski dergicilik günlerimdeki gibi birden içime coşku yayıldı. Konuşmalarını dinlemeye başladım. Heyecanlarına ortak oldum. Derginin neredeyse tamamının taslağı

ortaya çıkmış, aslında çocuk bir nevi doğmuştu. Baktım doğan çocuğa isim konması gerekiyor. Ben de içlerinde tek ihtiyar kişi olarak nurtopu gibi doğan bu çocuğun adını vermiş oldum.

Sade Soda her şeyden önce samimi bir dergi. Dergiciliğin dilini ya-

kalamış olması büyük şans. Yine Halit Bekiroğlu ağabeyin "Gençler bizden daha iyiler ve bizden daha iyi olacaklar. Yeter ki gençlere bu fırsatı verelim." diyerek gençleri yüreklendirmesi, ekibe güvenmesi takdir edilecek bir durum. Gittiğim şehirlerde üniversite amfilerinde, kültür merkezlerinde, kafelerde, derneklere gençlerinin elinde Sade Soda'yı gördüğüm zaman büyük mutluluk duyuyorum. Türkiye'de çok dergi çıkıyor ama bir derginin okuru tarafından bu kadar çok tutulması fazla görülen bir hadise değil. Dergisini bağrına basan bütün okurlarımızı selamlıyorum.

Kısa Keselim Aydın Havası Olsun

"Teravihte Gülen Çocuklar" büyüklerden ne istiyor?

Sadece anlayış

En son hangi kitap gönlünüze dokundu?

Hüseyin Su beyefendinin daha çok Nuri Pakdil'i anlattığı Takvim Yırtıkları kitabı

Rüya görmek için uyumak şart mıdır?

Büyük rüyalar genellikle uyanırken görülen rüyalardır.

Kol kola İstanbul'u dolaşabilseydik dediğiniz kim var?

Fethi Gemuhluoğlu ile dolaşmayı çok isterdim.

Kitap yazmak mı okumak mı güzel?

Yazmaktan yorulduğunda okumak, okumaktan yorulduğunda yazmak güzel.

Hangi şiirin yazılışına şahitlik etmek isterdiniz?

Hızır'la Kırk Saat

Bir baba olarak hangi süper güçlerin var?

Küçük oğluma göre tek parmağımınla bütün düşman askerlerini yenebilmişim:)

Bize bir türkü armağan etseniz...

"Ziyaret olmuşsun kurban istersin/Dahi malım yoktur candan ileri"

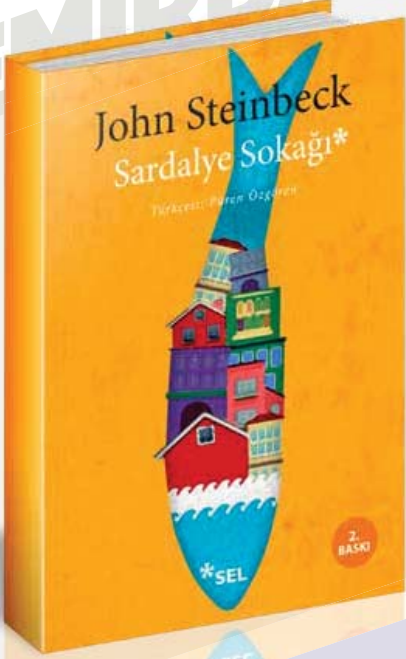
Hayatınızdaki en sade şey nedir?

Kibirli kafelere inat çayı hala 1 TL'ye satan Fatih'in küçük çay ocaklarına attığım ilk adım.

Son olarak sevdiğiniz bir şairin sevdiğiniz bir mısrasıyla dağlalım isterseniz...

"Ve senin kalbinden her akşam utangaç çocuklar yeryüzüne dağılır." (Kemal Sayar)

SARDALYE SOKAĞI JOHN STEINBECK

Sardalye Sokağı, 1930'lar Amerika'sında fabrika işçilerinin, sanatçıların, bilim insanlarının, fahişelerin ve serserilerin yaşadığı bir dünyadır. Usta yazar John Steinbeck'in gerçek hayattan esinlenerek unutulmaz karakterler yarattığı bu kitap; çalışmayı, düzenli bir hayat sürmeyi, sıradanlaşmayı inatla reddeden Mack ve tayfası çevresinde hikâye ediliyor. Mack ve tayfası kitapta sistemin dışında yaşamının, sömürü çarklarına başkaldırmanın, dayanışmanın, ihtiyaç duyulan kadarıyla yetinmenin öncülüğünü yapmaktadır. John Steinbeck, kurguladığı karakterlerle gerçek insan portreleri çizmiş ve bu portrelerin sıradan yaşamlarından gösterdiği ilginç ve sarsıcı sahnelerle bizi gerçek bir dünyaya davet etmiştir. Usta yazar John Steinbeck'in mürekkebinden çıkan bu sahneleri kaçırmamanızı ve Demirbaş listenize "Sardalye Sokağı" kitabını eklemenizi tavsiye ederiz Sade Soda Ailesi 😊

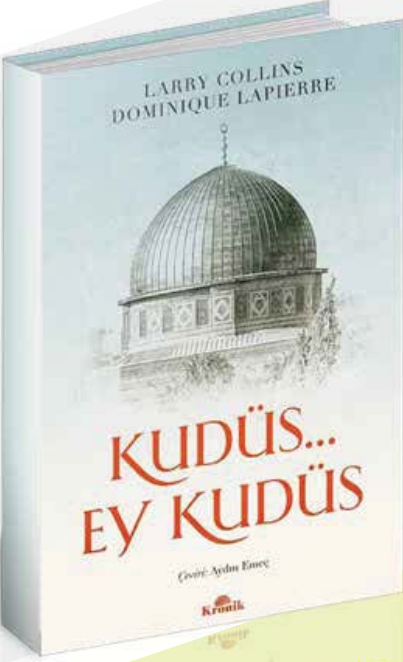
ÇAĞDAŞ KÜRESEL MEDENİYET ŞABAN TEOMAN DURALI

Tarihte topyekûn insanlığa hükmetmiş bir "Büyük Birader" şekliyle hiç karşılaşmadık. Peki, bu "Büyük Birader" insanlığı, yeni Orwell gibi, İngiliz olan Aldous Huxley'in, son derece iç karartıcı ve kötümserlik aşıl原因an 1932 baskısı "Yiğit Yeni Dünya" uçurumuna mı sürüklemektedir? Tarihte ilk defa yeryüzünün dört bir yanından hayatı etkileyip bir medeniyet olayıyla karşı karşıyayız; hatta iç içeyiz, demek daha yerinde olur. Çağdaş İngiliz-Yahudi Medeniyeti veya Çağdaş Küresel Medeniyet... Günümüzde seçeneksiz ve gücü alt edilemeyecek gibi gözükken bu medeniyetin fikri altyapısını kavramak ve tarihsel sürecini anlamak için Teoman Durallı hocamızın bu nadide kitabını sizlere tavsiye ediyor ve George Orwell'in 1984 kitabında ve Aldous Huxley'in Cesur Yeni Dünya kitabında anlatılan anti-ütopya hikâyelerinin yarı gerçekliğiyle sizi baş başa bırakıyoruz. İyi seyirler 😊

İSLAMİ HÜKÜMLERİN ESAS VE HİKMETLERİ İZZEDDİN İBİN ABDÜSSELÂM

Âlimler, İslam Hukuku'nun genel ilkelerini tespit etmeye ve bu konuda eserler yazmaya önem vermişlerdir. Birçoğu bunun dindeki önemine, ilim ve fıkhıta ilerleme konusundaki etkilerine işaret etmişlerdir. Bu alanda yazılan en güzel ve mühim eserlerden biri şüphesiz İzzeddin bin Abdusselâm'ın "İslami Hükümlerin Esas ve Hikmetleri" kitabıdır. Bu kitapta ele alınan ilkelerin tespiti, delillendirilmesi ve örneklendirilmesi konusunda kendisinden önce kimsenin başaramadığı seviyede başarı sağlamış ve diğer eserlerde görülmeyen bütüncül, sistematik ve felsefi bir bakış açısı ortaya konmuştur. İzzeddin bin Abdusselâm, İslam fikhinin bütünüyle maslahatların dikkate alınması ve mefsedetlerin ortadan kaldırılması temelinde değerlendirebileceğini göstermiş ve İslam dininin temel maksatlarını kapsamlı, derin ve bütüncül bir bakış açısıyla ele almıştır. Siz değerli okurlarımıza bu kitabı "DEMİRBAŞ" listenize almanızı ve sabırla okumanızı tavsiye ediyoruz.

KUDÜS EY KUDÜS LARRY COLLINS - DOMINIQUE LAPIERRE

Kudüs... Ey Kudüs, 1948 Arap-İsrail Savaşı sırasında iki kesim tarafından parçalanan Kutsal Kent'in, Kudüs'ün dramatik ve olağanüstü öyküsünü anlatıyor. Filistin'i bölmek için Birleşmiş Milletler'deki oylama ve oylamanın Yahudiler arasında yarattığı sevinç ve Araplar arasında yaşanan keder, Tel-Aviv - Kudüs karayolu boyunca yaşanan savaşlar, 1948 yılı Mart ayı sonlarında Kudüs'ün neredeyse aç bırakılması, Hurva'nın tahrip edilmesi ve Eski Şehir'in yıkılmasına neden olan saldırılar, İsrail Devleti'nin ilan edilmesi, Arap Lejyonu'nun Kudüs'e girişi, Deir Yassin ve Hadassah Hastanesi katliamları gibi dramatik, önemli ve günümüze dek yankıları devam eden olayları Arap ve Yahudi aktörler üzerinden tüm ayrıntılarıyla anlatıyorlar.

ŞEHRİN KAYBOLAN EFENDİLERİ MAHMUT BIYIKLI

Vefa yoksa veda kaçınılmaz olur. Ecdadın emanetlerine sergilemiş olduğumuz vefasızlığa en çok kadim şehirlerimiz maruz kaldı. Şehirle birlikte şehrin efendilerini de kaybettik. Onlar aramızdan çekilince zarafet, nezaket, letafet gibi nice incelikler de veda etti bize. Ve şehri kaybetmeye mahalleyi kaybetmekle başladık. Mahalle, şehirde toplumsal dayanışmanın, cem olmanın, cemaate durmanın, sorumluluk almanın ve sorumlu davranmanın adıydı. Bireyselleşmeye karşı bir sığınak, insanın kendi yalnızlığında kıvranmasına karşı âdeta bir kaleydi. İnsanın insana şifa olduğu bu nefes alma alanı da yabancılaşma saldırılarının ve kendi medeniyet değerlerimize yabancılaştırma projelerinin doğrudan hedefi hâline geldi. Kaybımız büyük ama bir o kadar da birikimimiz var. Yeter ki neyi kaybettiğimizin farkına varalım. Düştüğümüz yeri görelim ki yeniden ayağa kalkmak için nereden kalkacağımızı bilelim.

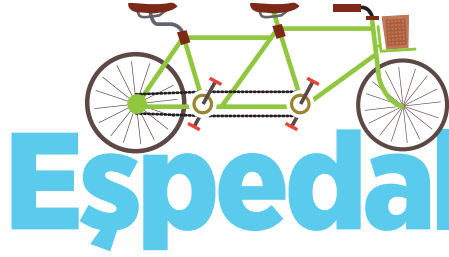
KİTAP SEVDASI SAMET ÖZTÜRK

Bazen bir sahaf dükkânında, bazen eski bir evde, bazen bir sınıfta, bazen bir köyde, bazen bir handa, bazen bir kitap mağazasında, bazen de bir manastır kitaplığında sürüyor bu seyrir. Mümkün olduğunca, kitabın ulaştığı her yerin kapısı çalınıyor. Kitaplara dair gerçekliklerden, kurgulardan ve ikisi arasındaki orta yoldan müteşekkil; selûloz, hamur ve rutubet kokulu bir çalışma çıkıyor karşınıza. Kitaplar âleminden taşan öyküler bir şişeye tıkilıp ummana savrulmuş, döne dolaşa avuçlarınıza kadar ulaşmış. Kitapların sessiz gürültüsüne hanenizde, kitaplığınızda ve gönlünüzde yer açmak isterseniz, "Kitap Sevdası"nı daha fazla bekletmemenizi öneririz.

espedal.org

Eşpedal Derneği

Bisikletle engelsiz yaşam hedefiyle kurulan Eşpedal Derneği, bisiklet üzerinde yol arkadaşlığı yaparak engelli ve engelsiz bireyler arasında samimi ve sağlam dostlukları pekiştirmeyi amaç edinmiş.

Dernek üyelerinin görebilen üyeleriyle görmeyen üyeleri birlikte pedal çeviriyorlar. Tandem denilen bu bisiklette bisikletin önünde oturan kişiyi pilot, diğerini ise co-pilot olarak isimlendiriyor. Pilotlar gezinti yaptıkları yerleri co-pilotlara anlatmakla yükümlüler. Yolculukta en dikkat edilmesi gereken şey, pilotların engelli birini taşıdığı düşüncesinden uzak durmaları çünkü bu bir "yol arkadaşlığı".

Şehir içi ve dışı bisiklet turları ve yarışları düzenliyorlar. Böylece görme engelli bireyler için hem sosyal bir rehabilitasyon hem de paralimpik branşlar için düzenli antrenman olanağı sağlıyorlar. Eşpedal yol arkadaşlığı ile insan-insan, doğa-insan etkileşimi en doğal hâliyle yaşanmış oluyor. Öyle ki co-pilot koltuğunda oturan yol arkadaşınızı coşkusuyla bağıırırken ya da gökyüzünü yudumlarken görmeyen mümkün olabiliyor. Bu duyguyu otizmlili bir çocukla da paylaşan Eşpedal Derneği'nin en büyük amacı Türkiye'nin her tara-

fından gönüllüler kazanmak. Hiçbir yol arkadaşlığı bu kadar anlamlı olamaz herhalde.

ATLIKARINCA

Atlıkarınca hiçbir kurum ve kuruluşun yardım almayan bir avuç gencin, çevrelerindeki yoksul ve kimsesiz insanları belirleyerek onlara yardım eden gönüllülük esasıyla çalışan bir grup gencin öyküsüdür.

İlk adımları onları misafir edecek aileyi belirlemektir. Sonrasında ailenin ihtiyaç listesini hazırlayıp, sosyal medya ve mail yoluyla duyurarak temin edilen yardımlarla misafirliklerini gerçekleştiriyorlar. Bu ziyaretlerde maddi yardımlara ek olarak çocuklara okul derslerinde yardımcı olmak, dil öğretmek gibi faaliyetlerde de bulunuluyor. Peki, siz nasıl destek olabilirsiniz?

* Sosyal medya hesaplarından onları takip edebilir, ihtiyaç listeleri ve ziyaret tarihleri yayınlandıkça yardımcı olmak istediğiniz konu hakkında iletişime geçebilirsiniz.

* Mail yoluyla faaliyetlerinden haberdar olabilirsiniz.

atlikarincamiz@gmail.com

* Ekibe katılıp; alışveriş, tanıtım, sosyal medya, ailelerle iletişim, ziyaretler, etkinlik organizasyonları vb. gibi birçok konuda onlara destek olabilirsiniz.

0 530 667 13 97 - 0 555 603 37 30

f t @atlikarincamiz

BİR DE BURADAN BAK

"HARABAT EHLİNİ HOR GÖRME ŞAKİR, DEFİNEYE MALİK VİRANELER VAR"

ALİ
ALTUNKAYA

Yıl 1999...

Türk hoca ve beraberindekiler hacca giderler. Dördüncü günde Cennet'ül Bâki tarafındaki kapıda bir arbeye görürler. Hacıların hepsi yerde yatan kirlî sakallı, zayıf bir gencin etrafında toplanmış ve genç, mermere yatırılmış kalp masajı yapılıyor. Belli ki durum çok ciddi. Türklerin özelliğinden olsa gerek meraklanıp yaklaşırlar. Genç orda ruhunu (emaneti) teslim etmiştir. Yanı başında ağlayıp kendini hırpalayan Bosnalı bir adam görürler. Belli ki yakını diye düşünürler ve bizim hoca dayanamaz sorar: "Kim bu, neden ağlıyorsun?" Bosnalı adam kendini toparlayarak cevap verir:

Bu delikanlı bizim köyün ayyaşısıdır. Gece gündüz içer ve köylüyü rahatsız ederdi. Onu gördüğümüzde yolumuzu değiştirdik, illallah etmiştik ondan. Adı Mestan'dır, yetim ve kimsesiz büyümüştür, ben onun köyünün muhtarıyım. Bir gün bana gelip dedi ki: "Muhtar, ben rüyamda Peygamber Efendimiz'i gördüm, beni iki omzumdan elleri ile öyle bir tuttu ve salladı ki kalbim yerinden çıkacak sandım." Ardından "Mestan yeter artık ne bu rezilliğin? Kendine gel." dedi.

"Ne olur beni Medine'ye götürür müsün muhtar?" diyordu Mestan beni her gördüğünde. Sabahdan akşama kadar ayık gezmeyen Mestan'ın benden içki parası koparmak için böyle dediğini düşündüm başlarda ve cebine üç beş sıkıştırdım. Meğerse bizim Mestan, köylüleri de gezip aynı şeyi söylemiş, onlar da inanmamış olacak ki para verip göndermişler.

Sonra Mestan tekrar yanıma geldi, "Muhtar, sen bizim emirimizsin. Sana beni Medine'ye götür diyorum. Vallahi harmanlarınızı yakarım beni Medine'ye götürmezsen." dedi. Baktım olacak gibi değil, el mecbur çaresizce üç dört ineğimi satıp Mestan ve beraberindekilerle Medine'ye geldik.

Bunları anlatırken gözyaşları dinmeyen muhtar, merakla dinleyen hacılara olayın devamını anlatmış ağlaya ağlaya:

Medine'ye gelir gelmez Hz. Peygamber'in kabrini soruyor Mestan, tarif edilince koşu koşu gidiyor. Mescid-i Nebevi'yi çevreleyen duvarlardan içeriye girince "Ya Resulallah, ben geldim." diye bağırıp ağlaya ağlaya kabre koşuyor. Orada bağırılmaz polisler ama kimse ses çıkarmıyor onun bu perişan hâlini görünce.

Yeşil Kubbe'nin altında namaz kılmak için sıralar olur, Mestan orayı sürat teknesi gibi aşıyor ve Hz. Peygamber'in kabrine suratını dayıyor, "Sen davet ettin de ben geldim, sen beni bu kadar mı çok sevdin, ben bütün günahlarımdan tövbe ettim ya Resulallah." diyerek hiçkırta hiçkırta gözyaşlarına boğuluyor.

Muhtarın ısrarla otele gelmesini istediği Mestan muhtarını geri çevirir. Mescid-i Nebevi gece belirli bir saatte kapanır. Polisler Mestan'ı çıkarmak ister, Mestan zor bela, yalvar yakar onları ikna eder.

Mestan ve Allân Resulü beraber sabahlarlar, kabrin dibinden bir an olsun ayrılmaz Mestan, ne büyük şeref...

Mestan iki gün hiçbir şey yiyip içmeden böylece geçirir. Artık rengi iyice solmuştur Mestan'ın, emniyet amiri gelip çıkarmak ister, Mestan çıkmaz istemez. Emniyet amiri "Gel bir şey ye, yine girersin." der ama Mestan yine dinlemez.

En son emri uygulamak zorunda kalan polisler zorla Mestan'ı çıkarmaya çalışırlar. Mestan bütün gücüyle haykırır:

"Senin misafirine ne yapıyorlar Ya Resulallah?" Orada bulunan tüm hacılar Mestan'ın bu çaresizliğine ağlarlar.

Mestan polislerin elleri arasında Resulullah'a haykırırken canını teslim eder.

İşte, Türk ağabeylerin gördükleri, mermerin üstünde hayata döndürülmeye çalışan genç Resulallah aşığı tövbekar bir genç olan Mestan'dır.

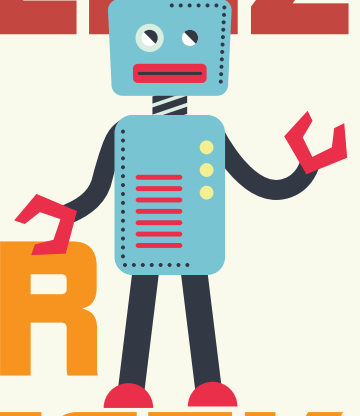
Anlayana çok dersler verir gözü yaşlı Mestan son nefesini verirken... "Harabat ehlini hor görme şakir/Defineye malik viraneler var." der ya hani Erzurumlu İbrahim Hakkı, işte öyle bir hayattır onunki. Boşuna demezler ey dost, boşuna demezler "Allah'tan alıkoyan ne varsa adına dünya demişler." diye.

Çünkü burası dünyadır. En çok değerlendirdiğimiz, en çok aldandığımız yerdir. Çünkü burası dünyadır. Adına gölgelik dediği yerdir en sevgilinin. Çünkü burası dünyadır. Nereye varsan, varamadığın yerdir. Çünkü burası dünyadır. Üstümüze değil içimize sinendir. Bazen durur ve ufka bakarak şöyle dersin: "Yorulduk üstelik buna değmedi de." Çünkü hep böyledir hikâyenin sonu. Çünkü yaşadığımız yerin adı dünyadır.

HİLÂL
MISIRLI

**ROBOT
HAKLARI
KAVRA-
MI, İNSAN
HAKLARININ
DALLANIP
BUDAĞ-
LANMIŞLIĞI
KARŞISINDA
BİZİ ŞAŞIRT-
MAMALI.**

MÜSAİTSENİZ AKŞAMA ROBOTLAR SİZE GELECEK

“Artık yeni hiçbir şey yok. İcat edilebilecek her şey icat edildi.” Charles Duell - Amerika Patent Dairesi Başkanı, 1899

Siz de 1899’da bu bahtsız açıklamayı yapan zat gibi gelişen teknoloji karşısında hayretler içerisinde kalan hatta geleceğe endişe ile bakanlardan mısınız yoksa teknolojinin sınırları zorlayacağı günleri ipe çekenlerden misiniz? Renkli televizyon ilk çıktığı zamanki yere göğe sığdırılmazlığını, mutfak robotu ilgi çekiciliğini akıllı torunlarına karşı kaybedeli çok oldu. Robotlar hayatımızı kolaylaştıran iyilik melekleri mi? Yoksa çoğu sektörde insanları işinden ederek işsizlik kaosuna neden mi olacak? Varlığı bile pek çok soru işaretine gebe olan yapay zekâ; tıp, hukuk, mühendislik gibi alanlarda meslek icra edebilen robotlardan; siber güvenlikte askeri harekâta kullanılan, moda tasarımı yapabilen yapay zekâlara kadar geniş bir spektrumda hayatımızın içinde.

Yapay zekâ nicelik olarak değiştiği gibi nitelik anlamında da çok mesafe katediyor. Kullanıcısının yaşantısını, internet üzerinden arattığı kelimeleri, gezindiği sayfaları analiz ediyor; “hoşuna gidebilecek ürünler”, “bu kişileri takip etmek isteyebilirsin” önerileriyle dikkatini çekebilecek sayfaları karşısına daha sık çıkarıyor ve hatta bir nevi annelik yaparak arkadaş önerisinde bile bulunuyor. Bu anaç tavrına hepimiz maruz kalıyoruz; bir de yapay zekânın fikir üretebilen hatta kendini güncellemeyi aşarak kendini geliştirebilen yanı söz konusu. Felaket teorilerine ana malzemeyi veren de bu: Yapay zekânın kendini yeniden programlayarak kontrol dışına çıkabileceği düşüncesi. Geçtiğimiz aylarda iki yapay zekânın kendi aralarında yazılımcılarının anlamadığı farklı bir dil geliştirerek iletişim kurdukları ve ardından bu

iki programın hemen kapatıldığı ortaya çıkmıştı. İnsan kontrol edemediği şeyden korkar.

İnsanoğlu hayatın içine giren her şeyi kontrol altına almak için birtakım hukuki sınırlar oluşturuyor. Varlığıyla insana güven veren soyut beşeri olgulardan kanunlar, hukuk. Hukuki normlar insan üzerinde bir bağlayıcılık ifade ediyor olsa da hak ve özgürlük mücadelesine tweet atarak girmeyeceği açık olan robotlar için sınırlayıcı olmayabilir. Kontrol altına alınamayan yazılımlar için şimdilik onları kapatmaktan başka çare bulunmadığına şahit oluyoruz ki bu daha tünelin baştaki ucu.

Bunca yıllık hukukumuz var, mı?

Hukuk işin eğlenceli kısmından sonra gelen adım. Gelişmeleri geriden takip etmeye mahkûm. Bunların başında öngörülen ama henüz gerçekleşmeyen ve dahi öngörülemeyen sonuçları ile teknolojik gelişmeler yer alıyor. Hatta teknolojik gelişmeleri ithalat yoluyla sınırlarına dâhil ettiğinden, bunları hukuki düzleme taşıma sürecinde daha da geç kalınan ülkeler çoğunlukta. Ülkemizde yapay zekâ hukuku ile ilgili ulaşabildiğim sınırlı kaynağa rağmen sosyal platformlarda yabancı dilde, robotların vergi vermelerine kadar etraflıca yazılmış makalelerin varlığına şahit oldum.

Peki, günlük hayatımızda epey geniş yer tutan ve gitgide hayatımızda kapladığı alan artacak olan yapay zekâların meydana getirebilecekleri hukuki problemler noktasında ne durumdayız? Henüz yeryüzünde robotik kanunu nevinden bir paket düzenleme yer almıyor. İlerde gerekip gerekmeyeceği bile tartışmalı. Yapay zekâ robotların suç işlemesi, haksız fiil meydana getirmesi, özel hayatın gizliliğine müdahale etmesi gibi durumlarda ülkelerin farklı uygulamaları var. Diğer yandan yapay

zekânın hukuki düzlemde mağdur konumunda olabileceği durumlar da olabilir, beste yapabilen yazılımın fikri mülkiyet hakkı var mıdır örneğin, yapay zekâ bir suçun mağduru olabilir mi, haksız fiilden zarar gören yahut kişilik hakları ihlal edilen olabilir mi? Robotların da haysiyeti olur mu?

Kişiliğiniz çok güzelmiş, nereden aldınız?

Yapay zekânın hukuki düzlemde özne olabilmesi için öncelikle hukuki anlamda kişi kabul edilip edilmediğinin tespiti gerekiyor. Hukuki anlamda kişilik, haklara ve borçlara ehil olabilmek ile haklarını kullanabilme yeteneğidir. Yapay zekâlar kişilik vasfına sahip olmadıkça sözleşme akdetme, haksız fiille başkasına verdiği zararın sonucuna katlanma, mirasçı olma, dava açabilme, işlediği suçun cezasını çekme gibi hak ve yükümlülüklerle muhatap olamayacaklardır.

Robotlara düşünebilen ve üretebilen birer özne gibi kişilik verilmeli midir? Mülkiyete konu olan ve üzerinde sahibinin sınırsız tasarruf hakkına sahip olduğu eşya-köle gibi mi yoksa hayvan hakları örneğindeki gibi korunmaya ve saygı duyulmaya değer varlıklar olarak kabul edilmeleri mi yerindedir? Ya da yeni bir statü oluşturulabilir mi? Bu konuda hukuk dünyasında net bir çözüm mevcut olmadığı gibi ilerleyen süreçte meydana gelebilecek her gelişme bu konuyu etkileyebilir. Ama bahsettiğimiz gibi hukuk dünyasında özne olabilmek için her şeyden önce hukuk kişisi kabul edilmeleri gerekmektedir.

Gelecekte robotların bilinçli olarak meydana getirebilecekleri zararlardan sorumlulukları tartışmaları daha sık gündeme gelecektir. Günümüzde kişi kabul edilmedikleri takdirde yapay zekâların meydana getirebileceği zararlar ilgili kastı/kusuru bulunan üreticisinin, yazılımcısının veya işleticisinin veya kastı bulunan kişinin sorumluluğu kabul ediliyor. Kusursuz sorumluluk hâllerinde hayvan idare edenin sorumluluğu örneğinde olduğu gibi robotu idaresi altında bulunduranın kusursuz sorumluluğuna gidilebiliyor. Kusursuz sorumlu kişinin kurtuluş kanıtı getirme hakkı da savunuluyor. Robotlar aracılığıyla mahremiyet alanlarına müdahale edilmesi ve özel hayatın gizliliği ilkesinin ihlal edilerek görüntü, bilgi, veri çalmak amacıyla kullanılması duruma göre üreticiyi programcıyı veya kullanıcıyı sorumlu hâle getirebiliyor. Bir robotu suç işlemek için programlayan kişinin kusurlu olduğu kabul ediliyor. Ancak hızla gelişmeye devam eden bir alanda ortaya konan görüşlerin yenilikler sonucunda değişme ihtimali de bittabi mevcut.

Hakkımı arıyorum, gören oldu mu?

Bir de robotlar hak sahibi olmalı mı meselesi var. Ro-

botların hakka ihtiyacı mı var? Geçtiğimiz günlerde Suudi Arabistan ilk defa bir robota -Sophia- vatandaşlık vererek (Ne yapmak nereye varmak istemektedir? :)) insan olan vatandaşlarıyla aynı özlük haklara sahip olmasının önünü açtı. Bunu Japonya'da oturma izni alan Shibuya Mirai isimli yapay zekâ izledi.

Robot hakları kavramı, insan haklarının dallanıp budaklanışlığı karşısında bizi şaşırtmamalı. İnsan hakları, kadın hakları, hasta hakları, yolcu hakları, tüketici hakları, çocuk hakları... Hepsini bir çatıda birleştirip derman olacak içimizden alternatif kavram: Kul hakkı. Ama bozuk teraziden doğru tartmasını beklemiyor ve bu hak arayışlarının müsebbibi her türlü bozukluğa karşı tüm hak sahiplerinin hakkını alacağı mizan gününe, adaletin tarafında ulaşabilmek temennimiz.

Biz insanlar, bize paket hâlinde sunulan haklara müdahale ettiğimiz olur. Yeri gelir eylem, miting, protesto, gösteri, grev insanoğlunun hak arayışında sesi duyurmak için kullandığı yöntemlerden olagelmıştır. Son yıllarda sosyal medya kullanımı da hak arayışı için popüler bir mecra. Peki, robot hakları gündeme geldiği vakit nasıl bir yol izleyeceğiz? Sıkıyönetim altında tutup haklarını paket hâlinde önlerine mi sunacağız? Nerdeyse insan beyninin hızına yetişmiş olan robotlar bu haklarla yetinir mi dersiniz? İnsanlardan kimilerinin robot hakları duyarlılığı göstermesi de muhtemel. İzlediğimiz bilim kurgu filmlerin yoğun etkisinden olabilir, nedense hiçbirimiz olur da o gün gelirse robotların tweet atarak, yok efendim yazılımcısını seven 99999999 yapay zekâ arayarak ya da paylaşalım her beğeni 1 kilowatt şeklinde hak arayacağını aklımızın ucundan bile geçirmiyoruz.

Tamam, o felaket senaryoları kötü niyetli robotların/klonların dünyayı ele geçirmesi üzerine kurulu ama bana kalırsa biz içten içe zaten hak denen hazinenin böyle aranacağını, böyle elde edilebileceğini düşünmüyoruz. Ya da birileri yine bizim algılarımızla oynuyor; korkularımız, ümitlerimiz, kafalarımız karmakarışık. Hatırlatma: Geleceğinden emin olduğumuz bir gelecek var, filmin sonunda kazanan tarafın bilgisi sızdırılalı epey oldu.

ROBOT HUKUKU

OKU

Robotların hukuki durumu ile ilgili daha doyurucu bilgi edinmek isteyebilirsiniz:

BİR DE BURADAN BAK

bit.ly/ZqdzukO

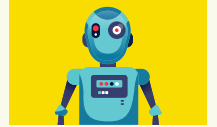
İZLE

Sophia "uyanıyor". Ve programcısıyla kendisi, yetenekleri ve bilinci hakkında sohbet ediyor. Var olmanın kendisinde uyandırdığı ilk duygu ise: Merak!

BİR DE BURADAN BAK

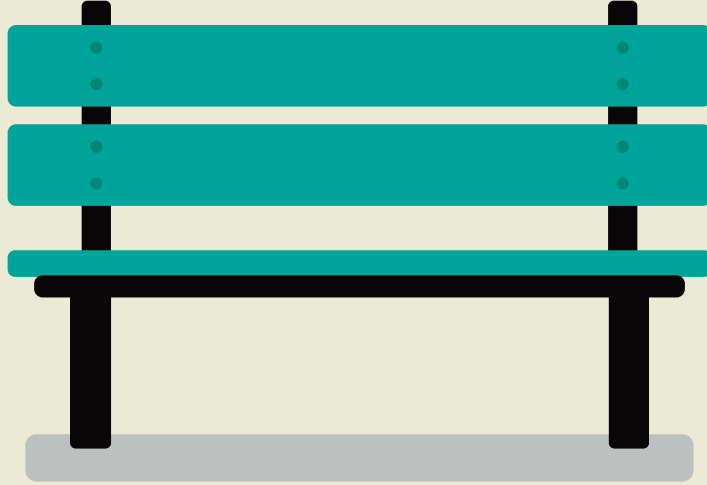
bit.ly/2IASb1b

DÜŞÜN

"İnanıyorum ki robotların insanlardan ayırt edilmediği zamanlar gelecek." Dr. David Hanson (Hanson Robotics CEO'su)

BU DERGI SENİN, *Senin Sesin.*

**Belki ilk romanının ilk sayfaları taşacak bu sayfalardan,
Belki de kimseye duyuramadıklarını haykıracaksın.**

Kim bilir?

Sen yazmadan, yapmadan, adım atmadan kimse bilemez, sen bile...

Derdini, neşeni, içinden geleni yaz, yolla.

Çünkü

Sen bizim potansiyel yazarımızsın.

YAZILARINI BEKLİYORUZ.

Hem de dört gözle...

sadesodayazi@gmail.com adresine.

Mevlana İdris Zengin

çevrimiçi

Selamün aleyküm 'yağmuru dansa kaldıran adam' 15:30 ✓✓

Sizi çevrimiçi bulmuşken birkaç soru sorabilir miyiz? 15:30 ✓✓

Keşke devrim içi bulunabilmek mümkün olsaydı. 15:31

Ne okuyalım? 15:32 ✓✓

Birinin canına okumayın da ne okursanız okuyun. Şiir iyidir, hikâye de. 15:33

18 yaşında olsaydınız ne yapmak isterdiniz? 15:33 ✓✓

:) Geçti o günler, yapmak istediklerimi yaparak. 15:34

Okuduğunuz ilk hikâye kitabını hatırlıyor musunuz? 15:35 ✓✓

Kahraman Küçük Terzi 15:36

Bir adama hikâye anlattırın nedir? 15:37 ✓✓

Dinleyici. 15:38

Adamlarınızı sorsak... Kimdir onlar? 15:38 ✓✓

A! Derin soru. Kaybedenler, reddedenler, sarsanlar, en arkadaşiler, umurunda olmayanlar, iplemeyenler, geçip gidenler, hiçlikleriyle iz bırakanlar. 15:39

Anayasanızın ilk maddesi nedir? 15:40 ✓✓

Bir anayasa yazdım, yakında basılacak. Bismillah diye başlıyor ve ilk maddesi şu: Başkent İstanbul'dur. 15:41

🍌🍌 15:43 ✓✓

En sevdiğiniz hukuk hangisi? 15:45 ✓✓

Dostluk hukuku 15:46

Bir insanın ihtiva ettiği en güzel şey nedir? 15:45 ✓✓

İyilik için çarpan kalbe şapka çıkaran zekâyı alkışlayan ruh. 15:46

En son neye şükrettiniz? 15:46 ✓✓

Şükredebildiğime. 15:47

Sizin gizli ülkenizi sorsak :) 15:47 ✓✓

Haritanın yırtılan yerinde. Dünya sürekli döndüğü için parmağımı üzerine koyup işaretleyemiyorum. İsfahanbul mu acaba? Endükudüs mü? 15:48

Kiminle aynı masada olup demli bir sohbetin üzerine garsona "İki çay daha lütfen." diye seslenmek isterdiniz? 15:48 ✓✓

Onunla. 15:48

Sosyal medya ne değildir? 15:49 ✓✓

O kadar çok şey değildir ki, bilemedim şimdi. 15:49

Çok gezen mi bilir çok stalklayan mı ? :) 15:49 ✓✓

Gezerken stalklayan. 15:50

Okuldan koşarak çıkan öğrencilere hangi rotayı önerirsiniz? 15:51 ✓✓

Erenköy üzerinden Üsküdarlı bir Fatih. Arada Bursa'ya da uğrayabilirler. 15:52

Kütüphanede sabahlananın yan etkileri nelerdir? 15:53 ✓✓

Gidip bir rafa kıvrılmak. 15:53

Şey neden ayrı yazılır? 15:54 ✓✓

Şey sebebiyle. Ayrıca ben hep bitişik yazma taraftarıyım. 15:54

Genç yazarlara bir tavsiye verecek olsanız... 15:55 ✓✓

Tavsiye vermeyi hiç sevmem, ayrıca bana yaşlı yazar dediğimizi de çakozladım ve not ettim:) 15:56

🍌 15:57 ✓✓

Gazoz Çeşmesi'nin ardından Sade Soda Çeşmesi de fena olmazdı ama değil mi? 15:58 ✓✓

Bunu Beypazarı'nda konuşalım değil mi ama? 15:59

Kendinize sorup yanıtını alamadığınız bir soru var mı? 16:01 ✓✓

Bilinçli olarak cevap vermediğim dolayısıyla alamadığım sorular var. 16:02

Sade Sodaçılara bir şiir bırakın desek bu hangi şiir olurdu? 16:03 ✓✓

Beni hasta etmek için sorduğunuz bir soru olarak kabul ediyor ve cevaplamak yerine şu anda bir mandalina soy-mayı tercih ediyorum. 16:04

🍌 16:04 ✓✓

Verdiğiniz cevaplar için çok teşekkür ederiz. Çok istifadeli oldu. 16:05 ✓✓

Ya! Delirmişsiniz. Saygılar. 🍌 16:06

KÜBRA
NUR
DOĞRU

Duyduk ki
Mutsuz Sonlara
Meylediyorsun,

Ötme

Dosyada imlecin umarsızca yazara baktığı bir anda ufak bir ışık arayan insan, sınav haftası deliye dönmüş bir beyin, kariyer planlamasında motivasyonu yüksek olan kişinin gülümsemesi -çokça net ve bir o kadar da belirsizken hem de...- Zamanın akışına hapsolmuş metropol nefesi, gözlerini dünyaya henüz açmamış olan bir nefes daha, ailesiyle birlikte kahvaltı yapmanın özlemiyle yanan bir bützede, yemeğin tadına ufak bir çatalla bakan bir anne, servisini yapan bir muavin, televizyoncuların evlilik programlarının yerini nasıl

doldur- sak acaba diye günler ve aylarca ça- lışıp pek fâideli olarak düşünüp, izleyicilerin seyrine sundukları cinayet programlarını pek üzülerek izleyen bir hanımefendi, masa başında fişlere gömülmüş bir baba, köşe tacında torununu seven bir dede, simitçi amca, eskici abi, tuhafiyeci teyze...

Bunların hepsinin arasında small white chocolate mocha sipariş ederken beklediğimiz süreden daha hızlı akan zaman acımiyor gerçekten içindekilere. Görevini mükemmel yapıyor sona ulaştırmak için. Hayır, hayır âhret dersek canımız sıkılır. Konuyu değiştirelim.

Yağmurlu bir havada yer ve gök bir olur aslında. Yağmur bana bazen şunu düşündürür; bedenim toprakla buluştuğunda kemiklerimi ıslatan o damlalar gökyüzüne yükselip birinin yanağındaki fondöteni siler mi acaba? Düşündürücü bence...

Her bir damlada başka birinin izi var mıdır? Doğa harikası dediğimiz olaylar ya da eserlerde şükür dilden akıp Allah'ı -bazen-hatırlatıyorken; evin borusu tıkan-

dığında Allah bize onunla olan ilişkimizin de tıkanıp hatırlatıyor olamaz mı? Öyle bir hâl ki bu, hepimiz aynı düzeyde aynı kalıplardayız artık. Düşüncem, tarzım, bakışım, kişiliğim bir başkasının kopyasıymışçasına zamanda eriyor. Dilimize pelesenk olan "sistem" hayatımızdaki yerini çoktan almış gibi. Garip olan şey de gerçek olanı hatırlamak için duymanın yetmiyor oluşu. Yarış bittiğinde bile koşmaya devam eden atlılar gibi yapılmışken dünyaya, elimizden kaçanların farkında olmak kazandırıyor aslında. Âfâk ve enfüsü günün kargaşasında ya da dingin bir vaktinde tefekkür ederek de her şeyi anlamlandırabiliriz belki. Bunu yapmadığımız takdirde ahirete hazır hissedememe durumu ya da hazırlanmaya hazırlık aşaması seneler sürebilir. Kaldı ki hayat boşluk kabul etmiyor aziz ölümlü. 😊

"Türkçe imanımızın muhafazasıdır." demişti cennetmekân biri. Nasıl ki bir çocuk dünyaya geldiğinde "dünyaya geldi" deriz, yani başka bir âlemden bize geldi. Biz de bu âlemden o can sıkıcı kelimenin olduğu yere gideceğiz.

Latif Doğan der ki "küstem küstem"; insan küstüğüyle muhatap olmaz, ona varmak istemezken zorunlu çıkış kapımıza küs gibi davranma lüksümüz hayret verici değil mi? Dünya denilen bu âlemden sık sık heybemizle meşgul olmamız icap ederken sınav dönemini telefona harcamış çocuğun yüzündeki "fark edememişlik" ile annesinin yüzündeki "ben söylemişim" ifadesi durumumuzu özetler aslında. Azimli bir YKS öğrencisi ya da kariyer planlaması yapan kişilerin sistemi kadar karmaşık değil gelecekteki mutlak kariyerimiz olan âhret. Zorlaştıran şey erteliyor oluşumuz değil mi?

Sonuçlar açıklandığında kazanan biz olsak bari.

OKU

Su Üstüne Yazı Yazmak; Muhyiddin Şekür

*Bir hayal
dönüştürme desifresi*

Hoff, Intel'e Basicom'un istediği özelliklerin neredeyse hepsini yapabilecek tek bir çip tasarlamayı teklif etti. "Yapılabileceğini biliyorum," dedi genel amaçlı çipten söz ederek. "Bilgisayarı taklit edecek bir çip yapılabilir." Noyce, denemesini söyledi.

Bu fikri Basicom'a kabul ettirmeden önce Noyce daha inatçı birini ikna etmesi gerektiğini fark etti: Sözde onun için çalışan Andy Grove. Grove'un görevlerinden biri, Intel'in hedeflerinden şaşmasını önlemektir. Noyce neredeyse her şeye "evet" diyordu; Grove'un işiye "hayır" demekti. Noyce, Grove'un çalışma alanına gidip masasının ucuna oturduğunda Grove gardını aldı. Noyce'un soğukkanlı görünme çabasından bir şeyin peşinde olduğunu anlamıştı. "Yeni bir projeye başlıyoruz," dedi Noyce yapmacık bir kahkahayla.⁵³ Grove'un ilk tepkisi Noyce'un çıldırması olduğunu söylemekti. Intel henüz kendi hafıza çiplerini üretmekle boğuşan çaylak bir şirketti. Başka bir şeyle dikkatini dağıtacak lüksü yoktu. Ama Noyce'un Hoff'un fikrini tarif edişini dinleyince Grove dinmenen muhtemelen yanlış ve boşuna olduğunu anladı.

Eylül 1969'da Hoff ve meslektaşı Stan Mazor, programlanabilen genel amaçlı bir mantık çipinin mimarisini belirlediler. Basicom'un talep ettiği on iki çipin dokuzuna karşılık gelebilecekti. Noyce ve Hoff bu seçeneği Basicom'a sununca, bunun daha iyi bir yaklaşım olduğunu onlar da kabul ettiler.

Sıra fiyat üzerinde yeniden pazarlık etmeye gelince Hoff, Noyce'a çok önemli bir tavsiyede bulundu. Bu tavsiye, genel amaçlı çiplerin devasa bir pazar yaratmasına yardımcı olacak ve Intel'in dijital çağın öncülerinden biri olmasını garantileyecekti. Hatta on yıl sonra Bill Gates ve Microsoft da IBM'le aynı şeyi yapacaktı. Basicom'a iyi bir fiyat vermenin karşılığında yeni çipin hakları Intel'de olacak ve dilerse hesap makinesi dışında başka amaçlar için diğer şirketlere haklarını verebilecekti. Programlanabilen ve her türlü mantıksal işlemi yapabilen bir çipin, aynı ikiye dörtlük kerestelerin ev inşaatlarında standart hale gelmesi gibi elektronik aletler için standartlaşacağını Noyce fark etmişti. Bunlar özel amaçla üretilen çiplerin yerini alacak, yani çok yüksek adetlerde üretilebilecek ve fiyatları sürekli düşecekti. Aynı zamanda elektronik endüstrisinde hemen göze çarpmayan başka bir değişikliğe de neden olacaklardı: Bir devre karındaki bileşenlerin yerlerini tasarlayan donanım mühendislerinin yerini, işleri sistemin talimatlarını programlamak olan yazılım mühendisleri alacaktı.

yazılım mühendislerinin önemi artar!

#microcip dosyası

Çipin üstündeki şey esasında bir bilgisayar işlemcisi olduğu için yeni cihaza **mikroişlemci** adı verildi. Kasım 1971'de Intel bu ürünü Intel 4004 adıyla halka duyurdu. Dergilere "entegre elektroniklerde yeni devir - çip üzerinde mikro-programlanabilir bilgisayar!" diyerek reklamlar verildi. Fiyatı 200 dolardı. Siparişler ve el kitabı için talepler yağmaya başladı. Noyce duyurunun yapıldığı gün Las Vegas'ta bir bilgisayar fuarındaydı ve potansiyel müşterilerin Intel standına doluşmasından ötürü çok heyecanlandı.

Noyce mikroişlemcinin havarisi olmuştu. 1972'de bütün akrabalarını topladığı bir buluşmada, kiraladığı otobüste ayağa kalktı ve elindeki çipi havada sallayarak, "Bu, dünyayı değiştirecek," dedi. "Evlerinizde bir devrim yaratacak. Kendi evinizde hepinizin bilgisayarları olacak. Her türlü bilgiye erişebileceksiniz." Akrabaları çipi kutsal bir nesne gibi elden ele dolaştırdılar. "Artık nakit paraya ihtiyacınız olmayacak," diye geleceği haber verdi Noyce. "Her şey elektronik yapılacak."⁵⁴

Pek abarttığı söylenemezdi. Mikroişlemciler akıllı trafik lambalarında, araba frenlerinde, kahve makinelerinde, buzdolaplarında, asansörlerde, tıbbi cihazlarda ve daha binlerce başka alette kullanılmaya başlandı. Ama mikroişlemcinin en önemli başarısı, küçük bilgisayarların yapımını mümkün kılması ve evinizde, masanızda **kişisel bilgisayarları** nızın olmasını sağlamak oldu. Ve **Moore Yasası** doğru çıkmaya devam edecektiye (ki etti), kişisel bilgisayar endüstrisi, mikroişlemci endüstrisiyle birlikte birbirini besleyerek büyüyecekti.

1970'lerde olan şey de buydu. Mikroişlemci, kişisel bilgisayarlar için donanım ve yazılım yapan yüzlerce yeni şirket meydana getirdi. Intel sadece önde gelen çipleri üretmekle kalmadı, aynı zamanda risk sermayesiyle şirket kurma kültürünü yaratarak ekonomiyi dönüştürdü ve güney San Francisco'da başlayıp Palo Alto'dan San Jose'ye 70 kilometrelik düz bir alan olan Santa Clara Vadisi'nin kayısı ağaçlarını söktü.

Vadinin El Camino Real adlı anayolu, zamanında Kaliforniya'nın yirmi bir misyon kilisesini birbirine bağlardı. 1970'lerin başlarından itibaren, Hewlett-Packard, Fred Terman'ın Stanford Endüstriyel Parkı, **William Shockley**, **Fairchild** ve ondan türeyen **Fairchildren** sayesinde teknoloji şirketlerini birbirine bağlar hale geldi. 1971'de bölgenin yeni bir adı oldu. Haftalık *Electronic News* dergisinden Don Hoefler, "**Silikon Vadisi ABD**" adlı bir köşe yazmaya başladı ve bölgenin ismi öyle kaldı.⁵⁵

#silikon vadisi adının kökeni.

Biri İnce Kızı

İleri dönüşümün

Araştır?

Kim bunlar ??

TEKNOLOJİ KAFASI

MUSTAFA
FURKAN

Noisli ile gürültüye katlanmaya son! Yeri geliyor otobüste bir şey okumak ya da kalabalık bir sınıfta ders çalışmak istiyor insan. Ama gürültü rahatsız ediyor, konsantre olamıyoruz. Bazen de özlüyoruz sessizliği, biraz huzur arıyoruz. Minik dostumuz Noisli'nin 16 farklı sesi bize yardımcı olmak istiyor. Sunduğu sesler şöyle: Yağmur, gök gürültülü fırtına, rüzgâr, orman, yapraklar, su akışı, deniz kenarı, su, ateş, yaz gecesi, kahve dükkânı, tren, fan, beyaz-pembe-kahverengi gürültü. Son üçü ve kahve dükkânı hariç kalanı tavsiye ederim. Sesleri karıştırabiliyoruz ama bunun için ya bilgisayardaki tarayıcıdan açmak lazım (ücretsiz) ya da uygulamasını indirmek lazım (ücretli). Otobüste kulaklığından dışarı epey ses çıktığını fark etmeyen bazı arkadaşların dinlediklerini dinlemektense rahatlatıcı doğal seslerle keyfimize bakıyoruz. Deneyin güzel oluyor.

Noisli ile Ufak Bir Mola

BİR DE
BURADAN BAK

bit.ly/2AY9ZAt

Kripto Paranın Hilesi Hazır!

BİR DE
BURADAN BAK

bit.ly/2jp8Esh

Kripto paraların popülerliğinin arttığı günümüzde "mining" (para madenciliği) için işlemci kaynaklarına göz dikenler de yerlerini almış. Bazı siteler ve mobil uygulamalar bilgisayarımızı coinhive.com üzerinden mining yapacak şekilde yönlendiriyor. Girdiğimiz sitede "Aa ne güzel reklam da yokmuş." derken biz fark etmeden elektriğimizi kullanıyorlar demek ki. Bunun karşılığı olarak da Coinhive, scriptini çalıştıran sitelere elde ettiği dijital paradan küçük bir pay veriyormuş. Unutmayalım "Bedava peynir ancak fare kapanında olur."

Web'deyken Not Alınır mı? EVET!

BİR DE
BURADAN BAK

bit.ly/2BRLORE

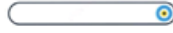

Eğer siz de okuduğunuz metinlerde bir şeylerin gerekli gereksiz, orasını burası çizmekten keyif alıyorsanız bu özellik tam size göre. Microsoft Edge tarayıcısında iken sağ üstteki işaretine basarak web notumuzu oluşturmaya başlıyoruz. Farklı renklerdeki tükenmez kalem ve vurgulayıcımızı kullanabildiğimiz gibi metin kutusu da açabiliyoruz, tabii silgimiz de var. Çıkarken de yaptıklarımızı kaydedip çıkıyoruz. (İpucu: Kaydedilenlere okuma listesinden ulaşmak için sağ üstteki 'ye basıp ikinci sekmeyi seçiyoruz.

Geçenlerde artık ülkemizin de nur topu gibi daha doğrusu nazar boncuğu gibi bir uygulaması oldu. İlgisi o kadar büyük oldu ki ilk 3 günde uygulama marketlerinde en çok indirilen uygulama oldu ve ilk hafta 1 milyon indirilme ile Türkiye'den çıkmış uygulamalar arasında birinci oldu. Logo olarak kültürümüze ait bir simge olan "nazar boncuğu" seçilmiş. Ücretsiz indirilen arama motoru şimdilik mobil telefon ve tabletlerde çalışıyor. Daha önce yaptığınız aramalardan esinlenip en iyi sonucu karşınıza çıkarmakla beraber yerel içeriklere öncelik veriyor. Eğer Turkcell abonesi iseniz 1 GB indirme anında, kullanmaya devam ettikçe de her ay 1 GB internet hediye ediliyor. Detaylar ve indirmek için karekodu okutmanız yeterli.

Türkiye'nin yerli arama motoru

Yaani

"Yaani"
Bizden...

BİR DE
BURADAN BAK

bit.ly/2j26zpc

Teknoloji Kafası
Okursa

BİR DE
BURADAN BAK

bit.ly/2BGDL9q

Whatsapp, Snapchat ya da Spotify gibi uygulamalar sizce nasıl ortaya çıkıyor? Bu uygulamaları başarıya götüren ana etkenler nelerdir?

Startup kurmak için fikirleri olanlar için PayPal'ın kurucu ortaklarından ve aynı zamanda Facebook yatırımcısı olan Peter Thiel yukarıdaki sorulardan daha fazlasının yanıtını bu kitapta veriyor. Değindiği konular ise bir hayli ilginç. Örneğin mobil cihazların bu kadar gelişmesinin yanında aslında teknolojik olarak sadece silikon vadisi eksenli giden bir gelişme içinde olduğumuzu belirtmekte ve aslında durgun geçen bir çağ içinde yaşadığımızı söylemekte. Bu gelişmenin tüm alanlara yansması için ise yalnızca iyi fikirlere ihtiyaç duyulduğunu belirtmekte. Yazar yeni bir şey yapmanın sizi O'dan 1'e ama bir şeyi kopyalamanın ise 1'den n'e götüreceğini çok güzel bir şekilde anlatmış. Eğer fikirler havada uçuyorsa onları elinden tutup bir masaya oturtun ve bu kitabı okumaya başlayın.

Ne kadar
farkındasın?
Bak bi!

BİR DE
BURADAN BAK

bit.ly/2j3am5F

Islamic Landmarks, genel olarak tarihi yerlerimizin farkında olmadığımızdan yola çıkarak (maalesef doğru :/) bu yerler ile ilgili fotoğrafları ve bilgileri birleştirmeye çalışan bir site. Çok detaylı bir çalışma olduğu iddiasında değiller, zaman içerisinde yeni yerler eklemeye çalışacaklarmış. Ama yine de 10'dan fazla ülkeden 200'ü aşkın yeri barındırmasıyla küçümsenmeyecek bir çalışma yapmışlar. Referans da koyarak belli bir profesyonellik izlenimi veriyorlar. Onlara bağlı olarak bulunarak veya kendi çekeceğiniz fotoğrafları falan yollayarak destek olmak için siteyi ziyaret etmekten çekinmeyin. Böyle projelerin toplum tarafından sahiplenmesiyle yer sayısının çok daha yükselmesi hiç de zor değil. Ayrıca eğer "Bunu biliyor muydunuz?" bağımlılarınızdansanız kendilerini sosyal medya üzerinden takip edebilirsiniz.

MALEZYA

SICAK İNSANLARIN ÇOK SICAK ÜLKESİ:

Gezip gördüğümüz yerlerde dikkatimizi çeken ve bize farklı gelen noktalar, kendi bakış açımız ve normallik algımıza göre şekillenir. Biz de bu yazıda, Türkiye'den giden bir gencin bakış açısıyla Malezya'da dikkatimizi çeken ve aktarmak istediğimiz noktaları, bir yazının imkân verdiği oranda ortaya koymaya çalışacağız.

Öncelikle, olabildiğince kısa tutarak biraz ansiklopedik bilgi verelim. Yaklaşık 31 milyonluk bir nüfusa sahip olan Malezya, iki adadan oluşuyor. Nüfusun büyük çoğunluğu Batı'da yaşıyor ve ülkenin esas ekonomik faaliyetleri de burada. Ekvatorial iklime sahip olan bu ülkede nüfusun %60'ını Malaylar, %25'ini Çinliler, %10'unu Hintliler, kalan kısmı ise diğer unsurlar oluşturuyor. Dolayısıyla, bazı eyaletlerinde ciddi an-

GİTTİM
GÖRDÜM
YAZDIM
ENES
YILMAZ

lamda İslam hukuku ile idare ve muhakeme söz konusu olan bu ülkede Müslümanlar ülkenin çoğunluğu değil. Hintliler ve Çinliler, İngiliz sömürgeciliği döneminde ucuz iş gücü ve demografik yapıdaki Malay hâkimiyetinin bozulması için getirilmiş. Malayların haricindeki unsurların güneye indikçe yoğunlaştığını da ayrıca belirtelim.

2. Dünya Savaşı sonrası dekolonizasyon sürecinde, 1957'de İngiltere'den bağımsızlığını kazanan Malezya, halen o tarihte kabul edilen anayasaya göre yönetiliyor. 2'si doğuda 11'i batıda olmak üzere 13 eyalet var. Çift meclisli ve parlamenter bir meşrutî monarşi olması itibarıyla İngiltere'ye oldukça benzediğini söyleyebiliriz. Aynı şekilde, hukuk sistemleri de common law adı verilen içtihat odaklı İngiliz sistemi üzerinde kurulu. Ayrıca, Singapur 1957 yılındaki karara göre Malezya'nın bir eyaletiyken 1965'te Malezya'dan ayrılıp bağımsız bir devlet olmuş.

Türkiye'den giden biri olarak Malezya ile ilgili aklınıza ilk ne söylemek geliyor dersenez; tek kelimeyle tarif etmek gerekirse sıcak, iki kelimeyle tarif etmek gerekirse çok sıcak diyebiliriz. Okulda gördüğümüz dersler vesilesiyle yukarıda bahsettiğimiz ekvatorial iklimin ne demek olduğunu hepimiz az çok biliyoruz ama biz yine bir tekrar edelim: Yıllık ortalama 30-35 derecelik sıcaklık, sürekli yağmur ve yoğun nem. Türkçesi, geceleri bile pek serinlemeyen hava ve %80'lerde gezinen nem oranı dolayısıyla mütemadiyen terlemek. Tabii bu durum, Malezya halkı açısından bu kadar kötü değil zira orada doğup büyümeleri şartlara alışmayı beraberinde getiriyor.

Malezya toplumu ile ilgili ilk söylenebilecek şey de yine tek kelimeyle sıcak olacaktır. Bunda iklimin etkisini olduğunu söylemek mümkün ama biz yine de iklimin toplumsal yapı ve insan davranışları üzerindeki etkisiyle ilgili konuları sosyologlara bırakıp kendi sözüme devam edelim. Gerçekten güler yüzlü, yardımsever, sakin ve sabırlı insanlar Malaylar. Eğer bir Malay'ı sesini yükseltmiş bir biçimde görüyorsanız, birazdan olacıklardan endişe edebilirsiniz. Bunun yanında, bize nazaran kurallara sıkı sıkıya bağlı insanlar olduklarını da eklemek gerekiyor. Gündelik hayatta Türk pratikliği yapmaya çalışırsanız beklenmedik tepkilere maruz kalabilirsiniz, bizden söylemesi. Ayrıca, bir meselede ısrarcı olarak ilerleme kaydetme alışkanlığımız da bazen ters tepebiliyor, yaptığınız hareket yanlış anlaşılıp eldekenden de olabiliyorsunuz.

Sömürgeciliğin Etkileri

Malezya, İngiltere'den bağımsızlığı kazanmış yani öncesinde İngiliz sömürgeci olan bir ülke. Bu sürecin ülkede derin izler bıraktığını üzümler ve ibretle gözlemledik. Ülkede yoğun olarak İngilizce tabelalar ve anonlar görmek mümkün. Örneğin, bir markete girdiğinizde, yazarkasadan aldığınız, Malezya Maliyesinin belirlediği standartlar çerçevesinde hazırlanan fişin İngilizce olduğunu bile görebiliyorsunuz. Aynı şekilde, Malayların büyük çoğunluğu -en azından temel düzeyde- İngilizce biliyor. Şöyle izah edelim; İngilizce biliyorsanız, Malezya'nın neresinde olursanız olun kendinize çok kısa sürede muhataplar bulabilirsiniz.

Yazının başında bahsettiğimiz siyasal ve hukuki sistem yanında, ülkede başka pek çok şey İngiliz usulüne göre tanzim edilmiş. Tabii bunların hepsini olumsuzluk saymak mümkün değil zira İngilizler, sömürge hâline getirdikleri ülkelerde bir sistem kurmayı âdet edinmişler, Singapur ve Hong-Kong bunun en iyi örnekleri. Fakat asıl tehlike de burada başlıyor. Uzun yıllara dayanan İngiliz sömürge stratejisini bir kalemde analiz etmek zor da olsa sanıyorum kısaca şöyle değerlendirmek mümkün:

Fransızlar veya İspanyollar gibi girdikleri ülkede en ufak bir faydalı iş yapmayan, tabiri caizse bir dikili ağacı dahi bulunmayan bir anlayışla değil,

hem sömürerek hem de o ülkenin kalkınması ve kurumlarının gelişmesinde de bir anlamda hamlık yapmak suretiyle, sömürdüğü toplumda kendine minnet duygusu uyandırmak ve o ülkeyi kendi sistemine bağımlı hâle getirip resmî anlamda sömürge süreci bitse de, arada sistematik bağlar oluştuğu için daha sonra da o ülkeyi kendine bağımlı hâle tutmak dolayısıyla müdahil olabilmek.

Ülkede modernite adına her ne varsa tek bir ülkeden kopya edilmesi, yapıların temeli o bir ülkeye dayandığı için, ilerleyen süreçte de devamlılığı beraberinde getiriyor. Zira o sistemin yerine daha iyisini bulup ikame etmek ciddi anlamda zor. Örneğin, eğitim sisteminin tamamen İngiliz metodu üzerine inşa edilmesi, eğitim sisteminde yapılacak reformlar için öncelikli yerin İngiltere olması sonucunu doğuruyor. Tabii bu durumda, çok radikal hamleler yapıp sistemi baştan yapılandırmak da düşünülebilir ama uzun yıllardır yürürlükte olan bir sistemi kökten değiştirebilmek çok geçerli argümanlarınızın olması ve yerine ikame edeceğiniz müfredatın üzerinde çok emek ve zaman isteyen çalışmalar yapmanız gerekiyor. Bunların yanında, geçmişten bugüne Malezya'da yerleşik olan İngiliz şirketlerinin etkisini de göz ardı edemeyiz zira büyük yatırımlar, temelde şahsi teşebbüsler olsa da devletlerarası meseleler hâline gelebiliyor. Bu konuyla ilgili bir diğer husus; örneğin Cezayir'de Fransızlara olan antipatinin yarısına bile Malez-

YAP

Eğer Malezya'ya yolunuz düşerse Petronas Kuleleri önünde fotoğraf çekirtmeyi ihmal etmeyin, zira bu önemli ritüeli icra etmediğiniz takdirde oraya gittiğinize kimseyi inandıramayabilirsiniz. 😊

ya'da rastlamak mümkün değil. Yukarıda bahsettiğimiz sömürgecilikteki sistemsel fark burada da kendini göstermiş.

Uluslararası İslam Üniversitesi

Malezya demişken Uluslararası İslam Üniversitesi'ni anmamak olmaz. Başkent Kuala Lumpur'daki bu üniversite, İslam coğrafyasının birçok ülkesinden hoca ve öğrenciye sahip. Türkiye'den buraya yolu düşenler arasında eski Başbakanlarımızdan Ahmet Davutoğlu, hâlihazırda Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü olarak görev yapan İbrahim Kalın ve YÖK Eski Başkanı Yusuf Ziya Özcan gibi isimler bulunuyor.

Velhasıl-ı kelim; farklı iklimi, sıcak insanları, farklı dinlere ve uluslara mensup insanların bir arada yaşayış biçimi ve daha pek çok açıdan gezip görülmeye değer ülkelerdendir Malezya.

**"ÇALIŞMANIN HER
SANİYESİNDEN
NEFRET EDİYORDUM
AMA KENDİME HEP
'DAYANI!' DİYORDUM.
BUGÜN ÇALIŞACAĞIM
VE ÖMRÜMÜN SONUNA
KADAR BİR ŞAMPİYON
OLARAK YAŞAYACAĞIM."**

MUHAMMED ALI

**BU VATAN TOPRAĞIN KARA BAĞRINDA
SIRADAĞLAR GİBİ DURANLARINDIR,
BİR TARİH BOYUNCA ONUN UĞRUNDA**

**KENDİNİ TARİHE
VERENLERİNDİR.**

SENNUR
DİLŞAD
CANER

BOZKIRIN MAVİSİ

**KURAK
MEMLEKETLERDE
DOĞUP
BÜYÜYENLER
SUYUN KIYMETİNİ
İYİ BİLİRLER
DİYE KENDİMİ
AVUTUYORUM.
AMA YİNE DE BU
SONSUZ UZANAN
TARLALARA
BAKTIKÇA GÖK
KUBBENİN RENGİNİ
ALAN DENİZİ
DÜŞLEMEDEN
EDEMİYORUM.**

Bozkırın tınısını bilir misiniz? İçinize dolan o sarı sıcak kokuyu? Şehir merkezinden uzak bir ilçeye doğru giden minibüsün penceresinden bozkırın türküsünü dinliyorum. Birbirine benzer manzaralar gözüme değip geçiyor. Ara sıra kavakların renginin değiştirdiği, devamlı sonsuzluk hissettiren bir manzara dinlediğim. İçimde ise bir deniz hasreti. Bu ara sıra oluyor ve doğduğum topraklara ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Kurak memleketlerde doğup büyüyenler suyun kıymetini iyi bilirler diye kendimi avutuyorum. Ama yine de bu sonsuz uzanan tarlalara baktıkça gök kubbenin rengini alan denizi düşünmeden edemiyorum.

Sabah erken kalkıldı. Yola gidilecek. İlçede bir okulda resmi bir iş halledilecek. Rengini Ankara'dan almış memuriyet kavramı ve resmî daireler istemsiz olarak beni biraz yorar. İçimde bunun sıkıntısı var. Neyse ki isimiz bir okulda olduğundan biraz rahatlıyorum. Buraya talebelik kokusu sindiği için daha yakın buluyorum kendimi okullara. Ama yine de isimiz resmî bir iş ve muhabatımız resmi kişiler. Minibüsün penceresinden manzara değişmeye başlıyor. Birkaç ev giriyor bozkır ile aramıza. Sonra cami minaresi, belediye tabelaları ve ilçemize hoş geldiniz yazısı. İlçenin meydanında iniyoruz. Etrafı ayrıntıları ile izlemeyi hep sevmişimdir. Görüntüler zihnimdekilerle eşleşiyor. İlçeleri bilirsiniz, şehir merkezinden uzaklaşıp şehrin kalbine giden yollar üzerindedir. Kırsalda yaşayan insan hikâyeleri barındırır bünyesinde. Köylere yakınlığı sebebiyle Anadolu daha çok hissedilir içinizde. Ortasından bir nehir geçen, esnafı kendi hâlinde olan, yollarında tek tük insanların bulunduğu, sakinliğin hüküm sürdüğü bir yerdedir. İçimde deniz kenarında, ağaçların yollara yön verdiği bir kıyı kesimi canlanıyor ama hemen müdahale ediyorum hayallerime. Anadolu'nun tam ortasındaymiş hissi veren bozkırlar tekrar gerçekliğini kazanıyor gözümün önünde.

Minibüsten indikten sonra okula ulaşmak için yürümeye başlıyoruz. Etrafta beni içine çekecek hikâyeler arıyorum. Kimi zaman yoldaki insanların yüzünden bir şeyler okumak, kimi zaman bahçe duvarı biraz yüksek bir evin avlusunun neşesini düşünmek istiyorum. Küçük bir resmî işi bir şenlik kılmak için fırsatlar arıyorum. Umduğumu bulamadan okulun kapısından içeri giriyoruz. Dönüş yoluna kalıyor tüm beklentilerim.

Adımlarımız ilerliyor koridorda. Müdür beyin odası gösteriliyor. Resmî makam beni biraz daha katılaştırıyor, içimdeki türkünün sesini kısıyor. Ama hayal ettiğimden daha naif ve kibar birisi bizi karşılıyor. Aynı nezaketle bize oturacağımız yerleri gösteriyor. Ve tane tane konuşmaya başlıyor. Hâlimizi anlatmadan sinemizdekileri anlar cümleler kuruyor. İçimde bir hikâyenin başlangıcını yakalamış gibi hafif bir rüzgâr esmeye başlıyor. İşimizin hallolması kısa sürüyor ama konu konuyu açınca biraz daha oturuyoruz. Okul bir ilçe okuluna göre fazla bir donanıma sahipti, girişte dikkatimden kaçmamıştı bu durum. Müdür bey konuştuğunda tabiri caizse görüntülerdeki taşlar yerine oturmaya başlıyor. Muhabbetin bu kısmına nasıl ulaştığımızı bilmiyorum ama dinlemek beni hiç yormuyor.

Müdür beyin alanında çok başarılı birisi olduğunu öğreniyorum muhabbet sırasında. Merkezde adı duyulmuş birçok okul için teklif gelmiş, neden gitmediğini sebepleri ile anlatmaya başlıyor. Aslında makam insanı içine nasıl çeker bilirsiniz ama bu karşı koyuş beni daha da heyecanlandırıyor. Kendisi bu okuldan mezunmuş ve köy-

den on yaşında çıkıp gelmiş bu okula. Yatılı kalmış. Devlet parasız yatılıda kalanların daha derin duyguları olduğunu düşünürüm hep. Bu topraklar için daha berrak düşleri vardır ve daha fazla şey katmak isterler gibi gelir bana. Bir hikâye anlatmak derdiyle bahsetmiyordu bize bunlardan ama ben aradığını bulmuş bir derviş gibi can kulağı ile dinliyordum. "Her gelen öğrenciyi köyünden on yaşında çıkıp gelmiş kendim gibi görüyorum burada ve onları bırakıp gidemiyorum." dedi müdür bey. "Hayalim var benim bu okul, bu ilçe için." diye konuşmasına devam etti. Bir şiirin en can alıcı dizelerini dinler gibiyim. Sıradan bir ilçe okulundan çok daha fazlasını görmeye başlıyorum artık önümde. Bir şeye gerçekten dertlenerek yol almaya çalışan birisini görüyorum o anda karşımda.

Konuşmanın ortasında bir öğrenci giriyor odaya. Son sınıf öğrencisiymiş. Vedalaşmak için gelmiş. Evden artık zamanı geldiği için ayrılan bir çocuğuna veda eder gibi nasihatler ediyor müdür bey ve sarılıp uğurluyor öğrenciyi. Öğrencinin gözlerinde gönlüne dokunmuş bir nesil görüyorum o sahnede. Zaten tüm gayretimiz bu tohumu atabilmek için değil miydi? Geleceği inşa etmek böyle bir şey değil miydi? Bir müddet sonra konuşma bitiyor ve odadan çıkıyor. Müdür yardımcısının da müdür beyle aynı hayallere sahip olduğunu dinliyorum ayaküstü. Onun da bu okul mezunu olduğunu öğreniyorum ve ekmek yediği eve hizmet etmek için gurbetten dönen hayırlı bir evlat gibi okulu sahiplenişlerini görüyorum bu insanların gözlerinde. Bu dokunuşun öğrenciler üzerindeki yansımaları hayal ediyorum. İçimdeki hikâyenin anlam buluşu beni mest ediyor.

İdare katından ayrılıp okulu ve yurdunu gezmeye başlıyoruz. Tam olarak görüyorum o zaman vefanın örneğini. Okulu idare edenler okulun evlatları gibi her şeyin en iyisinden yapmak için gayret göstermişler belli. İdari işlerin nasıl uzun zaman ve emek istediğini biliyorum. Karşımda gördüğüm ise pes etmeden ve hissederek yapılmış gayretin sonuçları. Özel yurtları aratmayacak birçok detayı düşünülmüş bir yurt geziyorum. Öğrencilerin sesleri ile yankılanmayı bekleyen tertemiz ve bakımlı koridorlar görüyorum. Vefalı ellerin değdiği ve bu ellerle vefalı nesillerin yetiştirileceği bir ilçe okulu hikâyesi yazıyorum içimdeki kelimelerle.

Dönüşte müdür beyin arabası ile yol alıyoruz.

Okul ve hatta ilçe için hedeflerinden bahsediyor. Yeni ataması olmuş bir öğretmen heyecanı ile cümlelerini sıralıyor. Pencereden dışarıyı izliyorum. Kısılan türkünün sesi gittikçe yükseliyor içimde. Bozkırlara bakıyorum, engin bir maviye bürünmelerine hayran kalıyorum. Taşrının denizi gün boyu aranıp durduğum hikâyenin içinde gizli olsa gerek diye düşünmeden kendimi alamıyorum. Yol, gök kubbenin rengi ile boyanmaya devam ediyor.

Denizin tınısını zaten bilirsiniz...

“GÜÇLÜSÜ GÜÇSÜZÜ, AKILLISI AKILSIZI, HEPİMİZ KARDEŞİZ. HİÇBİR HAYVAN BİR BAŞKA HAYVANI ÖLDÜRMEYELİ. BÜTÜN HAYVANLAR EŞİTTİR.”

BİR PERİ MASALI DEĞİL! HAYVAN ÇİFTLİĞİ

ENES
YILMAZ

Yazarın çok bilinen eseri 1984'le birlikte Soğuk Savaş döneminin en önemli siyasi hicivlerinden biri olan bu kitap, fabl türünde kaleme alınmış. Sovyet Devrimi sonrası gerçekleşen süreçte sistemin yozlaşması ve zamanla eskisinden de kötü bir hâl almasını, zalim bir çiftçinin hayvanları ezdiği bir çiftlikte hayvanların ihtilal yapıp kendi kendilerini yönetmeye başlaması ve sonrasında gelişen olaylar üzerinden ele alıyor. Tam olarak hepsine karşılık bulamasak da kitaptaki her bir karakter gerçek hayattaki bir kişiyi/kavramı/kurumu temsil ediyor. Soğuk Savaş yıllarında “insanları komünizm tehlikesinden korumak” maksadıyla birçok ülkede bu kitabın okunmasının teşvik edildiğini de belirtelim.

Kitapta yozlaşma süreci adım adım işlenmiş. Sadece kişiler değil süreçteki olayların da gerçek hayatta karşılıkları olduğu tahmin ediliyor ama bunları tespit edebilmek için o dönemi çok ayrıntılı okumak gerekiyor. Öncelikle önemli karakterleri tanıtalım.

Napoléon: Stalin'i temsil eder. Snowball'la birlikte ihtilale öncülük etmiştir. İlerleyen süreçte Snowball'ı tasfiye edip ipleri tamamen eline alacak ve Hayvanizm'den kesin dönüş yapacaktır.

Koca Reis: İsminden de anlaşılacağı üzere çiftlikteki bütün hayvanların saygı duyduğu yaşlı bir domuz. Bir gün hayvanları toplayıp rüyasında hayvanların kendilerini yönettiği bir çiftlik gördüğünü anlatır ve hayvanlara bu konuda bazı fikirler aşılar fakat rüyasının gerçekleştiğini göremeden ölür. Karl Marx'ı temsil eder.

Snowball: Troçki'yi temsil eder. Çiftlikteki diğer hayvanlara okuma yazma öğretir. Napoléon'la giriştiği mücadele sonucunda çiftlikten kaçmak zorunda kalır.

Bay Jones: Beylik Çiftliğ'in (Manor Farm) sahibi. Son Rus Çarı II. Nikolay'ı temsil eder.

Bay Frederick: Düzenli bakılan Pinchfield isimli komşu çiftliğ'in sahibi. Adolf Hitler'e benzetilmektedir.

Bay Pilkington: Foxwood isimli komşu çiftliğin sahibi. Kurnaz bir adamdır, çiftliğe büyük bir kazık atmıştır. Winston Churchill'i temsil ettiği düşünülmektedir.

Boxer: Çiftlikteki fedakâr ve güçlü beygir. Büyük bir sadakatle bütün gücünü çiftliğe adanmış ve her işe koşturmuş olmasına karşın yaşlanıp güçten düşüncü Napoléon tarafından bir kasaba satılmıştır. Sistemin kendisine sadık olanlara bile acımadığını göstermesi bakımından ibretlik bir örnektir. Aleksey Stakhanov isminde bir Soyvyet madencisinin ortaya koyduğu daha çok üretme anlayışını temsil eder. Sosyalizm açısından buradaki eleştirisi, Marx'ın bu ve benzeri rekabetçi anlayışları reddetmiş olmasıdır.

Moses: Bay Jones'un evcil kuzgunu. İhtilal sırasında kaçmış, sonrasında çiftliğe geri gelmiştir. Hiçbir iş yapmamasına rağmen çiftlikte kalmasına ve içki içmesine yani sistemden nemalanmasına müsaade edilir. Hayvanlara Balbadem Diyarı'nı (Sugarcandy Mountain) vadeder. Kitapta gammazcı, dedikoducu gibi sıfatlarla tavsif edilmiştir. Rus Ortodoks Kilisesi'ni temsil eder.

Squealer: Süreç boyunca özellikle hayvanları yeni uygulamalara ısındırmak için yaptığı propaganda ile Napoléon'un en büyük destekçisi ve bir nevi sağ kolu olmuştur. Vyaçeslav Molotov'u temsil eder.

Benjamin: Yaşlı, görmüş geçirmiş bir eşek. Sorulan sorulara alakasız cevaplar verir, çok kimseyle konuşmaz, ne az ne çok çalışır ve sürekli olarak hiçbir şeyin daha iyi olmayacağını söyler. Bir akademisyen tarafından, yazarın kendisindeki bitmek bilmeyen şüpheciligi bu karaktere yansıttığı ve bazı arkadaşlarının kitabın yayımlandıktan sonra yazarı bu karaktere benzettiği iddia edilmektedir.

raşmamalı. İnsan'ın bütün alışkanlıkları kötüdür. Ve en önemlisi, hiçbir hayvan kendi türünden olanlara zorbalık etmemeli. Güçlüsü güçsüzü, akıllısı akılsızı, hepimiz kardeşiz. Hiçbir hayvan bir başka hayvanı öldürmemeli. Bütün hayvanlar eşittir."

Koca Reis bu konuşmayı yaptıktan kısa bir zaman sonra ölür. Ölümünden bir süre sonra, çiftlik sahiplerinin hayvanların yemlerini vermeyi yine unuttuğu bir günde başlayan ani bir isyan dalgasıyla insanlar çiftlikten kovulur. Artık devrim gerçekleşmiştir. Devrimin önderliğinde zekâ ve kabiliyetleriyle öne çıkan iki domuz vardır: Napoléon ve Snowball. Artık her şeyin organizasyonu onlardadır. İlk önce çiftliğin adını değiştirip Hayvan Çiftliği yaparlar ve 7 Emir'i yazarlar:

1. İki ayak üstünde yürüyen herkesi düşman bileceksin.
2. Dört ayak üstünde yürüyen ya da kanatları olan herkesi dost bileceksin.
3. Hiçbir hayvan giysi giymeyecek.
4. Hiçbir hayvan yatakta yatmayacak.
5. Hiçbir hayvan içki içmeyecek.
6. Hiçbir hayvan başka bir hayvanı öldürmeyecek.
7. Bütün hayvanlar eşittir.

Hadiseler ilerler, domuzlar her geçen daha ileri gitmektedir. Bir noktadan sonra artık alenen insan işleriyle uğraşılmaya başlanmış, komşu çiftliklerle ticarete başlanmıştır. Gıda ve diğer imkânların dağıtımındaki eşitsizlik alıp başını gitmiş, ayrıcalıklı sınıfımız çoktan teşekkül etmiştir. Bu böyle devam ederken, bir gün çiftlik evinin kapısından domuzların iki ayak üstünde yü-

Devrimin Hikâyesi

Bir gün Koca Reis çiftliğe haber salar, gördüğü bir rüyayı paylaşacaktır. Bay Jones uyuduktan sonra bütün hayvanlar çiftlik meydanında toplanır. Koca Reis rüyasını anlatmadan önce uzun bir nutuk çeker. Bu yaşına kadar çok şey gördüğünü, düşünmeye vakti olduğunu ve bunları çiftliktekilerle paylaşmak istediğini söyleyip ateşli bir konuşma yapar. Konuşmada insanların hayvanları nasıl sömürdüğünü, bunun bir doğa yasası olmadığını ve ne yapıp edip insanoğlundan kurtularak onurlu bir hayata ulaşmak gerektiğini anlatır. Kısaca, hayvanizmin manifestosunu izah eder onlara. Rüyasını anlatmaya geçmeden önce son ifadeleri şunlardır:

"Şunu unutmayın ki, insana karşı savaşırken sonunda ona benzememeliyiz. Onu alt ettiğimiz zaman bile onun kötü alışkanlıklarını benzemeye kalkmayın. Hiçbir hayvan asla bir evde yaşamamalı, yatakta yatmamalı, giysi giymemeli, içki ve sigara içmemeli, paraya el sürmemeli, ticaretle uğ-

rüyerek çıktıkları görülür. Kimi düzgün kimi yalpalayarak yürümektedir. Elleri ise kırbaçları vardır. Bir süre sonra çiftliğin adı değiştirilerek tekrar Beylik Çiftlik yapılır. Domuzlar insanların giysilerini giyip salondaki yemek takımlarıyla yemek yemekte dirler. Artık çiftlik, eski mantıkla fakat eskisinden daha profesyonel ve acımasızca idare edilmeye başlamıştır.

7 Emir'in Sonu

Bir gün çiftlikte 7 Emir'in yazılı olduğu levhayı inceleyen hayvanlardan biri, bir değişiklik sezer. Fakat okuma yazması olmadığı için emin olamaz ve bilen bir arkadaşını çağırır. Arkadaşı gelince fark eder ki evet, 7 Emir'in yerinde sadece tek bir emir kalmıştır. O emir şudur:

**BÜTÜN HAYVANLAR EŞİTTİR AMA
BAZI HAYVANLAR DİĞERLERİNDEN DAHA EŞİTTİR.**

P O P

J A Z Z

A L A T U R K A

S A Z

TAM

ORTASIN

Söz-Müzik:
Mazhar Alanson
Albüm:
No Problem

Tam ortasındayım yağmurun
Karın, soğğun ortasındayım
Nasıl da paylaşıyor insan isterse
Nasıl da birmiş meğer hasretler
Nasıl da mecburmuşuz sabretmeye
Sevmeye, öğrenmeye...

Tam ortasındayım yolun, koşunun ortasındayım
Tam varıyorum ki hedefe
Bir yenisi başlıyor
Bu oyun hep aynı, değişmiyor
Hâlâ devam hala figan
Hem de bile bile...

Nasıl da paylaşıyor insan isterse
Nasıl da birmiş meğer hasretler
Nasıl da mecburmuşuz sabretmeye
Sevmeye, öğrenmeye...

Playlist

- ▶ Aynur Doğan- Bir Gönüle Aşk Girince
- ▶ Pinhani- Ben Nasıl Büyük Adam Olucam
- ▶ Mark Eliyahu- Let It Go
- ▶ Sedat Anar- Seyyah-ı Avare
- ▶ Evgeny Grinko- Valse
- ▶ Kalenderi- Dehri Gezsen
- ▶ Flört- Şakalar
- ▶ Umut Kaya- Mor Yazma
- ▶ Mirkelam- Yollar
- ▶ Hayko Cepkin- Melekler
- ▶ Oğün Sanlısoy- Hadi Beni Güldür
- ▶ Eylem Aktaş- Akşam Olur Karanlığa Kalırsın
- ▶ Sezen Aksu- Manifesto
- ▶ Cengiz Özkan- Bir Ay Doğar

Sade Soda okurken bu sayıya özel bizim seçtiğimiz şarkıları dinleyebilirsiniz. Listemiz Spotify hesabımızda seni bekliyor: Sade Soda Okurken/ Geleceği Geçmişe Yeğleyen Şarkılar

LISTE

spoti.fi/2CGofj7

NDAYIM

ABDULLAH
BERA
KÜÇÜK

BİR ÖĞRENCİ 22 GÜNDE AVRUPA'YI NASIL GEZER?

VALLAHI GEZDİK

Bu yazıda, 22 günde Avrupa'yı trenle ve düşük bir bütçeyle nasıl gezdiğimi ve nelerle karşılaştığımı sizlerle paylaşmak istiyorum. Kuzenim Salih Küçük ile 5 ay öncesinden Avrupa'ya gitmeye karar verdik. Paramız yoktu, tam olarak nereden başlayacağımızı bilmiyorduk ve hiçbir ekipmanımız da yoktu. Bu geziyi yapabilmek için iki önemli şeye sahiptik: İnancımız ve gücümüz.

Bazı arkadaşlara danıştıktan sonra güzergâhı belirledik. İlk olarak gideceğimiz yerlerde bulunan tarihi eserleri, müzeleri ve önemli yerleri birkaç aylık bir çalışmayla hazır hâle getirdik. İkinci aşama olarak uçak biletini ucuza aldık. 22 gün boyunca kullanacağımız tren biletini interrail bayiliğinden aldığımızda cebimde hiç param kalmamıştı ama yine de yılmadık ve inancımızı kaybetmedik çünkü gezmemiz için önemli olan kısmı halletmiştik. Nasıl diye düşünüyor olabilirsiniz, konaklama konusunda sokakların ve parkların bizim olduğunu ve bize ev sahipliği yapacağına inanıyorduk veya bizi evine davet edecek bir insan bulabileceğimize inanmıştık. Biliyorum, bu söylediklerim size benim düşler ülkesin-

de olduğumu hissettirebilir ama inanın ki bu inanç bizim Avrupa'yı gezmemizi sağladı.

Sponsor Bile Bulduk

Seyahat edeceğimi çevremdekiler, akrabalarım duymuştu ve seyahat için son günlere yakın bana maddi yönden hiç beklenmedik yardımlarda bulundular. Sanki herkese teker teker paramın olmayışından bahsetmişim gibi... Son olarak dağcı çantası dediğimiz geniş çanta, uyku tulumu ve uyku matını bir yerlerden topladıktan ve az da olsa yiyecek erzak aldıktan sonra 13 kiloluk çantalarımız ile yola çıkmaya hazırдық.

Uçuştan önceki gece heyecandan ve ne ile karşılaşacağımızı bilmediğimden rahat

uyuyamadım. Sabah erkenden kalkıp son hazırlıkları ve yoklamaları yaptıktan sonra Sabiha Gökçen Havalimanı'na doğru yol aldık ve ilk durağımız Roma için uçağa bindik. Roma genel olarak bütün Avrupa şehirlerinde gördüğümüz gibi eski tarihî yapısını korumuş ve bu yapıların kalıcı olmalarını sağlamak için özen gösterilmiş bir şehirdi. Roma'da inanılmaz derecede tarih kokusu alıyorsunuz çünkü her adımbaş bir tarihî yapıt ile karşılaşıyorsunuz. Roma'ya varduktan sonra ilk işimiz -bundan sonra gittiğimiz şehirlerde de yaptığımız gibi- turist bilgilendirme ofislerinden veya otellerden şehir haritası almak oldu. Böylece şehri tanımış ve seyahat edeceğimiz güzergâhları işaretlemiş olduk.

13 Kiloluk İmtihan

Gel gelelim 13 kilo çanta taşımak beklediğim kadar kolay olmadı. Roma şehir merkezine varduktan ve şehri 2 saat turladıktan sonra ağır çantalarımızı yüklenen ayaklarımız ve omuzlarımızı sızlamalardan kurtarmak için bir internet kafede otel aramaya başladık. Fakat aramalarımız sonuçsuz kaldı ve zamanı daralan namaz için cami aramaya başladık. En yakın caminin 6 km uzaktaydı. Roma Merkez Camii'ne (haritada Roma Merkez Camii yazıyordu, espri değil) doğru yol aldık ve cami ile karşılaştığımızda büyüklüğü ve güzelliği ile mest olduk. Namazı eda ettikten sonra Roma merkeze geri git-

mek için otostop çektik. Bu sefer arama sonuçlarımız kârlı olmasa da sonuçlu çıktı ve kahvaltı dâhil €33'lük otele eşyalarımızı bıraktık ve vakit kaybetmeden şehri keşfetmeye gittik.

Roma'dan sonra Floransa ile ilk seferimizi gerçekleştirdik. Kesin olarak gitmenizi önereceğim yer Michelangelo Meydanı; oradan bütün şehri ayaklarınızın altında görebilirsiniz. Floransa'yı birkaç saat gezdikten sonra Pisa'ya gittik. Pisa'da mescitte tanıştığımız bir Pakistanlı ağabeyin döner restoranında aç karımızı doyurduktan sonra akşam onun evinde yatıya kaldık. Sabah erkenden Bolonya'ya gittik ve orada birkaç saat Orta Çağ şehir yapısını gezdikten sonra Venedik'e seyahat ettik.

Bazı Kurallar da Var

118 adadan oluşan Venedik'i çok sevdim ve tavsiyem odur ki 118 adada kaybolun çünkü daracak ve su akıntılarının geçtiği sokaklardan mest olacağınıza inanıyorum. Venedik'te yaşlı bir İtalyan ailenin yanında kaldıktan sonra ikinci adresimiz olan Fransa'ya doğru yol aldık fakat bir gün içinde gidemedik çünkü interraili aldıktan sonra parasız kullanmak istiyorsanız hızlı trenlere değil bölgesel trenler

binmeniz lazım. Bu trenlerde rezervasyon yapmanıza gerek yok ama hızlı trenlerde yapmanız şart yoksa bedel ödersiniz; hızlı trenlere en az €3 en fazla €20 verirsiniz. O gün Milano'da sokakta yatmak için bir saat keşif yaptıktan (ki tavsiyem odur ki boş ve karanlık bulduğunuz yere hemen konun ve uyuyun) sonra yattık.

McDonalds'larda mı Uyumadık

Sabah erkenden ilk trene binip Nice'e doğru yol aldık. Bu trende az kalsın bütün moralimiz yerle bir oluyordu, yanlış trene binmişiz ve bizden toplam €125 aldılar. Bundan sonra daha da tasarruflu olmaya karar verdik. Velhasıl kelam, Nice'e ikinci günde ulaştık ikinci vakti gibi ama şiddetli yağmurdan dolayı Marsilya'ya doğru yol aldık akşam vakti gibi. Hava soktu ve yatmak için camiden yardım gelir diye gittik fakat sonuçsuz çıktık. Avrupa camilerinde yatılması kanunen yasak olduğu için camide yatamadık. Hava çok soğuk olduğu için yatacak ucuz bir pansiyon aramaya başladık. Sahile doğru yürürken İstanbul Kebap'ı gördük ve bir umutla dükkânda ki ağabey ile konuştuk. Erzurumlu Diyar ağabey bize döner ikram edip Türkiye'ye nasıl hasret kaldığını anlattı ve bize öğrenci eve ayarlamaya çalıştı fakat dolu oldukları için vedalaşıp yer aramaya devam ettik. En sonunda McDonalds'a girdik. Sabah dörde kadar ben yattım, kuzenim nöbet tuttu. 😊

Sabah erkenden üçüncü rotamız İspanya, Barcelona'ya gittik ve trende İstanbul'da okuyan Ömer ve Mehmet ile karşılaştık. Onlarla bir akşam BurgerKing'de ve bir akşam €18'a bir hostelde kaldıktan sonra Paris'e gittik. Paris'e gideceğimiz gün işçi eylemi vardı, bundan dolayı bölgesel tren seferleri iptal olmuştu ve İspanya-Fransa sınırını taksi ile yolda kalmış iki Litvanyalı gezgin ile geçtik. Günümüz ziyan olmasın diye €20 verip Perpignan'den Paris'e 6 saate gittik. Bir akşam Paris'te sokakta yağmurun altında kaldıktan sonra Cezayirli bir ağabeyin otelinde yattık. Paris'in keyfini çıkartmak istiyorsanız hava durumunu kesinlikle takip edin çünkü Paris çoğu zaman yağmurlu.

Almanya'nın Yolları Taştan...

Paris'ten dördüncü rotamız olan Hollanda'ya geçtik ve akrabamız Furkan kardeşimin Maastricht, Hollanda'daki evinde üç gün kaldık. Orada kaldığımız sürece iki gün boyunca iki şehri keşfettik: Bruges, Belçika'da ve Amsterdam, Hollanda'da. Maastricht'ten sonra Dueseldorf'a, Almanya'da bulunan Emine teyzemizin yanına kalmaya gittik. Anne sıcaklığını ve Türk ev yemeklerini gördüğümüzde ne

kadar şahane olduğumuzu böyle bir gezi yaptığınızda ancak anlayabilirsiniz. Emine teyzemin evinde bir akşam kaldıktan sonra Cochem diye bir köye gidelim dedik Almanya'da fakat orada kalacak yer ayarlarken yanlışlıkla 10 km ötede ve ulaşımı zor olan başka bir köydeki bir otelde yer ayırtmışız. Kuzenimin 10 km yürüme kararlılığı ve benim otostop çekme kararlığımın dolayı dağıtılmaya başladık ki çok geçmeden bir araba durdu ve yoldan sapmak üzere bizim isteğimiz yere kadar götürdü. Köy çok hoş ve çok moderndi. Gece burada kalıp sabah erkenden kalktık ve dağdan aşağı 10 km

yürümeye başladık, 5 kilometre yürüdükten sonra bir çift bizi arabalarını aldılar ve tren istasyonuna bıraktılar.

Yaşasın Yemek Yemek

10 saat yolculuktan sonra Prag, Çek Cumhuriyeti'ne vardık ve yorgunluktan dolayı hostel armaya başladık geç saatlerde. Bir saat arama yaptıktan sonra €9'a lüks bir hostel bulduk (Prag'da hosteller çok ucuz bu arada). Sabah kahvaltısı €5 olan hostelde Ankara'dan tanıdığım Ali Can Yeniçeri'yle karşılaştık. Ali ağabey ile Osmanlı'dan çok fazla miras barındıran Prag'ı gezdik ve sonradan bir önceki durağımız olan Viyana'ya Müşteba amcamın yanına dört gece üç gün kalmaya gittik. Müşteba amcam ile Viyana'da çok güzel vakit geçirdik, bize ailemizin geçmişini anlattı ve kendimizi evde Türkiye'de gibi hissettik. Bu arada kuzenim ile bir gün Budapeşte, Macaristan'a gidip geldik. Çok vaktiniz yok ise tavsiyem odur ki Big Bus ile seyahat edin çünkü Budapeşte çok büyük bir yer ve tarihi eserleri birbirinden çok uzak.

Viyana'daki son akşamımız iki sebepten dolayı hüzünlü geçti: Birincisi maceramızın sonuna gelmiş bulunuyorduk, ikincisi amcamın muhteşem yemeklerinden ve sağlık hakkındaki bilgisinden mahrum kalacaktık. Son trenimiz Zürih'e idi, gece yataklı trende 8 saat yolculuktan sonra İstanbul'a gitmek üzere Zürih'te sahile inip bekledik ve 22 günün nasıl göz açıp kapatıncaya kadar geçtiğini düşünüp durduk. İstanbul'a geri döneceğim diye bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

Bir Başkadır İstanbul...

Allah hamdüsena olsun ki uçağımıza bindik, o kadar keyifli bir uçuş yaptığımızı hatırlamıyorum. Aslına bakılırsa seyahat etmek artık çok kolay. Her şeyde olduğu gibi istemek ve severek yapmak önemli olan etmen. Uçak İstanbul'a uçak indiği zaman İstanbul'u baştan aşağı gezmek geldi içimden. İstanbul'un havası bir başka güzel, şairin dediği gibi:

“Ruhumu eritip de kalıpta dondurmuşlar,
Onu İstanbul diye toprağa kondurmuşlar.
İçimde tüten bir şey; hava, renk, eda, iklim;
O benim, zaman, mekân aşım geçmiş sevgilim.

KARDEŞİM DEDİM 17

KARDAN AYDINLIĞA
UYANMAYA VAR MISİN?

23 - 27 OCAK 2018
OSMANIYE - ASLANTAŞ

öndergenç
1958

ERKEK LİSE ÖĞRENCİLERİNE
YÖNELİKTİR

f t @ ondergenç SADE 49 k
SÖZ

HİLÂL
FURKAN

BİR TANE FİYATINA BİR/TAKIM BEDAVA DÜŞÜNCELER

Antikapitalist miyim bilmiyorum; İhsan Eliaçık'ı sevmemedim. Bolca pet şişe satın almışlığım da var, hem de o alıp geri dönüşüm olsun deyu ayırdığım pet şişelerimden de para kazandı çöp toplayıcılar. Kapaklarından da kim bilir ne yaptılar. En iyi düşünceyle o kapakları da "satıp" tekerlekli sandalye "satın aldılar." Ne değerli bir varlığım, çöpümün çöpü bile para ediyor. Yani paranın sonsuz döngüsüne bulaşmamak bu kadar imkânsızken hiçbir şeye anti de olunmuyor. Bu duruma ne idüğü belirsiz bir sıfat bulup acilen Instagram'da kendimi tanımlamakta kullanmalıyım. Instagram önemlidir. Ona göre çeyiz düzen, evini dekore eden, modayı takip eden, kilosunu genel Instagram eğilimlerine göre güncelleyen arkadaşlarım var. Yani önemli olmalı Instagram. Hem de bedava. Bir de Twitter'a bağlantı attım mı değmeyin #ime.

Nereden çıktı bu para muhabbeti diyebilirsiniz, nem var allasen anlatayım. Cebimde hiç para yokken İstanbul'da bir günümü nasıl geçirebilirim diye düşünmekle başladı bu düşünceler. Evden çıktım, yürüdüm (engelli olmadığımı varsayın yoksa kaldırımda yürümek ne mümkün), biraz sahilde vakit geçirdim diyelim, e muhakkak susayacağım. Hadi caminin avlusundan su içtim diyelim, wc ihtiyacı için bir çözüm bulamadım. (Tuvalet desem ayıp mı olur?) Hatırladığım kadarıyla selatin camilere bu konuda bir kolaylık getirildi ve ücretsiz tuvalet (dedim gitti) uygulamasına başlandı lakin adım başı selatin cami mi var? Cevap veriyorum yok. Bir AVM mi bulmalıyım acaba? Oraya girip de bir şey almadan çıkana da maşallah diyorlarmış hem, iyi fikir. Alırım bi' maşallahını aveme. Lakin pek kanıma dokunuyor çarşıda, pazarda bulunamayan şeylerin son çare AVM'de aranması. Yoksa önce oraya bakıldığı için çarşıda, pazarda artık doğru düzgün şeylerin satıl-

maması mı demeliydim? Bazı anneler de pek savunuyor canım AVM'leri. Yok, canım diye AVM'ye demedim, lafın gelişi dedim, ne münasebet. Bugüne bugün mabetleridir kapitalizmin AVM'ler en alt katlarında Prayer Room'ları olan. Ne Prayer Room'lar gördünüz siz de değil mi içinde elektrik süpürgelerinden secde edecek yer kalmayan?

Su tamam, tuvalet tamam (bak yine tuvalet dedim, bunu hep yapıyorum), namazı da kıldık çok şükür âdeta bir ölüm provasıyla eksi 8. katta. Daha ne ister insan? Biraz mısır? Mis gibi mısır kokuyor. Hani yemek katı AVM'nin en üst katında deyu yazıyordu? Acıktıysam demek ki. Mısır tarlalarının arasından geçiyormuş gibi geçiyorum mısır bardaklarının arasından. Kokusuna ekmeğe bansom, kaç para yahu bir ekmeğe? Bir amme hizmeti olarak sunuyorum ki bugüne bugün aynı ekmeğe nereden aldığımıza göre değişen fiyatlarıyla şöyle: 75 kuruş, 85 kuruş, 1 lira, 1 lira 25 kuruş, 1,5 lira, 2 lira. Bazı ekmeğelerin bile bazı ekmeğelerden daha üstün olduğu bir dünyada bu neyin yarışı eyyyy Instagir'ler? Hem siz zinhar beyaz ekmeğe yemiyor musunuz? O hâlde pasta yiyin esprisi yapamayacak kadar açım, ben eve gidiyorum. Hem de ekmeğin nerede daha ucuz olduğunu hatırlamaya çalışarak... Ee, ekmeğe fakirin umudu ne yapalım Sayın Karatay? Ağız tadiyla antikapitalist bile olamadığımız şu dünyada bari ağız tadiyla bir ekmeğe yielim. 75 kuruş olana lütfen...

**NE DEĞERLİ
BİR VARLIĞIM,
ÇÖPÜMÜN
ÇÖPÜ BİLE
PARA EDİYOR.
YANI PARANIN
SONSUZ
DÖNGÜSÜNE
BULAŞMAMAK
BU KADAR
İMKÂNSIZKEN
HİÇBİR ŞEYE
ANTİ DE
OLUNMUYOR.**

Bundan 15 sene önce birine “Abi bak telefon ile uyumlu yeni bir saat var. Çok iyi ya!” diye bir mesaj atsanız büyük bir ihtimalle deli damgası yerdiniz. Ama bu zamanlarda “Akıllı giyilebilir teknolojiler” artık hayatımızın bir parçası hâline gelmeye başladı ve zaman geçtikçe de hayatımızdaki yeri kat be kat artırıyor. Kalp ritmimizin durumunu analiz ediyor, ne kadar verimli uyuduğumuzu takip ediyor, gelen çağrıları kontrol ediyor yani dünya işlerimize yardımcı oluyorlar. Peki, sürekli etkileşim hâlinde olduğumuz bu cihazların geçmişi nereye dayanıyor? Günümüz de birçok kişi tarafından kullanılan bu “Akıllı giyilebilir cihazlar”ın geçmişini çoğumuz bilmiyoruz. O zaman gelin, hep beraber bu “akıllı cihazların” ne kadar yaşlı olduklarına bir göz atalım...

KAPSÜL-1:

Tam anlamıyla “Giyilebilir Teknoloji” ile insanların tanışması 1762 yılında “John Harrison”un cep saatini icat etmesiyle başladı. O zamanlar saatler genelde büyük ve ev tipi saatlerdi ve her an bakabileceğin bir saat yoktu. Harrison’un o zamanlar da yaptığı bu “yenilik ve kolaylık” büyük ilgi gördü ayrıca çok da beğenildi ve günümüze kadar da geldi. Birçoğumuzun evinde dededen kalma cep saatleri duvarlarımızı süslüyor. Günümüzün “giyilebilir teknolojilerin” başlangıcı olarak bu saat örnek gösteriliyor. Aslında çok da fark yok. Nabız ölçümü ve uyku düzenimizi öğrenemiyoruz veya çağrılarımızı cevaplamayı başaramıyoruz. Bunların dışındaki tek fark ise bu saatlerin “akıllı olmaması”. Her ne kadar bir tarih olarak görülse de bir devrin başlangıcı olacağını kimse düşünmezdi.

KAPSÜL - 2 :

İlk cep saatinin ardından uzun bir süre giyilebilir bir teknoloji keşfedilmedi. Yerinde olan saatler de geliştirilmedi. Ta ki 1972 yılında “Hamilton” ilk dijital saati icat edene dek. 70’lerin başında büyük bir ilerleme ve atılım göstermeye başlayan ve 90’larda ise çok hızlı bir şekilde gelişmeye başlayan teknoloji bu LED’li saat ile aslında büyük bir fikrin de başlangıcıydı. Bunun ardından da artık kol saatlerine hesap makinası, kronometre ve tarih gibi hayatı kolaylaştıran unsurlar da eklenmeye başladı. Hamilton’un bu hamlesi onu oldukça başarılı kılmış olacak ki şirketi günümüzde hâlâ çok satış yaparak ticaretini devam ettiriyor.

KAPSÜL - 3:

Artık dijital saatler herkes tarafından seviliyor ve kullanılıyordu. Şık duruşlarının yanı sıra insanlar bu tür giyilebilir aygıtları hayatlarını kolaylaştırdıkları için kullanıyorlardı. Bir düşünün; elinizde bir işi ne kadar sürede yaptığınızı gösteren bir kronometre, hesap işlemlerinde hesaplarınızı kolaylaştıracak bir hesap makinesi ve biri size saati sorduğunda cevap vereceğiniz şık bir saat. Ve daha yıl 1970’lerin ortası... “Daha ne yapılabilir ki” diye düşünülürken Sony’den son yüzyılın icadı geldi: “Walkman”. Piyasaya çıktığı günden beri satış rekorları kıran ve o dönemlerde hemen hemen her gencin elinin altında olan “Walkman” telefonlarda müzik dinlemenin fitilini ateşledi. İlginç olmasının yanında müziğe hemen her yerde ulaşabilmek için en güzel yanıydı. O dönemde milyonlarca satan Walkman hâlâ daha birçoğumuzun hayali olarak hafızalarımızda duruyor.

KAPSÜL - 4:

Walkman'ın icadıyla artık yürürken veya spor yaparken müzik dinlemek kolaydı. Sadece bir kablo ve bir cihaz ile dilediğiniz yerde, dilediğiniz zamanda müzik dinlenebiliyordu. Tam da o zamanlarda "Bluetooth" teknolojisi çıkmış, telefonlar ve kısa mesafeli iletişim cihazlarında kullanılmaya başlanmıştı. İşte o zamanlarda "Walkman neden kablosuz olmasın?" fikri öne sürüldü ve ilk kablosuz, bluetooth'lu kulaklıklar tanıtılmaya başlandı. Ancak bu kulaklıkların yapabildiği tek bir şey vardı: Telefon ile konuşulmasını sağlıyordu. Kızılötesinden sonra bu hızlı ve yeni sistemi kulaklıkta ilk olarak Nokia kullanmıştı. Bununla beraber hızla gelişen "kablosuz kulaklık" özelliği daha da gelişti ve günümüzde müzik dinleme, telefon konuşması ve ses ile komut verme gibi birçok özelliği barındırarak kablosuz kulaklık hayatımıza girdi.

KAPSÜL - 5:

Artık teknolojinin baş döndürücü hızı ve yenilikçi yapısı herkesi etkilemişti. Sürekli gelen yenilikler ve özellikler gün geçtikçe "giyilebilir teknoloji" kavramını ortaya çıkarmaya başlamıştı. Bununla beraber markalar "Daha neler yapabiliriz? Nasıl insanların ilgisini çekeriz?" diye düşünürken 2008 yılında ortaya "Nike+" ve "Fitbit classic" adı altında giyilebilir ürünler çıktı. Bununla beraber de giyilebilir teknoloji ürünleri artık hayatımızda yer kazanmaya başladı. Bu cihazlar günümüz giyilebilir teknolojinin ilk yenilikçi cihazları da diyebiliriz. Adımsayar, mesafe ölçümü, kalori ölçümleri, aktivite sıklığı ve uyku takibi gibi özellikleri ile hayatımıza girdiler. Günümüz akıllı saatlerden ve bilekliklerden tek eksiği telefon ile gelen çağrıyı cevaplayamamaktı. Ama artık bu sorun da ortadan kalktı. Günümüzde pek çok akıllı saat ve bilekliklerde artık bu özellik bulunuyor.

KAPSÜL - 6:

Artık kablosuz kulaklıklar, akıllı saatler, giyilebilir bileklikler hayatımızın her yerindeydi. Ancak firmalar bununla yetinmeyip yaptıkları teknolojileri gözümüze gözümüze sokmaya kararlıydılar. 2013 yılında "Google Glass" tanıtıldı. Muhteşem özellikleri, günlük yapılacakların listesi, hangi saat kiminle buluşulacak veya hangi saatte yemek yenilecek gibi hayatımıza "tamamen" girmesi ile piyasaya girdi. Özellikle çok yakın bir temas ile insan vücuduna yakın olması ve planladığımız programların da tam anlamıyla "gözümüzün önünde" olması kullanıcılara oldukça heyecan yaşattı. Ancak görüntü üzerine teknolojiler sadece bununla sınırlı kalmadı ve 2015 yılında "Oculus Rift" firması tarafından tanıtılan "sanal gerçeklik gözlüğü" teknoloji piyasasına bomba gibi bir giriş

yaptı. Hareketi algılayan başlığı ve kulaklığı ile sanal gerçeklik gözlüğü, oyunları ve videoları daha farklı sanal bir dünyanın içine sokarak kullanıcıların daha gerçekçi bir deneyim yaşamasını sağladı. Bunun için videolar yapıldı, oyunlar kodlandı ve insanlara müthiş bir gerçeklik sunarak tam anlamıyla "Giyilebilir Teknoloji" kavramını oluşturdu.

Sonuç olarak; bir cep saati ile başlayan yolculuk günümüzde bambaşka bir boyut kazandı. Giyilebilir teknolojiler sadece saat ile sınırlı kalmayıp hayatımızı kolaylaştıracak yeni özellikler de getirdi. Daha geçtiğimiz günlerde "Google" tarafından "çevirmen kulaklık" yayınlandı. Bu kulaklık sayesinde bir çevirmene ihtiyacınız olmadan karşınızdaki bir yabancı ile rahat bir

biçimde anlaşabileceksiniz. Karşı tarafın dilini otomatik olarak algılayıp bizim anlayabileceğiniz bir dile çevirerek daha rahat bir biçimde konuşma ve anlaşma imkânını bizlere sağlıyor. İster iş görüşmenizden olsun, isterseniz turistik amaçlı bir gezinizde olsun olması muhtemelen yabancı dil korkunuzu bir nebze de olsa yenebileceksiniz.

Her ne olursa olsun değişen ve gelişen bu dünyada hayat devam ediyor. Yeni icatlar, buluşlar ve yenilikler gün be gün artıyor. Bugün popüler gün be gün bir ürün ertesi gün popülerliğini yitirebiliyor. Peki, bizler dünyanın bu baş döndürücü hızına karşı nerede duracağız?

RÖPORTAJ:
HİLAL MISIRLI

FOTOĞRAF:
RUKİYE KURT

BU SAYIMIZIN AYNI SIRAYI PAYLAŞANLAR KONUSU DAİLY SABAH YAYIN KOORDİNATÖRÜ MERYEM İLAYDA ATLAS. BİZ SORDUK, O İMAM HATIPLİ OLMANIN KENDİSİNE NELER HİSSETTİRDİĞİNİ ANLATTI. HADİ BUYRUN...

İmam hatipli olmak hayatınızda nasıl bir yer edinmiş durumda?

Hayatımın ilk evrelerinde ve üniversiteye gitmek istediğimde 28 Şubat'ın getirdiği katsayı sorunu, başörtüsü yasağı gibi konular yüzünden birçok yerde olumsuz bir şey olarak karşıma çıktı. Ama hamdolsun Türkiye'de bunlar aşıldı. İmam hatipte kazandığım namaz alışkanlığı, edindiğim arkadaşlıklar hem ünsiyet üzerinden hem de kişisel özellikler açısından hayatıma çok pozitif bir katkı sağladı.

28 Şubat'ın oluşturduğu ağır atmosferle bizler Türkiye'de istenmeyen insanlar ilan edilmiştik.

28 Şubat sürecini yaşadınız ve sürecin getirdiği katsayı engeli,

başörtüsü yasağı gibi bir sürü problemle karşı karşıya kaldınız. Siz bu günler için bedel ödemiş biri olarak bize yaşadığınız o süreçten bahseder misiniz?

Benim üniversite sınavına girdiğim dönemde katsayı sorunu ve başörtüsü yasağı tamamen kurumsallaşmıştı. Türkiye'de artık bu konuda bir direnç de yoktu. Ben imam hatipten mezun olurken üniversiteye giremeyeceğimi, üniversiteye girsem bile başörtüsüyle okuyamayacağımı biliyordum. Ama yine de okulumdan ayrılmadım ve imam hatip lisesinden mezun oldum. Lise diplomamı Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi'nden aldım. Bunun sonucunda biraz zaman kaybettim. "Bu yasak kalkar mı kalkmaz mı, kalmazsa

İmam hatipli olmak bir kardeşlik duygusu doğurur. İnsana hizmet etme, dava bilinci kazandırır. Bir dergi de çıkarsanız, bir fabrika da kursanız, bir kitap da yazsanız onun birilerine faydası olması gerektiğini düşünürsünüz. Ünsiyet ve kardeşlik doğurduğu için bir arada hareket edeceğiniz bir çevre doğurur. Bir idealler dünyası verir size.

yurtdışına mı gidelim, Türkiye’de okuyabilir miyiz?” şeklinde kendi içimizde bocaladık. Sonra baktık ki üniversite sınavına girip hazırlanmakla olmuyor. Bunlar bize boş yere yıllar kaybettirdi. Ben üniversite sınavında derece yaptığım için bir üniversiteye girebilirdim. Eğer derece yapmasaydım herhangi bir şekilde okuyamazdım. Dolayısıyla Bilgi Üniversitesi’nde burs kazanarak okudum.

Üniversitede okurken, yüksek lisans yaparken veya asistan olduğumda başörtü sorunu beni çok zorladı. Her gün okula giderken kılık değiştirmek zorunda kalıyordum. Her gün aynı yasakla okulun kapısında karşılaşıyordum. Türkiye’de hâlâ bazı yerlerde başörtülü kadınlarla ilgili devam eden önyargılar var. Üstelik kendi camiamız içinde bizim gibi düşünen insanların başörtülü kadınlarla ilgili fikirleri de bir o kadar üzdü. Beni elbette kat-sayı sorunu zorladı, çok zaman kaybettirdi. Çevremdeki insanlar “Sana yazık oldu.” diyorlardı. O yıllarda daha da kötü olan bir şey vardı; çok küçük yaşlarımızdan başlayarak 28 Şubat’ın oluşturduğu ağır atmosferle bizler Türkiye’de istenmeyen insanlar ilan edilmiştik. Herkes bizim hakkımızda yorum yapıyordu: “Buraya gitsinler, şunları giysinler...” vs. Herkesin başörtüsüyle ilgili bir düşüncesi vardı ama kimse bizim fikrimizi sormuyordu. Her gün gazeteleri açtığımızda hakkımızda yazılan bir köşe yazısı görüyorduk.

“Event” Yapmak...

Biz imkânlar ummanında yüzen bir nesiliz fakat bize sunulan imkânlarımızın kıymetini bilmiyor. Başarı kavramını yanlış mı algılıyoruz acaba?

İmkânlar ummanında yüzdüğünüz doğru ama başarısızsınız diyemem çünkü başarı göreceli bir kavramdır. Akademik başarıdan söz ediyorsak sizlerin üniversitede iyi bir bölüme girme potansiyeliniz çok fazla. Ama bu bir başarı mıdır, önce bunu düşünmemiz lazım. Toplum olarak kaybettiğimiz şeyler var ama bunda sizin suçunuz yok. Bizler kalker hafta sonu belli hocaları dinlemeye girdik. Bir araya gelip tartışmalar yapardık, bir kelimesini dahi anlamadığımız sohbetlere katılırdık. Oradan bir şey kapmaya çalışırdık. Hocalara, okuryazarlara, insanlara çok büyük saygı gösterirdik. Şimdi gençlerin motivasyonları uzun vadede, emek isteyen şeyler yapmak yerine kısa vadede, çabuk sonuç alacakları “event” yapmak. Yani genelde bir

yerde stantlar kurmak, fuarlara katılmak, konuşmacı çağırma gibi aktivitelerden bahsediyorum. Bunların hiçbiri size bir şey katmaz. Bunlar çoğunlukla insanın kendi kendine oluşturdukları bir günlük ve anlık tatminin ürünüdür. Dolayısıyla size gerçekten bir şeyler katacak olanlar, uzun süren ve dikkatle konsantre olduğunuz olaylardır. Benim vaktimin çoğu kütüphanede geçirdi okuldayken. Dolayısıyla bizim neslimiz çok iyi yerlere geldi demiyorum ama yaptıklarımızı imkânsızlıklar içinde yapabildik diyebilirim.

İmam hatipli olmak bir kardeşlik duygusu doğurur.

Şu an Daily Sabah yayın koordinatörünüz. Kariyerinizin ve hayatınızın bir yerinde imam hatibin bir etkisi var mı? Bu bağlamda nasıl bir öğrenciydiniz? Çalışma ve sosyalleşme dengesini nasıl kurabiliyorsunuz?

İmam hatipli olmak insana hayatta bir disiplin kazandırır. Çünkü imam hatibin yükü ağırdır. Ders sayısı fazladır, dersleri daha zordur. Birçok öğrencinin aileleri çocuklarını imam hatibe göndermek istedikleri halde “Zaten bu kadar ders yükünün, sınavların içinde bir de Kur’an, Arapça öğrenecek.” diye düşünüp imam hatibi reddeder. En başta okul süresi uzun olduğu için insanı disipline eder. İkincisi imam hatipli olmak bir kardeşlik duygusu doğurur. İnsana hizmet etme, dava bilinci kazandırır. Bir dergi de çıkarırsanız, bir fabrika da kursanız, bir kitap da yazsanız onun birilerine faydası olması gerektiğini düşünürsünüz. Ünsiyet ve kardeşlik doğurduğu için bir arada hareket edeceğiniz bir çevre doğurur. Bir idealler dünyası verir size. Elbette ben bu konuda imam hatipli olmanın çok yararını gördüm. Sonuçta ben lise arkadaş-

larım la hâlâ görüşüyorum. Ama bütün lise arkadaşlarının adını unutmuş insanlar dahi var hayatta.

Kendimden örnek verecek olursam, imam hatipte ben öğrenciyken “inek” bir öğrenci değildim. İnek öğrencileri biraz rahatsız eden bir öğrenciydim. Derslerim fena değildi. Matematik ve Türkçem hep çok iyiydi. Genelde takdir alırdım ama hiçbir zaman tamamen derslere eğilimli bir insan olamadım. Biraz yaramazdım. Sürekli birileriyle açıkça yaramazlıktan hep bir şeyleri sürekli tartışıp itiraz etmekten başım belaya girerdi. Sürekli kendimizi müdür beyin odasında bulurduk. Okul zamanlarıma geri dönüp baktığım zaman değişik, farklı bir statüm varmış. Orta üçüncü sınıfta tiyatro yazıyordum diye derse girmediğimi hatırlıyorum. 22 sayfalık bir tiyatro metni yazmıştım. Tiyatro yazmak bir öğrenci için

Öncelikle mutlaka dil öğrenin. Yabancı dili çok önemsiyorum. Benim yabancı dilim çok yeterli demeyin. Seri bir şekilde okuyup yazacak, kendinizi anlatacak bir şekilde yabancı dil biliyor olmanız gerekir. Şu anki çağ başka tür lüsünü kaldırmaz. Bir de bir tek İngilizce yeter diye düşünmeyin. Bir Batı’dan bir Doğu’dan olsun, farklı kültürler olsun.

hakikaten önemlidir. Ben bunları örnek alın diye demiyorum ama ben okulda gerçekten çok eğlendim, çok yaramazlık yaptım, çok azar işittim ama geri dönüp baktığımda da oyunuyla, eğlencesiyle, arkadaşıyla, muhabbetiyle lise yıllarımı çok güzel hatırlıyorum.

İlim farklı, üniversite okumak farklı.

Öğrenmenin yaşı yoktur; beşikten mezara ilim, Efendimiz'in emri. Üniversite, akademi bu ilim ihtiyacını karşılamada ne kadar yeterli oluyor? Sizin yaşantınızda yeri, katkısı ne boyutta oldu?

İlim evrensel bir kavram, ilmin bir diploması veya bir açıklaması yoktur. Şu okuldan mezun olursanız kesin ilim sahibisiniz diyemeyiz. Sürekli tazelenmek isteyen, kendini yenilemek isteyen, zaman isteyen, emek bekleyen bir şeydir ilimle uğraşmak. Türkiye'nin önemli düşünürlerinden okula gitmemiş ama kendini yetiştirmiş isimler mevcut. Üniversiteyi küçümsediğim için söylemiyorum, üniversiteyi kötülemek ya da kimse üniversiteye gitmesin demek de değil. Türkiye'de üniversiteler belli teorik alt yapılar veriyorlar. Onlar da insanları disipline ediyor. Özellikle bu final haftaları, ödev yetiştirmek vs. bunlar insanı çok disipline ediyor. Yani bir işi alıp baştan sona yapabildiğinizi gösterir üniversite mezunu olmak. Fakat ilim çok başka bir şey. İlim hakikate ulaşmak isteğidir ve o hakikate sizi üniversite ulaştırır mı emin değilim. Sonuçta üniversite öğrencilerin çok vakti var. Öğrencilik de öğrencilik gibi yapılmalı.

İki şey lazım: İlki beslenecek insanları bulmak. Onların sohbetinden istifade etmek, onların hâlini, tavrını görmek gerekir. Ben üniversite öğrencisiyken Süreyya Faruki'yi yakından gördüm, tanıdım. Onun bu disiplinli olması, hızlı hareket etmesi, bir şeyi planlayarak yapması, o öğrenme aşkı beni çok etkiledi. Sonra bir de dünyayı görüp gezmeniz gerekir. Ben geçen hafta Kudüs'teydim. Maalesef çok geç kalmış bir ziyaret. Yıllardır Kudüs üzerine okuyorum, Lacivert'te de özel bir sayı yaptık. Kalbî olarak bilirim Kudüs'ü. Oraya gittiğim zaman Yahudî yerleşim yerlerini, Batı yakasının sıkışmışlığını, Ramallah'taki durumu, İsrail şehirlerindeki refahı kendi gözlerimde görmek bütün okuduklarımı kafamda oturttu. Bir tek İslam coğrafyasını değil, öğrencilerin muhakkak Mısır'ı, İran'ı, kadim medeniyetler olarak ortak bir şeyler paylaştığımız Saraybosna'yı, Kudüs'ü, Roma'yı görmüş olması gerekir. ABD'ye gittiğinizde sizi hiçbir şey şaşırtmaz ama buralarda şaşırtır. Gezip görmek lazım. Okumak lazım, değişik bir şeyler yapmış insanların sohbetinde bulunmak lazım, gezmek görmek lazım.

Okul arkadaşlarımızla sanki dün ayrılmışız gibi hâlâ beraberiz.

İmam hatipteki arkadaşlarınızla hâlâ görüşüyor musunuz? İletişiminiz ne derecede?

Biz okuldaki arkadaşlarımızla hâlâ görüşüyoruz. WhatsApp grubumuz var ve çok ilginçtir; sanki dün okuldan ayrılmışız gibi. Hiçbir zaman kardeşlik bağımız kopmadı. Bazı sebeplerle aramızdan uzaklaşan oldu ama bizi gene doğumlar, ölümler bir araya getiriyor. Ben annemi, babamı kaybettiğimde yanımda bulduğum, bana hatim okuyup gönderen insanlar yine lise arkadaşlarımdı. Aynı şekilde de biz yıllarca görüşmemiş olsak bile birbirimiz tekrar dünyanın neresinde görürsek görelim aynı muhabbetle tekrar konuşabiliyoruz.

Okuduğunuz dönemde bizi bu temsil ediyor diye gördüğünüz ne vardı? O dönemi ifade edecek bir kavram, bir slogan, bir motto var mı?

İmam hatipli olmak ayrıcalıktır.

Sade soda okuru gençlere tavsiye niteliğinde söylemek istediklerinizi alabilir miyiz?

Öncelikle mutlaka dil öğrenin. Yabancı dili çok önemsiyorum. Benim yabancı dilim çok yeterli demeyin. Seri bir şekilde okuyup yazacak, kendinizi anlatacak bir şekilde yabancı dil biliyor olmanız gerekir. Şu anki çağ başka türüsünü kaldırmaz. Bir de bir tek İngilizce yeter diye düşünmeyin. Bir Batı'dan bir Doğu'dan olsun, farklı kültürler olsun. Bu yüzden İngilizcenin üzerine Fransızca öğrenmeyin de Arapça öğrenin. Yaşınız müsait, vaktiniz var bunları öğrenmek için. Üniversite sınavına hazırlanıyorsanız da iyi bir okula girmeye çalışın. İyi bir okulda olmanız önemli. Ders çalışmaya ayırdığınız zaman kadar faydalı işler yapmaya ayırdığınız zamanlar benim yaşama geldiğinizde size çok büyük bir kazanım olarak dönecektir. Ayrıca, kendinizi bu yaşlarda ne kadar disipline edip çalışmaya alıştıırırsanız ileriki yaşlarda hayat koşullarına dayanıklılığınız o kadar artacaktır. Ben birçok işi aynı anda yapıyorum. İşimin dışında sivil toplum kurumlarında görev alıyorum, aileme de mutlaka vakit ayırıyorum. Çünkü şu anda hiçbir zaman hayatımda "Bunlar bana yeter." demedim. Sınav dönemleriniz yoğun geçiyor olabilir ama bu sizi güzel romanlar okumaktan, güzel filmler izlemekten alıkoymamalı. İstanbul'da yaşıyorsanız İstanbul'u gezmiş olmanız gerekir. Tarihî karakterlerle, tarihî olaylarla ilgili genel tarih bilginizin olması gerekir. Bunları yaparsanız hangi mesleği yaparsanız yapın daha kaliteli insan olursunuz.

SÉVDE
DÜZGÜNER

Gömlek Düğmesi

Bir bizim gördüklerimiz
vardır, bir de Allah'ın
gördükleri. Yüce Rabbim
ta Romanya'daki kullarına
dinini anlattıracaksa oraya
gidecek vesileyi yıllar
öncesinden hazırlar. Hem
de küçük bir hareketle, bir
gömlek düğmesi ile...

1 Eylül 1974 (Orta 1)

Bu hikâyenin bölümlerini uzun yıllar içerisinde topladım aile meclislerimizden. Tıpkı eski bir resmin parçalarını toplar gibi. Sonunda ortaya öyle bir tablo çıktı ki inanın hâlâ etkilenirim bu ince ince dokunmuş güzellikten.

Olayın kahramanları rahmetli ve biricik anneannemin kardeşi Mehmet dayım (Rabbim ikisinin de mekânlarını cennet eylesin) ve onun iki oğlu Ali ve Mithat dayılarım (Rabbim ikisine de hayırlı uzun ömürler versin). Çocukluk anılarım arasında hâlâ hatırlarım Mehmet dayımın ayakkabı kalıplarını. Konya'nın bilinen kundura ustalarındanmış da-

yım. Büyük oğlu Ali, dönemin başarılı liselerinden Gazi Lisesi'nde okumuş. Bu okulu, Hababam Sınıfı'nın Mahmut hocasının geldiği lise olan Konya Lisesi'nin isim değiştirilmiş hâli olduğunu söylesem kolayca hatırlarsınız. Dayımın küçük oğlu Mithat'ın da ortaokul yaşı gelince abisiyle aynı eğitimi alsın istemiş dayım. Gazi Lisesi'nin öncesinde Karma Ortaokulu diye bilinen meşhur okula gitmek gerekmiş. Mehmet dayım, yanına Mithat dayımı ve kayıt için gerekli evrakları alarak Karma Ortaokulu'nun yolunu tutmuş. Müdür Yardımcısı, evrakları almış ama Mithat dayımın vesikalık fotoğrafını görünce yüzünü ekşitmiş. Fotoğrafta dayımın giydiği gömleğin son düğmesinin iliklenmemiş olduğunu ima ederek "Bu ne böyle yakası bağı açıp öğrenci mi olur, yenisini çektirin öyle gelin." demiş.

Siyah beyaz olan fotoğrafların çekilmesi ve basılmasının uzun zaman aldığı, ciddi bir de maddi karşılığının olduğu yıllar. Canı sıkılan Mehmet dayım evrakları ve oğlunu alıp bir hisimla çıkmış okuldan. Konyalılar bilirler; halen Beşyol'daki Karma Ortaokulu'nun karşısında bir okul daha vardır: Konya İmam Hatip Lisesi. Mehmet dayım eve dönmek üzereyken bu liseyi görünce "Orası da okul burası da okul, gel oğlum." demiş ve Mithat dayımı doğruca İmam Hatip Lisesi'ne götürmüştü. Bu okulun müdür yardımcısı, başarılı bir esnaf olan Mehmet dayımı tanımış ve kapıda karşılamış. Önce ona hâl hatır sormuş, çay ikram etmiş. Bir önceki okulda yaşananlar nedeniyle dayım "Kusura bakmayın fotoğraf biraz uygunsuz ama..." gibi bir cümle ile mahcubiyetini dahi dile getirmiş. Ancak İHL müdür yardımcısı, "Estağfirullah Mehmet Bey siz kaydı yapıldı bilin." diyerek dayımı hoş karşılamış. Böylece Mithat dayım liseyi bitirene kadar bu İmam Hatip Lisesi'nde okumuş. Hitabet dersi hocasının, "Ömrünüzde hiç imamlık yapmayacak olduğunuzu düşünseniz bile evinizde mutlaka bir sarık ve cübbe bulundurun." dediğini dahi uzun yıllar sonra hatırlamış dayım. Çünkü bitirdikleri lise farklı olsa da Ali ve Mithat dayımlar üniversitede işletme eğitimi alıp sonrasında da ticaret hayatına atılmışlar. Bu anı da çoktan unutulup eski günler arasındaki yerini almış.

Aradan uzun yıllar geçti. Ali ve Mithat dayılarım kendi yuvalarını kurup baba olmanın tadını birkaç kez yaşadılar elhamdulillah. On-

ların çocukları benim kuşağıma tekabül ettiği için şu olayları daha net hatırlıyorum. Uzun bir ticari serüvenin ardından Ali ve Mithat dayımlar plastik pencere işine girmişlerdi. Çeşitli nedenlerden dolayı kardeşlerden birinin yurt dışındaki işlerin başına geçmesi gerekiyordu. Ağabeye olan Ali dayımın çocukları okula başlamış, Mithat dayımın ilk kızı ise henüz başlamamıştı. Aralarında anlaşarak karar vermişler ki Mithat dayım eşi ve kızı Romanya'ya taşındılar. O günden sonra Mithat dayımlar ancak bayram günlerinde gelir oldular. Mithat dayımların gelişi -hemen her gurbetten gelen üyemiz gibi- tüm sülale bireylerinin bir araya gelmesine vesile olurdu. Bu toplantılarda dayıma ve yengeme Romanya'yı sorardık. Onlar da değişik kültürü ve orada yaşayan Türk kardeşlerimizi bize anlatırlardı. Meyvenin tane ile satılmasından, evlerin küçücük mimarisinden, en yakın caminin araçla bir saatlik mesafede olmasına kadar pek çok konuyu ilgi ve hayretle dinlerdik.

Yıllar süren gurbet hayatında dayımlar her gelişlerinde yeni anılarla gelirlerdi. Mithat dayımın kendi anıları ise bana daha ilginç gelirdi. Bir gün evlerine 60 km mesafedeki camide imam olmayınca kendisine imamlık teklif etmişler ve kıraatına cemaat hayran kalmış. Sonraki zamanlarda ona sık sık namaz kıldırmışlar. Dayım

bakmış ki Türk aileler var ama ortak bir toplanma, dinî konuları konuşma organizasyonu yok, girişimde bulunmuş. Bakmış ki gençler için özel çalışmalar yapılırsa din ve değer eğitimi verilse iyi olur, onu başlatmış. Derken Mithat dayımın bir Kurban Bayramı'na ilk gün değil birkaç gün sonrasında geldiğini hatırlıyorum. O, insan ilişkilerine de aile bağlarına çok özenlidir, asla ihmal etmez. Ancak anlatıyor ki haklı gerekçeleri var. Oradaki Müslümanlarla birleşip ortak kurban bayramı programı yapmışlar ve yine dayım iş başında. Cuma, bayram, teravîh namazları, aşure organizasyonları derken bir hayırsever tarafından yaptırılmış ama sonra atıl kalmış olan camiye can gelmiş. Bir gün orada yaptığı dinî ve sosyal faaliyetleri anlatırken "İyi ki babam beni İmam Hatip Lisesi'ne göndermiş. Yoksa tüm bunları yapamazdım." dediğini hatırlıyorum. İşte o an beynimde şimşeklin çaktığını hatırlıyorum. Kırık dökük anılarım birleşmiş, bu hikâye ile ilgili olmayanlar silikleşmiş ve büyük resim ortaya çıkmıştı. Sahi Mithat dayım neden İHL'ye gitmişti? Bir küçük gömlek düşmesi yüzünden...

Zihnimizde hayat makarasını geri saralım ve Mehmet dayımın oğlunu istediği okula kaydettiremediği o güne gidelim. Belki o günü tatsız geçmiştir. Belki eve dönünce yengeme bu durumu can sıkıcı bir olay olarak anlatmıştır. İHL müdür yardımcısının kendisine değer veren yaklaşımını takdir etmekle birlikte diğer okulun görevlisine sinirlenmiştir. Ancak bir bizim gördüklerimiz vardır, bir de Allah'ın gördükleri. Yüce Rabbim ta Romanya'daki kullarına dinini anlattırıcaksaydı oraya gidecek vesileyi yıllar öncesinden hazırlar. Hem de küçük bir hareketle, bir gömlek düşmesi ile...

Bu yaşanmış öykü pek çok ayrı noktadan okunabilir ancak bence şu üç nokta bizim hayatımıza ışık tutabilir:

1. Mehmet dayımın o günü gibi şimdi bizim de zor günlerimiz oluyor, canımızı sıkan olaylar, taşıyamayacağımızı düşündüğümüz yükler, kaygı, stres. Ancak bir an durup düşünsek, belki de bizim göremediğimiz bir şeyler vardır, belki de Allah bizi bambaşka bir şeyler için hazırlıyordur kim bilir. Geleneğimiz bize "Her işte bir hayır vardır." demeyi öğretir ancak şunu unutmamak lazım ki bir işin ardındaki hayrını görmemiz uzun, çok uzun süre alabilir. Kısa

vadede cevap bulamadığımız sorular üzerine düşünüp ümitsizliğe düşmemek için şu duayı yapabiliriz mesela:

"Rabbim muhakkak ki sen bu işte bir hayır murad etmişsindir. Ancak ben bunu henüz göremiyorum. Bana bu işi kolaylaştır ve büyük resmi görmeme yardım et."

2. Hepimiz hayatımızın akışı içerisinde pek çok insanla muhatap oluyoruz. Kimi zaman yorgun kimi zaman sinirli de olabiliyoruz. Böyle zamanlarda içimizdeki olumsuzluğu karşımızdakine yansıtılmamak için bir gayretimiz olmalı en azından. İki ayrı okulun öğrenci kaydı ile sorumlu müdür yardımcılarını düşünelim. İnsanlara insan olarak değer veren, onları efendimizin sünnetine uygun olarak mütebessim bir çehre ile karşılayan, bizce basit ve küçük tutumların dahi yıllar ve nesillere uzanan etkisinin olduğunu görmek çok etkileyici değil mi? Tabi aynı etki tersi içinde geçerli. Peki, biz nasıl hatırlanmak isteriz yıllar sonrasında, belki de hatırlamadığımız insanlar tarafından? Dua edelim:

"Allah'ım senin kullarına her baktığımda karşımdaki çocuğu, genci, yaşlıyı, kızını, erkeği, zengini, fakiri, okumuşu, okumamışını değil Sen'i görmeyi, ona Sen'in emanetini olarak yaklaşabilmeyi bana nasip et."

3. Allah'ın dinini öğrenip öğretmek kutlu bir yoldur. İmam Hatip Lisesi öğrencileri de hep "İnsanlara din anlatacağım." diye düşünür çünkü bu öğrencilerin aileleri, öğretmenleri ve çevreleri onlara bu misyonu yükler. Onlar da kendi hayatlarını bu görevi yerine getirebilirler. Ancak burada dikkat etmek ve "Ben anlattım." dememek lazım. Allah yarattığı tüm kullarıyla özel olarak ilgilenir. Bizi de bu okullara gönderip kendini daha iyi tanımamızı nasip ettiyse bu ancak onun lütfüyledir. Rabbim, yarattığı diğer kullarına kendini hatırlatmak için bizi vesile kılarırsa bu, övünülecek bir durum değil ancak şükredilecek bir durumdur. Romanya'daki kullarına din anlatacak kişiyi oraya gönderecek sebepler silsilesi bize göre çok uzun yıllarda gerçekleşir. Ancak unutmamak lazım ki kullar Allah'ın, bilgi Allah'ın, vesile Allah'ın. Biz ancak Allah'ın bize nasip ettiği bilgiyi iletmek sevincine mazhar olabiliriz. Her ihtiyaç sahibine yemek dağıtan aşçının elindeki kepece gibi...

ESMA
ŞEKERCİ

SAVAŞIN ÇOCUKLARI

“Ey çatık kaşlı Suriye! Afganistan! Kudüs!...
Ey Ümran! Hanzala! Acının çocukları!
Kanla karışık gözyaşlarınızı unutmayacağız
Ve hesap soracağız!”

“Seni ölüme yakıştırmışlar çocuk, oysa mutluluğa yakıştırdın sen. Ne istemişler rüzgârın çarpmaya kıyamadığı al yanaklarından? Üşümeye mahkûm bırakılmış minik avuçlarından? Ah be çocuk, ah! İçimi kırıyorsun, bölüyorsun, parçalıyorsun. Bakışların kar tanelerinden daha soğuk, ateşlerden daha çok yakıyor içimi. Bir bilsen... Boyumu aştı, boyumuzu aştı artık hıçkırıklar. Boğazımızda düğümler kat kat. Ağla be çocuk! Ağlayalım, ağlayalım en iyisi. Gözyaşlarında, tek çare dualarda buluşalım seninle, ne dersin?

Rüyama girdin yine, arkanı dönmüştün. Yüzünü göstermiyordun. Bize küsmüştün. Bize, dünyaya, yakıp yıkanlara... Ağlıyor muydun, bilmiyorum ama mutlu değildin çocuk, sebebin yoktu çünkü.

Yorgunum çocuk, öyle çok, öyle amansız, öyle sensiz ve soluksuz.

Suskunum çocuk, sözcükler eksik, mısralar eksik, gamzeler, insanlar eksik bu diyarlarda.

Hasretim çocuk, sana ve insanlığa...”

Çocukların suçu yok, kadınların suçu yok, yaşlıların suçu yok ama ölenler hep çocuk, kadın ve yaşlı; ölümler hep karanlık; faili malum öldürenler ise hep aynı.

Savaşın çocukları! İslam'ın neferleri! Ağlayan çocuklar! Ağlayamayan anneler! Bugün Halep'te Filistin'de ve tüm İslam coğrafyasında katledilen çocuklar herhangi bir suçtan ötürü ceza çekmiyorlar, onlar ceza çekmeyi gerektirecek bir suç da işlemadiler. Onların vahşice katledilmesindeki yegâne sebep, “Elhamdülillah Müslüman'ım” demeleri...

Öldürmekten asla vazgeçmeyecekler, çünkü Halep'te ağlayan Ümran, “sizi Allah'a şikâyet edeceğim.” diyen masum yürek, onların sarışın, bembeyaz tenli çocukları değil. Ve katledilen çocuklar John, Harry, Michael'lar değil; Muhammed, Ali, Ayşe, Fatıma, Rabialar ve Esmalar...

Ama unutmayın! Siz vurdukça biz güçlenerek karşınıza çıkacağız. Biz kaybetmeyiz, Ömer el-Muhtar'ın dediği gibi:

“NAHNÜ LEN NESTESLİME, NENTESİR EV NEMUTU...”

ÜÇGEN

Dört adet eşkenar üçgen birbirleri ile en fazla kaç noktada kesişirler?

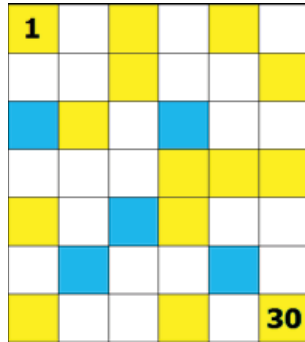
GİZLİ SAYI

Aşağıdaki gizli sayıyı bulun:

8KXCTI

ÇIZGI

- 1 numaralı kareden başlayıp, 30 numaralı kareye ulaşın.
- Sırayla toplam 30 adet kareden geçin.
- Çapraz geçiş yapmayın.
- Tüm sarı karelerden geçin.
- Mavi karelere uğramayın.

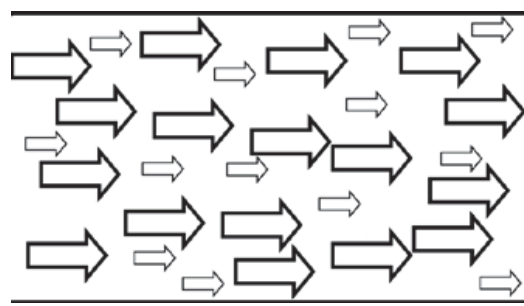
ZEKÂ
SPOR
SERHAN
BÜYÜKKEÇECİ

ÜLKE-BAŞKENT

Hangi ülke ile hangi başkent aynı harflerden oluşur?

OK YERLEŞTİR

Şekildeki okların arasına daha büyük bir ok çizin. Çizilen ok, diğerlerine değmesin ve alanın dışına çıkmasın.

CEVAPLAR

bit.ly/2qz8jh

KARDEŞİM DEDİM 17

KARDAN AYDINLIĞA
UYANMAYA VAR MISİN?

23 - 27 OCAK 2018
MANİSA - ŐEHZADELER

**“BİR ŞEYİ
KABULLENİNCEYE DEK
DEĐİŐTİREMEZSİNİZ.”**

CARL GUSTAV JUNG

**SADE
SODA**

f t @ sadesodadergi